

Quy Túc

Contents

Quy Túc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	58
24. Chương 24: Phiên Ngoại 1: Sau Khi Tổ Tình	61
25. Chương 25: Phiên Ngoại 2: Lần Đầu	63

Quy Túc

Giới thiệu

Tên gốc: Tên tạm dịch: Nơi trở vềEdit: Động Bàng GeiiSố chương: 23 + 6PNDiễn viên: Giản Ninh, Mục Ngạn phối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tuc>

1. Chương 1

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Lúc Mục Ngạn mang theo một cô gái vào nhà hàng, Giản Ninh đang muốn tiến đến nghênh đón, ngẩng đầu lên nhìn thấy Mục Ngạn liền sững sờ vài giây, ngơ ngác mà đứng tại chỗ.

Ny Ny vừa mới làm xong thực đơn cho khách, đi ngang qua bên người cậu nhéo mặt cậu một cái: “Sững sờ cái gì, mau mau đón khách a.”

Giản Ninh nhìn thấy người đàn ông cũng đưa mắt nhìn về phía mình, sau đó lại cúi xuống cùng cô gái kia nói chuyện, cô gái kia thoạt nhìn còn rất trẻ, tóc buộc thành cái đuôi ngựa đầy sức sống, trên người mặc một cái áo sơ mi màu vàng nhạt rộng thùng thình cùng một cái váy ngắn, kéo tay người đàn ông rất thân thiết. Giản Ninh bình ổn lại tâm tư, nhanh chóng tiến đến lộ ra một nụ cười máy móc: “Xin chào, đi hai người ạ?”

“Àn, hai người.” Cô gái hướng cậu cười cười, lại lắc lắc cánh tay của người đàn ông, “Hôm nay phải mời em ăn no đây, đây là chính anh nói a, để em ăn cho anh mệt luôn!”

Người đàn ông bất đắc dĩ mà lắc đầu, khoé miệng lộ ra ý cười.

Giản Ninh đưa bọn họ đến bàn dành cho hai người còn trống gần cửa sổ, sau đó rót nước đưa thực đơn lên.

Là y sao? Tuy rằng diện mạo rất giống, nhưng người đàn ông trước mắt hiển nhiên càng chín chắn hơn, cao lớn hơn một chút, biểu tình cũng không giống lắm, thiếu niên trong trí nhớ lúc nào cũng rất... Rất cái gì? Giản Ninh biểu tình hoang mang vô thức. Cậu lặng lẽ liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, sợ tới mức lại vội vàng cúi đầu.

Hắn là không phải một người đi, dù sao nhiều năm qua như vậy, tỉ lệ gặp lại nhau cũng rất nhỏ, huống hồ vẻ mặt của đối phương cũng chẳng giống như quen biết cậu. Giản Ninh cố gắng tự thuyết phục chính mình.

May mắn là cô gái kia chọn món rất nhanh, Giản Ninh không dám ngẩng đầu lên nữa, rũ mắt đón lấy thực đơn bước đi. Cậu nghe được cô gái phía sau nói: “Tối nay anh tới nhà của em ăn cơm không? Mẹ của em thật sự rất nhớ anh.”

Cậu trong phút chốc muốn thả chậm bước chân để nghe người đàn ông kia trả lời như thế nào, nhưng nghĩ lại, lại cười nhạo chính mình, cái quái gì a, mình không quen biết gì người ta còn nhiều chuyện như vậy.

Buổi trưa hơn một giờ, trong nhà hàng không bận rộn lắm, chỉ có lác đác vài người khách đang ăn cơm, Ny Ny cùng Giản Ninh đứng ở quầy thu ngân nên có thể nghỉ ngơi một lát.

“Ài, anh nhìn cái bàn kia kìa, đẹp trai đẹp gái, quả nhiên người đẹp luôn đi theo thành bầy, không có chỗ cho chúng ta.” Ny Ny nhìn chằm chằm soái ca đến mắt cũng lấp lánh.

Giản Ninh thuận theo tầm mắt của cô nhìn một cái, uể oải mà “ân” một tiếng.

“... Anh hôm nay không giống mọi ngày nha, làm sao mà buồn bã ủ rũ như vậy, nếu là thường ngày sớm đã oán chết em.”

Giản Ninh xoay người, lười để ý cô. Hiện tại trong đầu cậu còn đang tràn ngập khuôn mặt thời niên thiếu của Mục Ngạn, y đang mỉm cười nhìn về phía cậu. Đã lâu như vậy, nụ cười kia đối với cậu mà nói có chút xa lạ, giống như cũng không phải là đang nhìn cậu cười.

Ny Ny nhìn thấy khách hàng vẫy tay, vội vàng chạy qua, một lát sau mang theo khuôn mặt đầy u sầu mà trở về chột chột Giản Ninh đang đi vào cõi thần tiên: “Đừng ngăn người nữa, gọi anh qua đó, hình như không phải là chuyện tốt...”

Giản Ninh lấy lại tinh thần, là cái bàn lúc này.

“Tôi nói không bỏ ớt, đây là chuyện gì.” Người đàn ông chỉ vào một đĩa đồ ăn hỏi.

“Ài, bỏ đi mà... Không ăn không phải được rồi sao.” Cô gái ở một bên khuyên nhủ.

“Tôi đối với đồ ăn cay bị dị ứng, xảy ra chuyện gì cậu phụ trách sao?” Người đàn ông không có bị thuyết phục, hung hăng nhìn chằm chằm Giản Ninh.

“... Đúng, thật xin lỗi, tôi giúp anh lấy xuống, lại mang cho anh phần khác được chứ?” Giản Ninh cúi đầu lấy đi đĩa đồ ăn, không biết vì cái gì, ánh mắt của đối phương khiến cậu cảm thấy sợ hãi.

“Không cần.” Người đàn ông đứng lên, đi ngang qua người cậu dừng lại một chút, “Tính tiền.”

“Di... A?! Từ từ, em còn chưa có ăn xong đâu!” Cô gái dĩ nhiên không kịp phản ứng, sững sốt một lát rồi đuổi theo kêu to.

Giản Ninh xuất thần nhìn một bàn đồ ăn trên bàn, thẳng cho đến khi Ny Ny tới gần chột chột cậu, mới thở dài một tiếng thu dọn bàn ăn.

Buổi tối về nhà, đã sắp hơn mười hai giờ, vốn là nhà hàng có ký túc xá cho nhân viên, nhưng Giản Ninh không thể, cậu phải về nhà, vì thế đi một hồi, liền mất hết hai tiếng đồng hồ.

Trong nhà tối đen như mực, chỉ có bên trong phòng khách còn phát ra ánh sáng mập mờ của TV loé lên, trên sofa có một bóng người, không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào TV.

Giản Ninh đi qua ngồi ở bên cạnh: “Mẹ, con đã về.”

Người phụ nữ ngồi trên sofa qua một lúc lâu mới quay đầu nhìn về phía cậu: “Ninh Ninh a, con đã trở lại.”

“Đã trở lại, mẹ ăn cơm chưa?”

Ninh Tiệp gật đầu: “Ăn rồi.”

Giản Ninh nhẹ nhàng thở ra, trên mặt rớt cuộc lộ ra ý cười: “Vậy mẹ sớm đi tắm rồi ngủ đi, TV ngày mai lại xem.”

Ninh Tiệp đuổi cổ ra phía sau cậu nhìn xung quanh: “Không được, còn chưa thể ngủ...”

Giản Ninh cũng quay đầu nhìn nhìn: “Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì a? Tại sao lại không thể ngủ?”

“Phải đợi ba con! Ba con còn chưa trở lại mẹ làm sao có thể yên tâm ngủ được?” Ninh Tiệp giọng có chút lo lắng, nói cũng nhanh hơn, “Ninh Ninh, ba con sao lại không cùng con trở về? Ba con đâu rồi? Ba con đâu?!”

Nụ cười trên mặt Giản Ninh cứng lại, trầm mặc mà nhìn mẹ cậu không ngừng ghé vào lỗ tai cậu dò hỏi. lay bờ vai của cậu, hồi lâu mới một mở miệng: “Mẹ, ba đi công tác, phải hết tuần sau mới trở về, mẹ quên rồi sao?”

“Thật không? Mẹ đại khái đã quên...” Ninh Tiệp nỉ non, động tác liền chậm lại, mặt không chút thay đổi mà quay đầu lại xem TV.

“Mẹ, vậy đêm nay mẹ cứ ngủ trước được không?”

“Ngủ... Được, ngủ trước.”

Giản Ninh đưa mẹ trở về phòng, chính mình đi rửa mặt, quần áo bẩn đã chất đầy sọt, ngày mai nếu không giặt sẽ không có đồ mặc.

Đến phòng khách tắt TV, cả phòng liền yên tĩnh không tiếng động, Giản Ninh trong bóng tối ngồi một lát, trong lòng hốt hoảng, cậu nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào phòng của Ninh Tiệp. nghe được người trên giường phát ra tiếng hít thở đều đều, mới an tâm trở ra.

Cậu nằm ở trên giường bắt đầu nghĩ đến khuôn mặt của Mục Ngạn, nhưng khuôn mặt này bỗng nhiên biến mất thay thế bằng khuôn mặt của người đàn ông hôm nay, hung tợn mà nhìn chăm chăm cậu, cậu hoảng sợ, vội vàng mở mắt ra, trở thân mình một cái.

Không biết hiện tại Mục Ngạn đã thành cái dạng gì, cũng cao lớn trưởng thành như vậy sao? Có lẽ bên cạnh y cũng đã có một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu rồi...

Giản Ninh nghĩ lung tung, rốt cuộc cũng nặng nề thiếp đi.

2. Chương 2

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Giản Ninh ngày thứ ba đi làm, Ny Ny về mặt thần bí đem cậu kéo vào một góc: “Em nói với anh, soái ca kia hôm qua lại tới nữa!”

“Soái ca? Soái ca nào? Đàn ông trong mắt em ai chẳng phải là soái ca.”

Ny Ny vỗ vỗ ngực: “Thật tốt quá thật tốt quá, anh cuối cùng cũng bình thường rồi... Phi! Chính là cái đôi trai đẹp gái đẹp trước kia a, là cái anh chàng gọi anh đó.”

Giản Ninh sững sốt, sau đó lại tiếp tục làm việc: “Vậy thì có gì đâu kỳ quái, em không cho người ta đến à.”

“Không phải! Em cảm thấy y tới là tìm anh đó!” Ny Ny nhìn thấy Giản Ninh ngừng việc trên tay, lại muốn đùa giỡn, sắp tới mà nói như thật: “Ngày hôm qua y đi một mình đến, vừa ngồi xuống liền nhìn xung quanh, sau khi chọn đồ ăn xong, còn hỏi em hôm nay sao không thấy anh, em nói anh hôm nay xin nghỉ phép, hỏi y có chuyện gì không y cũng không hé răng, kẻ đó ngồi chưa được mười phút đã rời đi, đồ ăn còn chưa có ăn qua a! Anh nói y như vậy còn không phải là tới tìm anh sao? Trời ạ... Y thật sự rất đẹp trai nha, em bị y nhìn chăm chăm chân đều muốn nhũn hết!”

Mấy câu phía sau Giản Ninh tự động lược đi, cậu khó hiểu nghĩ ngợi người đàn ông kia vì cái gì lại muốn tìm cậu, chẳng lẽ còn ghi hận bữa ăn ngày hôm trước. Nghĩ đến đĩa đồ ăn kia, cậu lại nhớ tới Mục Ngạn, Mục Ngạn cũng không thể ăn cay, ăn một lần trên mặt liền mẩn cảm nổi ra mấy hạt đậu nhỏ, muốn ôm cậu lại sợ lây bệnh, ghen đến một mặt oan ức.

Đang nghĩ ngợi, lại có khách tiến vào.

“Anh xem em nói đúng không, em đoán y sẽ còn tới tìm anh mà!” Ny Ny dè dặt giọng nói.

Giản Ninh ngẩng đầu lên vừa thấy, đúng thật là người đàn ông ngày hôm trước, đối phương cũng nhìn thấy cậu, sững sốt một giây, lập tức mặt không biểu tình mà dời tầm mắt đi, tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống.

Giản Ninh cầm thực đơn đi qua, nghĩ nghĩ lại nhẹ giọng nói: “Chuyện hôm trước... thật xin lỗi, mặt của anh không bị làm sao chứ?”

“... Mặt?”

Không xong, khi này nhớ tới Mục Ngạn liền lỡ miệng nói ra mất... Giản Ninh vội vàng lắc đầu: “Không phải không phải, tôi chỉ muốn hỏi anh lúc đó có bị dị ứng không?”

“Không có.” Người đàn ông biểu tình dịu đi một chút, vốn là khoe miệng mím thành một đường hiện tại đã hơi hơi hé ra.

Nói đến cũng lạ, lần này người đàn ông tới rõ ràng là đi một người, vậy mà lại ăn tốc độ của hai người, cơm nước xong còn gọi thêm một ly cà phê, chậm rì rì uống.

Giản Ninh nhìn thấy y có khuôn mặt giống Mục Ngạn, hồn vía lại bay mất, thiếu chút nữa còn mang đồ ăn sai bàn.

Thật vất vả trải qua thời gian cao điểm của nhà hàng, mắt thấy có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, Ny Ny bên kia lại xảy ra vấn đề, người của bàn ăn đó nói đồ ăn cùng hình ảnh không giống nhau, nói là lừa gạt khách, muốn nhà hàng bồi tiền lại, còn tóm lấy Ny Ny không cho đi.

Giản Ninh đã gặp qua nhiều chuyện như vậy, đi qua đem Ny Ny che chở ở phía sau, đối với khách hàng xin lỗi, dù sao bị mắng vài câu cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Mấy người kia hiển nhiên cũng chẳng phải tốt lành gì, cũng chẳng đem Giản Ninh gây yếu để vào mắt, đem cậu đẩy ra lão đạo sang một bên, còn muốn chửi ầm lên, đã bị mấy tờ tiền ném thẳng vào mặt.

“Nếu không cầm tiền rút đi, tôi liền báo cảnh sát.” Mục Ngạn đem tiền ném trên mặt bọn họ, lôi Giản Ninh đi ra bên ngoài.

Giản Ninh bị y kéo đến ven đường, còn đang đau lòng mấy tờ tiền kia: “Anh cần gì phải đưa tiền cho họ chứ! Để bọn họ mắng cho sướng khoái không phải tốt hơn sao, lại nói cũng không cần nhiều tiền đến như vậy...”

“Cậu nguyện ý, nhưng tôi thì không!” Mục Ngạn đưa lưng về phía cậu, nặng nề mà thở, một lát sau mới xoay người lại, “Giản Ninh, cậu một chút cũng không thêm để ý đến... cảm nhận của người khác.”

Giản Ninh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mắt cao hơn cậu nửa cái đầu, ngũ quan thiếu niên trong trí nhớ bây giờ đã nẩy nở toàn bộ, không còn bộ dáng ngây ngô nữa, đã từng động một chút là cười gian manh hiện tại chỉ còn lại thâm trầm, người khác có nhìn chăm chú cũng không đoán được tâm tư của y. Giản Ninh không dám nhìn kỹ, rất nhanh liền dời tầm mắt, cậu hô hấp dồn dập, trong đầu loạn thành một đoàn, thậm chí đã quên làm thế nào để mở miệng nói chuyện, một hồi lâu sau mới hít thật sâu một hơi: “...Mục Ngạn.”

Mục Ngạn tinh tế quan sát cậu mà đánh giá, tầm mắt kia khiến Giản Ninh cực kỳ bất an.

“Làm sao vậy, mới bảy năm, cũng đã nhận không ra tôi?”

Giản Ninh cúi đầu, như một đứa nhỏ có lỗi, hai tay để hai bên xiết chặt rồi lại buông ra, nhỏ giọng nói: “Àn... Cậu thay đổi rất nhiều, sợ nhận sai người...”

Cũng không dám nhận.

“Sợ nhận sai?” Mục Ngạn quả thực bị chọc tức đến bật cười, cậu ta dĩ nhiên đối với mình đã trở thành người có thể dễ dàng nhận sai sao. Y nhìn cánh tay nhỏ nhắn có thể dễ dàng bẻ gãy của Giản Ninh, hận không thể hung hăng cắn lên. Y đã chuẩn bị rất nhiều lời nói tàn nhẫn, cũng đã nghĩ không ít lần đến cảnh tượng hai người gặp lại nhau, nhưng thật sự đến khi gặp lại rồi, y phát hiện ngoại trừ thù hận, càng nhiều hơn chính là đau lòng.

Cuối cùng, y nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cậu không có cái gì để giải thích sao?”

Giản Ninh run lên một chút, cậu cảm thấy ngực thực khó chịu, nhưng cậu lại không dám mở miệng, cậu vô thức mà nhìn chăm chăm mấy con kiến dưới chân, thanh âm càng thêm yếu ớt: “Thật xin lỗi...”

Thật xin lỗi.

Mục Ngạn đợi bảy năm, lại chờ đến ba chữ này, tức giận đến biểu tình đều vặn vẹo. Y hít sâu một hơi, không nhìn được, oán hận trong bảy năm tích tụ lại, toàn bộ đều tràn ra. Y một phen chế trụ cảm của Giản Ninh, bắt buộc cậu nhìn về phía mình: “Vậy bạn học cũ kết hôn, có thể nể mặt mũi tới không?”

Giản Ninh nhìn y, nhìn thấy người trước mắt này có chút xa lạ, từ lâu đã không thuộc về cậu nữa, run giọng nói: “Chỉ cần cậu mời, tôi sẽ đến.”

Mục Ngạn hung hăng trừng mắt nhìn cậu, trong mắt như toát ra lửa, hồi lâu mới dữ tợn cười nói: “Vậy tôi đây phải cảm ơn cậu trước.”

Giản Ninh nhìn bóng dáng đi xa của Mục Ngạn, cảm thấy hốc mắt một trận chua xót, vội vàng xoa xoa hai mắt.

Thời điểm trở về, Ny Ny nhìn thấy bóng cậu liền vội tới: “Anh đi đâu a! Em xem chút nữa là báo cảnh sát rồi đó... Anh cùng anh chàng kia quen biết sao? Mắt anh sao lại hồng như vậy...”

“A, là bạn học cũ, trước không nhận ra...”

“Bạn học cũ đẹp trai như vậy mà anh còn có thể quên được sao!”

“Àn... Đám người kia thế nào rồi?”

“Lấy tiền đi rồi, khỏi cần để ý làm gì, bạn học cũ của anh thật có tiền, đối với anh còn rất tốt.”

Giản Ninh cười cười, cậu tình nguyện người này không phải là Mục Ngạn, cậu tình nguyện vĩnh viễn cũng không gặp lại Mục Ngạn, nhưng lại có một tiểu nhân đắc ý cười to trong lòng, múa máy điên cuồng, chờ mong sự xuất hiện của Mục Ngạn.

Cậu rất nhớ Mục Ngạn. Mục Ngạn là ngọn nguồn tội ác của cậu, cũng là ánh sáng cứu rỗi của cậu.

Giản Ninh buổi tối trở về nhà, Ninh Tiệp lại hỏi ba cậu tại sao không trở về.

“Mẹ! Ông ta sẽ không trở về! Ông ta không cần chúng ta! Mẹ tại sao lại vì ông ta như vậy? Mẹ tại sao lại không đối mặt với sự thật kia chứ!” Giản Ninh rống lên với bà, cậu thống hận ba cậu, thống hận gia đình này, cũng thống hận chính mình vô dụng. Cậu rống xong liền hối hận, Mục Ngạn xuất hiện làm cậu cảm xúc đều không thể khống chế được, “Mẹ, thật xin lỗi, con không phải cố ý, con chỉ là nói đùa thôi.”

Ninh Tiệp bị kích thích, đã không còn nghe thấy cái gì, bắt đầu phát bệnh vừa khóc lại vừa nói: “Hắn là tên khốn kiếp! Là thứ xấu xa... Đàn ông đều không phải thứ tốt! Mày cũng vậy! Mày cũng không phải thứ tốt!”

Giản Ninh ôm lấy mẹ mình, chịu đựng mà không ngừng vuốt lưng bà, nhẹ giọng trấn an. Trước kia Mục Ngạn cũng sẽ ôm cậu an ủi cậu, cho cậu hi vọng, chính là về sau không còn nữa, Mục Ngạn không còn, hi vọng cũng không còn, chỉ còn chính cậu.

Người mà bọn họ yêu sẽ không còn trở về nữa.

3. Chương 3

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Sau vài ngày, Mục Ngạn đều không xuất hiện nữa.

Ny Ny vì thế còn mất mát vài ngày, cô mỗi ngày rảnh rỗi đều sẽ ra ngoài cửa nhà hàng nhìn quanh một chút.

Giản Ninh ép buộc chính mình không cần nghĩ đến những chuyện dư thừa nữa, liều mạng làm việc, lau sàn, lau bàn, đón khách, đem đường sống của Ny Ny cũng đoạt luôn, tựa như một cỗ máy vận hành tốc độ cao, vốn từ đầu dinh dưỡng đã không đủ hiện tại còn gây thêm một vòng.

Ny Ny thật lo lắng cho cậu, nhét gói thức ăn cho mèo vào tay cậu, đem cậu đá ra cửa.

Trước cửa nhà hàng có một thùng giấy các – tông, bên trong có một mèo nhỏ hơi bẩn không có ai nuôi, thật lâu trước kia không biết là ai bỏ ở nơi này, Giản Ninh cho nó một cái chén để bỏ đồ ăn vào, về sau nó vẫn luôn ở đây.

Giản Ninh đổ thức ăn cho mèo ra bát, lại sờ sờ mèo con, mèo trắng mở cặp mắt xanh lam của mình, không dùng sức mà cắn cắn ngón tay cậu, lại nhẹ nhàng liếm hai cái.

Giản Ninh rốt cuộc cũng lộ ra tươi cười khó có được trong mấy ngày nay. Lúc cậu đứng dậy, đại khái là huyết áp thấp, một trận choáng váng trời dậy, còn chưa đi được hai bước, trước mắt liền tối sầm, thẳng tắp quỵ rạp xuống đất, đầu gối đau đến run rẩy. Cậu xoa xoa hai mắt, muốn chờ trận choáng đầu qua đi, lại nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cậu quay đầu lại, thấy được Mục Ngạn ngược sáng đi tới.

Mục Ngạn còn đang thở phì phò, không biết từ chỗ nào chạy tới, y nhíu mày nhìn người đang quỵ trên mặt đất, vươn tay ra kéo cậu đứng dậy.

“Vừa vặn đi ngang qua.” Không đợi cho Giản Ninh mở miệng ra nói câu cảm ơn, y liền cứng ngắc mà nói, nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu, “Thuận tiện đưa thiệp cưới cho cậu.”

Thiệp mời màu đỏ có rất nhiều nếp gấp, thật giống như lúc nào cũng mang theo bên người.

“A.... À...” Giản Ninh cầm lấy, cũng không biết có liên quan đến việc té ngã trước đó không, sắc mặt một mảnh trắng bệch, “Chúc mừng cậu a, rốt cuộc cũng kết hôn rồi... Tôi, tôi sẽ đi...”

Cậu khó khăn không biết nói gì nữa, Mục Ngạn nghe xong lại buồn bực, nhìn thấy mèo nhỏ trong hộp giấy bên cạnh, liền đánh gãy lời cậu hỏi: “Cậu vẫn còn thích mèo như vậy?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, hai người đều ngậm ngẫn cả người.

Mục Ngạn âm thầm ảo não, mím môi không thêm nói gì nữa.

Giản Ninh một lát sau định thần lại, lắc đầu: “Chỉ tiện tay cho ăn thôi.”

“Giản Ninh anh cho mèo ăn gì mà lâu quá vậy —” Ny Ny ló ra một cái đầu, nói chưa hết câu mới phát hiện bản thân hình như vừa khéo phá đám một cuộc nói chuyện, cô nhìn Giản Ninh, lại nhìn Mục Ngạn, tuy rằng soái ca nhìn chăm chăm cô khiến cô rất cao hứng, nhưng ánh mắt kia nói thể nào cũng rất không thân thiện.

“Kia... Tôi trở về làm việc.” Giản Ninh ngẩng đầu nhìn Mục Ngạn, thấy y không có phản ứng gì, đành phải xiết chặt thiệp mời trở vào nhà hàng.

Mục Ngạn chờ cậu đi rồi, mới ngồi xổm xuống, sờ mèo nhỏ trong hộp, mèo trắng nhìn thấy người lạ, sợ tới mức há mồm liên tục, khiến trên đầu ngón tay y liền lưu lại một vết dấu răng nhạt.

“... Thật giống chủ nhân của mày, không có lương tâm.”

Mục Ngạn lần đầu tiên chú ý tới Giản Ninh, là khi Giản Ninh ôm một con mèo đứng ở ven đường, Mục Ngạn lúc ấy đạp xe đạp như bay chạy về nhà, nhìn thoáng qua, thấy ở ven đường một người một mèo, y đạp quá nhanh, ngay cả nam hay nữ cũng không nhìn rõ. Nhưng đạp được trăm mét, y lại ma xui quỷ khiến mà dừng lại, đạp trở về.

“Này, cậu đang làm gì đó!” Mục Ngạn nhìn nam sinh trước mặt, lại nhìn con mèo đang hấp hối trong tay cậu ta, y cảm thấy đối phương nhìn rất quen mắt, hình như là bạn cùng lớp, nhưng gọi là gì thì y không nhớ rõ, trên lớp có rất nhiều người y cũng không nhớ rõ tên, bởi vì cảm giác tồn tại của họ quá thấp.

“Hình như nó bị bệnh...” Giản Ninh ôm mèo, một tay ra sức vuốt ve nó, cậu cũng không biết phải làm gì bây giờ nữa.

“Bỏ đi, chỉ là một con mèo, kêu mẹ của cậu lại mua cho con khác là được.” Mục Ngạn cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì to tát.

Giản Ninh không biết bị câu nào chọc trúng chỗ đau, ngẩng đầu lên trừng mắt y một cái, một mình ôm mèo đi về phía trước.

Mục Ngạn sững sốt một chút, cảm thấy có chút ngạc nhiên, chỉ là một con mèo, có cần làm quá như vậy không! Y đạp xe đuổi theo: “Cậu đưa mèo cho tôi đi, hình như bên cạnh nhà tôi có một phòng khám dành cho thú nuôi.”

Giản Ninh dừng lại nghi hoặc nhìn y một cái, một tay ôm mèo không buông, dĩ nhiên đối với y không tin tưởng.

Mục Ngạn “chặc” một tiếng, không kiên nhẫn mà vỗ vỗ ghế sau: “Nếu không cậu cũng đi theo đi! Nhanh lên, còn lễ mễ nữa mèo cũng muốn chết.”

Giản Ninh chần chừ trong chốc lát, vẫn là ôm mèo ngồi ra phía sau, Mục Ngạn không biết cậu, nhưng cậu lại biết Mục Ngạn, có vài bạn nữ trong lớp vẫn luôn thảo luận về y.

Lúc đạp xuống dốc, Mục Ngạn cảm thấy góc áo bên hông của mình bị nắm chặt, lại nói, đây cũng là lần đầu tiên y chở người khác, rất nhiều nữ sinh đều muốn ngồi sau xe của y nhưng đều bị y cự tuyệt, không nghĩ tới lần đầu tiên chở lại chở một thằng con trai, nếu đám nữ sinh kia mà nhìn thấy không biết sẽ có phản ứng như thế nào. Y cảm thấy trong lòng có cảm giác là lạ, không hiểu sao lại có chút xấu hổ.

Mục Ngạn hiếm thấy làm chuyện tốt, không chỉ giúp Giản Ninh ứng ra viện phí cho mèo, còn đưa cậu về tận nhà. Y cố tình chọn những con đường nhỏ gập ghềnh, nhưng lần này hai đôi tay kia vẫn không có nắm lấy góc áo y nữa.

Mục Ngạn cũng không biết bản thân mình tiếc nuối điều gì.

Ngày hôm sau đi học, Mục Ngạn liền chú ý một chút, quả nhiên ở trong lớp bắt gặp một gương mặt quen thuộc. Y lắc lư đi qua, cầm lấy vở bài tập trên bàn, lật đến trang đầu tiên: “Giản —— Ninh ——”

Giản Ninh cũng không thèm ngẩng đầu lên mà từ trong tay y đoạt lại vở bài tập, tiếp tục làm bài tập.

“Ài cậu cái người này, ngày hôm qua còn ngồi xe tôi, hôm nay liền trở mặt a, có lương tâm không hả.” Mục Ngạn kỳ thực tính cách rất phóng khoáng, một chút cũng không có kiêu căng ngạo mạn như mấy tên công tử nhà giàu, rất nhiều người nguyện ý cùng y làm bạn.

Giản Ninh không muốn nói nhiều: “Cậu đừng âm ỉ, không phải tiền cũng trả lại cho cậu rồi sao.”

Mục Ngạn liền lấy bài kiểm tra của cậu nhìn, 98 điểm, chỉ sai duy nhất một câu. Mục Ngạn có chút ấn tượng, mỗi lần kiểm tra mười người đứng đầu đều có tên của Giản Ninh, nhưng người này bình thường không thích nói chuyện, luôn đơn độc một mình, cho nên chung lớp hai năm, bọn họ một lần cũng chưa nói chuyện bao giờ.

“Cậu làm bài tập, cho tôi mượn chép được không.” Mục Ngạn đột nhiên nổi lên hứng thú, tùy tiện ngồi xuống ghế bên cạnh Giản Ninh, một bên quay bút một bên đánh giá cậu.

Giản Ninh bị y làm cho bực mình, cậu bình thường cũng không có bạn bè, nói chuyện cũng sẽ không thêm vòng vo: “Tôi và cậu không quen biết.”

“Vậy thì giờ làm quen.” Mục Ngạn nâng đầu lên, một bộ thiếu niên không biết lo âu là gì, khoé miệng hơi cong lên, vẻ mặt không nhịn được tươi cười.

Mục Ngạn hiện tại hối hận muốn chết trước đó không có tự trọng mà đi trêu chọc Giản Ninh.

4. Chương 4

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Ny Ny chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, liền nhìn thấy soái ca từ bên ngoài tiến vào.

“Giản Ninh đâu!”

“Nhà, nhà vệ sinh... Vừa mới đi vào.”

Soái ca đi được hai bước lại lui trở về, hỏi cô: “Cô... Là bạn gái Giản Ninh?”

Trong mắt giấu đao, lai giả bất thiện[1]! Ny Ny hung hăng lắc đầu.

[1] lai giả bất thiện : chỉ người đến nhưng không có ý tốt.

“Vậy cậu ta có bạn gái không?”

“Không có, Giản Ninh mỗi ngày đều mười giờ hơn mới tan ca, còn phải chạy về nhà, thời gian nghỉ ngơi còn không có, làm sao có thì giờ đi tìm bạn gái! Đừng nói là bạn gái, anh ấy ngay cả bạn bè cũng không nhiều, tuổi còn trẻ, lại như một ông cụ non, mỗi ngày đều tâm sự nặng nề.”

Mục Ngạn mới hỏi một câu, mà Ny Ny đã muốn đem hết tình hình cuộc sống thất thất bát bát của cậu nói ra sạch bách, nhìn theo bóng dáng của y vọt vào phòng vệ sinh, cô ngồi ở trên ghế, lấy qua một ly trà, học mấy bà nương nương trong phim truyền hình, nhấp một ngụm, lắc đầu: “Có vấn đề...”

Mục Ngạn tiến vào phòng vệ sinh, Giản Ninh đang cong người rửa mặt, nghe được âm thanh liền ngẩng đầu lên, trên mặt đầy nước, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt cùng chóp mũi đều hồng. Nhìn thấy người đến là Mục Ngạn, cậu hoảng sợ, lau mặt một cái liền muốn đi ra ngoài, lại bị Mục Ngạn một phen giữ chặt.

“Cậu làm cái gì trong này, khóc?”

“Không, không có...” Giản Ninh cảm thấy rất lúng túng, cúi đầu không dám nhìn Mục Ngạn.

“Cậu có ý gì? Tôi kết hôn, cậu không vui? Mới này còn nói chúc mừng tôi, hiện tại một mình chạy tới phòng vệ sinh khổ sở cho ai xem?” Mục Ngạn không chịu buông tha cậu, hùng hổ hỏi.

“Không có tôi không có khổ sở, cậu phải kết hôn... Tôi thật sự rất vui...”

“Phải, cậu đương nhiên không khổ sở, cậu không phải dứt khoát lắm sao, nói đi là đi, ngay cả một chút cơ hội cũng không lưu lại cho tôi! Cậu cảm thấy chính mình vĩ đại lắm đúng không? Còn nghĩ rằng tôi sẽ đối với cậu nhớ mãi không quên đúng chứ? Cậu giỏi lắm —”

Mục Ngạn nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng thống khổ của Giản Ninh, một bên thay chính mình hả dạ một bên bên lại tựa như cầm dao hướng tới ngực chính mình cắm vào, nói đến câu sau lại bỗng nhiên ngậm miệng lại, rốt cuộc mắt không nổi nữa.

Không muốn người này chịu một chút uỷ khuất.

Trước kia là vậy, hiện tại... cũng vậy.

Y nhắm mắt lại, một phen đẩy Giản Ninh ra: “Trả lại cho tôi.”

Giản Ninh bị y đẩy lùi về sau hai nước, còn chưa có kịp từ chuyện ngột thở trước đó thoát ra, vẻ mặt thất hồn lạc phách: “... Cái gì?”

“Thiếp cưới! Đem thiếp cưới trả lại cho tôi!” Mục Ngạn không kiên nhẫn rống lên, không đợi cho Giản Ninh kịp phản ứng lại, đã nhào tới trong túi của cậu lấy ra thiếp cưới, xé nát rồi ném vào thùng rác.

“Cậu tại sao lại đem thiếp cưới ...”

“Không cưới nữa.” Mục Ngạn còn đang ở trong lòng buồn bực, râu rĩ không vui.

“... Không cưới nữa?!” Giản Ninh hoảng sợ, rốt cuộc lấy lại tinh thần, “Tại sao lại đột nhiên...”

“Tôi cưới hay không cưới thì liên quan rắc gì tới cậu! Cũng không phải cưới cậu! Cậu chắc chắn chỉ ước sao cho tôi mau chóng kết hôn đi đúng không?!” Mục Ngạn không muốn nhìn thấy mặt của Giản Ninh, tức giận xoay người rời đi.

“Mục Ngạn.” Giản Ninh đuổi theo phía sau y được hai bước, ngón tay gần như đã chạm đến quần áo của đối phương, lại như bị bóng mà rụt trở lại. Cậu đột nhiên tỉnh táo lại, đuổi theo rồi sao nữa? Cậu muốn nói gì, muốn làm gì? Mục Ngạn đã không còn thuộc về cậu nữa, nếu lúc trước lựa chọn chia tay, vậy làm sao có thể lần nữa dây dưa không rõ chứ?

Giản Ninh ngăn chặn lại khát vọng dưới đáy lòng mình, cậu biết tên tiểu nhân trong lòng cậu muốn làm gì, nó nghĩ muốn xông lên ôm lấy, chạm vào y, hôn y, làm hết những chuyện bọn họ từng yêu thích, bàn tay của Mục Ngạn, môi của Mục Ngạn, nụ cười của Mục Ngạn, nhiệt độ cơ thể của Mục Ngạn, cái ôm của Mục Ngạn, tất cả của Mục Ngạn —

Giản Ninh hít sâu một hơi, quay trở về phòng vệ sinh, bên trong truyền ra từng đợt ghen ngào chua xót.

Mục Ngạn tới trước cửa nhà hàng liền dừng lại, đợi vài giây, Giản Ninh cũng không có đuổi theo y. Y cười tự giễu, rốt cuộc vẫn là rời đi.

Cứ như vậy mấy ngày, Ny Ny cảm thấy Giản Ninh chỉ còn lại cái xác không hồn, tuy rằng trước kia cậu cũng đã lạnh lùng thản nhiên rồi, nhưng ít ra vẫn còn mùi vị của người sống, nhưng hiện tại, trên mặt cậu còn sót lại chút biểu tình cũng bị đem đi hết, cả ngày tựa như cái máy chỉ biết làm việc.

Anh chàng soái ca kia cũng không đến nữa, nhưng Ny Ny có cảm giác, y nhất định sẽ còn xuất hiện nữa! Chính là cô lại có chút sợ anh chàng đẹp trai kia trở lại, Giản Ninh chắc chắn sẽ không chịu nổi mất, mới gặp mặt có ba lần, đã muốn nửa sống nửa chết rồi.

Ai, hồi thế gian tình là gì... Ân? Cô vì cái gì lại nghĩ tới câu này chứ!

Giản Ninh làm xong đầu đó, liền ra ngoài cho mèo ăn.

Bên cạnh ven đường có một chiếc xe việt dã màu đen, thân xe dường như đem mặt tiền của cửa hàng chắn lại. Giản Ninh mới vừa cho mèo ăn, còi ô tô liền vang lên, thấy Giản Ninh không có phản ứng, người bên trong xe liền tiếp tục nhấn còi, dẫn tới người đi đường đều ghé mắt nhìn qua.

Giản Ninh rốt cuộc cũng ý thức được tiếng còi đó là hướng tới cậu, cửa xe có màn che, thấy không rõ bên trong, cậu do dự một chút, vẫn là đi tới trước xe.

Cửa kính xe hạ xuống, trước mặt cậu liền xuất hiện khuôn mặt của Mục Ngạn.

“Cho tôi hai phần đồ ăn, mang đi.” Trên cằm Mục Ngạn còn có chút râu lởm chởm, sắc mặt cũng không tốt, y lấy tờ một trăm, đưa ra. Nhìn thấy Giản Ninh không nhận, y lại dùng súc quơ qua quơ lại, “Còn muốn bán nữa không hả?”

Giản Ninh như sống lại, chần chừ nhận lấy tiền, nhỏ giọng hỏi: “Cậu muốn chọn món nào?”

“Tùy tiện, cậu xem rồi chọn đại đi.”

Chờ Giản Ninh trở ra, Mục Ngạn đang nhắm hai mắt tựa lưng ra sau ghế ngồi, hình như là đang ngủ.

Giản Ninh không đành lòng gọi y dậy, đứng bên cạnh xe dưới trời nắng hơn mười mấy phút, cũng nhìn y hơn mười mấy phút.

Cậu vốn nghĩ Mục Ngạn sẽ không xuất hiện nữa, cậu một bên tự nói với mình như thế này mới là đúng, bọn họ vốn nên trải qua cuộc sống từ nay về sau cũng sẽ không bao giờ gặp lại đối phương nữa, một bên lại ngờ ngợ ngắc ngắc. Mục Ngạn là tàn tro bất diệt trong đáy lòng cậu, chỉ cần động một chút dục niệm thôi, liền một lần nữa dấy lên ngọn lửa, bỏng rát đến nỗi cậu cũng không muốn sống nữa.

Cậu không sợ tâm của mình chết, chỉ sợ tâm của mình là bất tử.

Mục Ngạn vừa mở mắt ra, liền gặp phải tầm mắt thẳng tắp của Giản Ninh, y hơi mất tự nhiên mà quay sang, xoa xoa huyết thái dương căng nhức: “Sao lại không gọi tôi, đồ ăn đâu?”

Giản Ninh đem một gói to cho y, lại đưa thêm ba mươi đồng tiền thối.

Mục Ngạn liếc mắt nhìn hộp cơm — đều là những món trước đây y thích ăn nhất. Y cầm lấy cái hộp để trên cao nhất: “Đây là gì?”

“... Bánh ngọt.” Giản Ninh thật nhanh liếc mắt nhìn y một cái, còn nói, “Hôm nay có hoạt động, tặng kèm.”

Quý mới tin. Mục Ngạn nhìn khuôn mặt gầy yếu của cậu, đem bánh ngọt nhét lại tay cậu: “Tôi không ăn bánh ngọt, cho cậu.”

“Không phải cậu...” Giản Ninh nói đến một nửa lại cứng nhắc mà chặn đứng lại câu chuyện, đem câu “thích ăn bánh ngọt” nuốt trở vào, cũng đúng, đã nhiều năm qua như vậy, sở thích đều có thể thay đổi...

Mục Ngạn nhìn thấy cậu nhăn mày, tâm tình tốt hơn một chút, đạp chân ga, bỏ đi.

5. Chương 5

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Giản Ninh ngày hôm sau đi làm, thật xa đã nhìn thấy trước cửa hàng có một chiếc xe cực kỳ quen mắt, cậu cất bước đi tới, quả nhiên là Mục Ngạn.

Mục Ngạn đang ngồi trong xe hút thuốc, từ gương chiếu hậu nhìn thấy Giản Ninh từ phía sau đi tới, vội vàng dập điếu thuốc chỉ mới vừa hút được hai ngụm, lại nhanh chóng tìm một viên kẹo bạc hà nhét vào miệng, còn đưa tay gạt khói thuốc ra khỏi cửa sổ. Thời y còn đi học cũng hay lên trộm hút thuốc, dù sao ở cái độ tuổi thiếu niên mười bảy mười tám, luôn muốn làm gì đó để chứng minh bản thân mình là người lớn, không muốn vào khuôn phép, nhưng có mấy lần y hút thuốc xong muốn cùng Giản Ninh hôn môi, đối phương sống chết cũng không chịu cúi đầu lưỡi ra, còn ngại mùi thuốc có vị thối, khiến y uất ức đến nỗi bỏ ra năm phút đồng hồ cùng Giản Ninh so sánh giữa việc hút thuốc và y ai quan trọng hơn, sau khi Giản Ninh bỏ đi, y rút cuộc cũng không động qua một điếu thuốc nào nữa.

“Cậu...” Giản Ninh đứng trước cửa xe, hiển nhiên có chút mất tự nhiên cùng bất an, cúi đầu không biết nên đánh tiếng chào hỏi như thế nào.

“Chuẩn bị mười phần cơm nghiệp vụ, mười một giờ tôi sẽ trở lại lấy.”

Giản Ninh ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là Mục Ngạn mua cơm cho đồng nghiệp. Cậu ngẩng đầu nhìn Mục Ngạn, trước mắt là một đầu tóc ngắn đang thịnh hành, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, áo sơ mi chữ T màu đen, trên cổ tay còn mang theo một chiếc đồng hồ mắc tiền, có thể thấy giá cả rất xa xỉ gần bằng một chiếc xe, không khí xung quanh còn tản ra mùi thuốc nhàn nhạt, Mục Ngạn hiện tại đã hoàn toàn ném đi bộ dáng ngây ngô trước kia mà thay vào là một người đàn ông thành đạt. Mà cậu, chỉ là một nhân viên phục vụ bận tới mặt tới mũi trong một nhà hàng bình thường, bởi vì quanh năm suốt tháng đều mặc đồng phục của hàng, tủ đồ ở nhà cũng không mua bộ nào mới thậm chí vẫn còn những bộ từ mấy năm trước, không có hội tụ vui chơi, cũng không có bạn bè, một cuộc sống đơn điệu đến đáng thương. Mấy năm nay Mục Ngạn đã trải qua cái gì, biến đổi như thế nào, cậu cái gì cũng không biết, bọn họ hiện tại đã hoàn toàn trở thành hai người đi trên hai con đường bất đồng rồi.

Giản Ninh có đôi khi sẽ nghĩ, bọn họ rõ ràng chỉ ở cùng nhau một năm rưỡi, lại vô số lần ảo tưởng cùng nhau trải qua một đời, chính là chỉ trong chớp mắt, bọn họ liền tách ra bảy năm, vì cái gì thời gian đã qua lâu như vậy, cậu vẫn không thể nào quên được Mục Ngạn.

“Mới sáng đã ngán người.” Mục Ngạn đưa tay ra chọt chọt mặt cậu, nhin không được nhú mày, một chút thịt cũng không có.

Giản Ninh bị gọi hồn trở về, ngay cả mặt mình bị người ta chọt chọt cũng không hề nhận ra, gạt đầu nói đã biết, xoay người trở vào trong nhà hàng.

“Chậc, từ từ!” Mục Ngạn “chậc” một tiếng, kéo lấy áo của Giản Ninh, từ trong xe lấy ra một túi đồ, nhét vào trong ngực cậu, “Người khác cho tôi, cậu ăn thì ăn, không ăn thì vứt đi.”

Giản Ninh mắt nhìn vào bên trong túi, một tô cháo cùng một cái lồng ủ bánh bao trứng, đều còn nóng hổi. Bụng cậu rột một tiếng, cậu quả thật vẫn là chưa ăn sáng.

“Vậy, cảm ơn...”

Mục Ngạn hận không thể theo dõi cậu ăn xong mới yên tâm, nhưng lại biết rõ tính cách của cậu, chỉ có thể chậm rãi bưng miệng không nói nữa.

Đến mười một giờ trưa, Mục Ngạn đứng giờ lái xe đến nhà hàng.

Giản Ninh cầm hai tay hai túi to, đưa cho Mục Ngạn, nhìn đối phương một mạch mà tiếp nhận lấy đồ ăn bỏ vào trong xe, cậu do dự trong chốc lát: “Phần của cậu, tôi để trên cao nhất, mặt trên hộp cơm có kí hiệu.”

“A, phần của tôi cùng với người khác không giống nhau sao?”

Giản Ninh quay đầu sang nhìn mèo con trước cửa, làm bộ như không nghe thấy y nói chuyện.

“Ài, hôm nay mua nhiều như vậy, sao lại không có bánh ngọt?”

“Cậu cũng đâu có ăn...”

“Hoạt động của nhà hàng còn quản chuyện khách hàng có ăn hay không ăn à?”

Giản Ninh không đáp.

“Hỏi cậu đó.”

“Cũng không phải ngày nào cũng có hoạt động!” Giản Ninh bị bức phải cứng nhắc trả lời, bắt cậu bỏ tiền mua bánh ngọt cho đồng nghiệp của Mục Ngạn ăn, cậu mới không có bệnh.

“Nhà hàng của các cậu thật đúng là tùy hứng.” Mục Ngạn ngoài miệng được tiện nghi, trong lòng sảng khoái không ít, thời điểm trả tiền làm bộ như vô tình hỏi, “Điểm tâm sáng đã ăn xong chưa?”

“Cháo uống rồi, còn bánh bao thì Ny Ny muốn, liền cho cô ấy ăn.”

“...” Đã một thân như vậy rồi, còn muốn giành ăn với Giản Ninh!

Giản Ninh cảm nhận được áp suất thấp từ Mục Ngạn, cậu không biết bản thân mình nói sai chỗ nào, đành phải xấu hổ đứng ở đó.

“Được rồi, tôi đi, cậu nhớ rõ ăn uống đầy đủ vô đây.” Mục Ngạn nói ra ra miệng thật dễ dàng, nhưng đợi nói xong rồi lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, khụ một tiếng, “Gầy như vậy, làm sao có thể chiêu đãi khách được.”

Giản Ninh nhìn theo xe Mục Ngạn lái đi xa, mới trở vào nhà hàng, đầu có chút lơ mơ cũng tỉnh táo lại, gầy hay không gầy thì cùng chiêu đãi khách có gì quan hệ?

Mục Ngạn gần như cứ cách một ngày đều chạy tới nhà hàng của Giản Ninh mua cơm, mỗi lần mua đều là mười phần, mua xong liền đi.

Hôm nay Mục Ngạn không tới, Giản Ninh vừa mới dọn xong bàn ăn, chợt nghe điện thoại từ quầy thu ngân truyền tới, cậu tiện tay nhắc lên nghe.

“A lô, xin chào, tôi muốn đặt hai phần cơm nghiệp vụ, phiền cậu đưa đến toà nhà Hào Cảnh lầu 15.”

“Hào Cảnh?” Giản Ninh ngẩng người, cậu nhớ rõ chỗ đó cách nhà hàng chỗ cậu gần hai cái nội thành a, “Ngại quá chúng tôi không thể giao tới đó được.”

“Không giao được?” Đối phương cũng sửng sốt, “Nhà hàng các cậu không phải ở gần Hào Cảnh sao? Vậy cậu đọc địa chỉ cho tôi đi, tôi tới lấy cũng được.”

Giản Ninh cảm thấy đối phương chắc chắn là nhầm lẫn với nhà hàng khác, vì thế cũng mang địa chỉ nhà hàng ra xác nhận với đối phương.

Điện thoại bên kia trầm mặc vài giây, mới bưng microphone nói với đồng nghiệp ở đối diện mình: “Trời ạ! Mục lão đại mỗi ngày chạy xe nửa tiếng đi mua cơm trưa?! Đồ ăn của nhà hàng này ngon đến vậy sao? Thiệt hết sức liều mạng đi!”

Giản Ninh toàn bộ đều nghe thấy được, trong đầu ‘ong’ một tiếng, cả người đều ngây dại.

6. Chương 6

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Mục Ngạn nhìn thấy vẻ mặt của Giản Ninh, cảm thấy hôm nay cậu ta có cái gì đó không giống như ngày thường, còn có ánh mắt của Giản Ninh nhìn về phía y đều mang theo xăm soi cùng tìm tòi, mà chính y cũng không hiểu sao lại có chút chờ mong.

Mục Ngạn sờ sờ mũi, lấy điểm tâm ra: “Cho cậu, với cả bên trong cũng có một phần cho đồng nghiệp của cậu nữa, tránh để cô ta lại giành ăn của cậu.”

Giản Ninh ngón tay giật giật, không nhận lấy. Cậu không phải thật sự ngốc, sẽ tin tưởng chuyện mỗi lần Mục Ngạn đều vô tình tóm đúng giờ đi làm của cậu, còn vừa vặn mang theo phần điểm tâm “Người khác cho” đưa cậu, hết thấy quá trùng hợp, cũng sẽ không tin Mục Ngạn chạy đi chạy lại một hai giờ chỉ vì mua một chút cơm trưa. Cậu nguyên ý để Mục Ngạn hận cậu, mắng cậu, cũng không muốn y đối tốt với cậu dù chỉ một chút, đối với một người bố thí sự ôn nhu, là một chuyện rất tàn nhẫn.

“... Tôi không cần.”

Mục Ngạn nghe vậy sững sốt, lập tức mặt lạnh xuống: “Tôi đây là hỏi ý kiến của cậu à?”

Giản Ninh bắt chính mình nhìn y: “Cậu vì cái gì lại tới chỗ này ăn cơm, không phải công ty của cậu cách chỗ này nửa tiếng đi xe sao?”

Mục Ngạn ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm cậu, trong ánh mắt cực kỳ tức giận: “Cậu có ý gì, tôi đến chỗ nào mua cơm cậu cũng quản?”

Giản Ninh nhắm mắt, hít sâu một hơi nói: “Mục Ngạn, chúng ta đã chia tay.”

Mục Ngạn trầm mặc thật lâu, lúc mở miệng ra lại nở nụ cười: “Phải rồi, tôi phải cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi, không nhắc lại thì tôi cũng gần như đã quên mất món nợ giữa cậu và tôi đây.”

Nói đến câu sau, Mục Ngạn hung hăng nện một quyền lên tay lái, sau đó mở cửa xe nhảy xuống, tóm lấy cổ áo Giản Ninh kéo tới trước cửa ghế lái phụ, đẩy cậu vào, sau đó ngồi lại vào ghế của mình, động tác lưu loát liền mạch.

Chờ Giản Ninh lấy lại tinh thần, cậu đã ngồi yên vị trong xe, cậu muốn xoay người mở cửa, lại phát hiện cửa xe sớm đã bị khoá. Cậu há mồm thở phì phò, trong không gian khép kín này tràn ngập hơi thở của Mục Ngạn.

“Mục Ngạn! Cậu muốn làm gì!” Giản Ninh giọng nói có điểm run rẩy.

Mục Ngạn bình tĩnh nhìn cậu: “Cậu đã nhắc lại chuyện trước kia, vậy chúng ta nói xong chuyện đó đi. Giản Ninh, chúng ta khi nào thì chia tay?”

Giản Ninh không nghĩ tới y sẽ hỏi câu này, nhất thời nghẹn họng, một hồi lâu mới khàn giọng mở miệng: “Thì xong.”

“Thì xong...” Mục Ngạn cười một tiếng, lại hỏi, “Tôi lúc đó có đồng ý sao?”

Giản Ninh không đáp.

Mục Ngạn từ trong túi lấy ra một chiếc di động, ấn mở màn hình đưa tới trước mặt Giản Ninh: “Giản Ninh, cậu không phải muốn cùng tôi chia tay sao? Vậy coi như nể mặt mũi tôi, đem những lời này lặp lại lần nữa, sau đó tôi hứa sẽ không tới tìm cậu.”

Giản Ninh liếc mắt một cái, sắc mặt trắng bệch, đó là một chiếc điện thoại màu đen, kiểu dáng đã cổ xưa, hiện tại chẳng còn ai dùng thứ này nữa, trên màn hình hiện lên một tin nhắn rất dài, người gửi là Ninh Ninh.

Đó là tin nhắn chia tay Giản Ninh gửi cho Mục Ngạn.

Giản Ninh không dám liếc mắt lần thứ hai, cậu cắn chặt răng, muốn đem đầy mắt chua xót đè ép trở về, đến mức viền mắt đều đỏ hoe.

Đó chính là khoảng thời gian mà Giản Ninh không muốn nhớ lại nhất, cậu giống như đang thấy lại chính mình lúc mười tám tuổi đang ngồi trong căn phòng tối đen, một chữ một chữ đánh xuống, đánh xong lại xoá, xoá xong lại đánh lại, cuối cùng nhìn tới khung gửi tin nhắn, chậm chạp không dám nhấn xuống. Bầu trời ngoài cửa sổ dần dần hiện ra từng mảng trắng xám, Giản Ninh nhìn thấy tên của người nhận, lại cảm thấy chính mình đã rơi vào hắc ám không thể nào vùng ra, rốt cuộc cậu vẫn là nhấn xuống nút gửi đi, sau đó rút thẻ sim ra, ném nó vào thùng rác.

“Cậu không phải muốn chia tay sao? Gửi tin nhắn thì tính cái gì, tôi muốn chính là tận tai nghe cậu nói.” Mục Ngạn tay run run muốn lấy hộp thuốc, lại nhìn đến người bên cạnh, chỉ có thể cưỡng ép nhịn xuống.

“Tôi... Cảm thấy chúng ta... Không có tương lai... Tôi...” Giản Ninh nhìn chăm chăm tin nhắn trước mặt, trước mắt một mảng mơ hồ, cổ hết sức cũng không thể phát ra tiếng, như thế nào cũng đọc không nổi nữa.

Lúc trước Mục Ngạn đã dùng tâm tình gì để xem đoạn tin nhắn này? Trước khi bọn họ thi vào đại học, cả hai đã cùng nhau lên lịch đi du lịch nghỉ hè, chính là ở lễ thành nhân mùa hè năm đó.

Cậu đã cho rằng bản thân tự tay khoét đi trái tim mình, lại không biết cùng lúc đó cũng có một trái tim khác, cũng bị cậu khoét đến đầy máu tươi đầm đìa, trong vòng bảy năm không có điểm xuất phát cũng không có nơi để trở về.

Mục Ngạn thở dài một hơi, nhẹ nhàng nâng mặt Giản Ninh lên, hướng tới miệng cậu nhét vào nửa ổ bánh mì: “Nói không nên lời cũng đừng nói những thứ vô nghĩa, ăn sáng.”

Giản Ninh trên mặt đã sớm khóc đến loạn thất bát tao, bởi vì không phát ra tiếng, nước mũi đều chảy xuống, trong miệng còn bị nhét thêm đồ ăn, nhìn qua đáng thương vô cùng.

Mục Ngạn bật cười lấy điện thoại ra chụp cậu, chụp xong còn đem bánh mì từ trong miệng của Giản Ninh lấy ra bỏ vào miệng mình ăn, lấy khăn giấy thay cậu lau nước mũi, lại nhét một khối bánh mì khác vào trong miệng cậu.

Giản Ninh rút cuộc khẹt khẹt mũi một cái, chậm chạp gặm bánh mì, nước mắt vẫn không thể ngừng rơi xuống.

Mục Ngạn nhìn thấy, trong lòng lại mềm thành một đoạn, nhịn lại nhịn, chung quy vẫn là không nhịn được, đuổi người tới hôn lên ánh mắt ướt đầm của Giản Ninh: “Đừng khóc nữa, Ninh Ninh.”

Giản Ninh nghe thấy xưng hô quen thuộc kia, khóc còn lợi hại hơn.

Mục Ngạn hơi thở dần dần thay đổi, y liếm liếm môi, đang muốn dời đi mục tiêu, cửa xe lập tức liền bị đập oang oang.

“Giản Ninh! Giản Ninh! Em phải báo cảnh sát a!”

“...” Mục Ngạn hạ cửa xuống, quả nhiên là Ny Ny.

“Anh, anh đem Giản Ninh nhốt trong xe là có ý gì! Cần thôi thôi... A! Anh còn chọc Giản Ninh khóc nữa!”

“Ăn bánh bao của cô đi, lần sau không cho phép giành đồ ăn của Giản Ninh!” Mục Ngạn xách túi bánh bao nhét vào trong tay của Ny Ny, không nói hai lời liền nâng cửa sổ lên.

Ny Ny nhìn thấy trên mặt Mục Ngạn trắng trợn trào phúng, liền bị đả kích rất lớn, cảm giận mà nhét bánh bao vào miệng gặm gặm.

7. Chương 7

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Bầu không khí đang tốt bị người ta phá huỷ, Mục Ngạn ức muốn chết, càng đừng nói tới y vừa quay đầu lại, Giản Ninh đã lau sạch nước mắt điều chỉnh lại tốt cảm xúc, tựa như người không liên quan ngồi ở đó, nếu không phải hốc mắt cùng chóp mũi của cậu còn hồng hồng, Mục Ngạn quả thật còn tưởng mình vừa từ cơn mơ tỉnh lại vậy.

“Cậu...” Càng không xong chính là, Mục Ngạn khi này gần như đã sắp trút ra hết tất cả tình ý tràn đầy, hiện tại toàn bộ đều phải nghẹn trở về, chuẩn bị tốt tâm lý bây giờ chỉ có lại bối rối cùng lúng túng, “Bánh mì ngon không? Bên này còn có bánh bao.” (=))

... Phi! Đều bị nha đầu kia phá hư hết rồi!

Giản Ninh khóc một hồi, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, buồn phiền ở mi tâm (vùng giữa lông mày) cũng không còn dày đặc nữa, mấy năm nay trong lòng đọng lại rất nhiều thứ, nếu không phát tiết, sớm muộn gì cũng trở thành tâm bệnh.

Cậu lắc lắc đầu nói: “Tôi no rồi, cảm ơn cậu, tôi muốn trở về đi làm.”

Mục Ngạn đương nhiên sẽ không dễ dàng thả cậu đi, thật vất vả y mới xé lồng ngực ra, loã lồ trái tim thủng hàng trăm lỗ của mình, làm sao có thể tiếp tục trốn tránh? Cho dù là y, cũng không có đủ dũng khí cạy mở vết thương của chính mình một lần nữa.

Mục Ngạn tự nhiên lấy một đôi đũa gấp một cái bánh nhỏ tới bên miệng của Giản Ninh: “Hôm nay không có gói gia vị, cậu nếm thử nguyên vị đi.”

Nhìn thấy Giản Ninh nhanh chóng ngậm miệng lại lui về phía sau, y lại uy hiếp nói: “Nếu cậu không ăn, tôi sẽ dùng biện pháp cũ.”

Giản Ninh làm bộ nghe không hiểu, nhưng trên mặt lại nóng lên, Trước kia còn đi học cậu ăn uống không đầy đủ, thân thể phát dục không tốt, cả người cao cao gầy gầy, Mục Ngạn nói cậu nhìn thật giống như ông lão làm vườn, sợ gió thổi qua là té lộn nhào, bắt cậu ăn rất nhiều, Giản Ninh kén ăn, rất nhiều thứ không chịu ăn, Mục Ngạn không biết kiếm đâu ra cái ý tưởng kia, chờ có cơ hội đều đề cậu ra hôn, thẳng cho đến khi cậu không thở nổi mới buông ra, sau đó hướng tới miệng cậu một đường nhét đồ ăn vào.

Mục Ngạn hướng bánh bao đến trước miệng cậu đỉnh đỉnh mấy cái, Giản Ninh không cam lòng nhưng vẫn phải há mồm cắn vào.

Giản Ninh miệng nhỏ, bánh bao lại lớn, cậu có chút không ngậm lại được, cố gắng nuốt vào toàn bộ lại khiến quai hàm đều phồng ra, mặt mày nhú lại cực kì không vui.

Mục Ngạn lại thấy đáy lòng tràn ngập vui sướng, y giống như lại trở lại thời thiếu niên mười bảy tuổi, kìm lòng không đậu mà tâm mắt luôn bị từng nhất cử nhất động của người yêu hấp dẫn, mê hoặc. Y nhìn Giản Ninh cố gắng hết sức tiêu diệt cái bánh bao trong miệng, trong lòng ngứa ngáy, cúi đầu cắn lên chỗ phồng bên má cậu.

Giản Ninh hoảng sợ, một hơi đem bánh bao trong miệng nuốt xuống, đến mức mặt đều ghen đỏ, vừa đầm ngực vừa nói: “Cậu làm gì vậy!”

Mục Ngạn mỉm cười: “Tôi thích.” (Lép: mình thích thì mình làm thôi:)))

Y một bên giúp Giản Ninh vỗ về phía sau lưng cho thuận khí, một bên lại lấy thêm một cái bánh bao khác: “Lại ăn thêm cái nữa, bằng không tôi không cho cậu xuống xe.”

Giản Ninh quay mặt sang chỗ khác, không thèm để ý đến y nữa, một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Mục Ngạn, chúng ta không thể như vậy.”

Mục Ngạn thu lại tươi cười trên mặt, tiến gần tới hỏi: “Tại sao lại không thể như vậy?”

“Cậu... Đã có bạn gái...”

Mục Ngạn lại tiến tới gần hơn: “Cậu cảm thấy tôi là loại người sẽ bắt cá hai tay?”

Giản Ninh theo bản năng lắc đầu, Mục Ngạn ở trong lòng cậu là người tốt nhất.

Mục Ngạn cười cười vươn tay ra xoa đầu tóc ngắn của cậu: “Nha đầu kia, không phải trước đây cậu đã gặp qua rồi sao? Lúc nghỉ hè lớp 11, cậu còn dạy thêm cho cô ấy mà.”

Giản Ninh sửng sốt, mạnh mẽ hít một hơi, hiển nhiên đã nhớ lại cô gái nhỏ kia: “Em họ cậu! Khi đó cô ấy mới mười ba tuổi...”

Mục Ngạn vẽ mặt buồn cười nhìn cậu: “Vậy cậu nói rõ một chút, còn có chuyện gì không thể, là tôi không thể hay cậu không thể?”

“Là cậu không thể...” Giản Ninh mắt tự nhiên lui về phía sau, Mục Ngạn dựa vào quá gần, thể nhưng khi cậu vừa mới cử động, lại phát hiện chính mình không biết từ khi nào đã bị hai cánh tay của Mục Ngạn vây lại bên trong.

Mục Ngạn tay dùng sức một chút, liền đem Giản Ninh ấn ào trong lòng ngực của mình, ôm chặt lấy: “Ân tôi đã rất cố gắng, so với trước kia còn hơn rất nhiều, về sau tiền tôi kiếm được đều đưa cho cậu, cậu nói cho tôi biết, tôi còn chỗ nào không thể?”

Giản Ninh tiếp xúc với cái ôm từng quen thuộc kia hiện tại lại có chút xa lạ, cả người đều bối rối, cậu thật cẩn thận từng li từng tí, tham lam hít vào khoang mũi, đây chính là mùi hương của Mục Ngạn. Lòng ngực của Mục Ngạn so với trước kia rắn chắc, ấm áp hơn rất nhiều, khi ôm Giản Ninh trên người đều rịn ra tầng mồ hôi mỏng, trong ngực truyền đến âm thanh “thình thịch”, mà Giản Ninh cũng không khác là bao. Giản Ninh cũng không rõ, dù sao bên tai cậu chỉ còn dư lại âm thanh vang dội của nhịp đập trái tim, cậu hướng tới lòng ngực của Mục Ngạn hơi rụt người lại. Mục Ngạn tựa hồ thở dài một hơi, khí nóng phảng phất qua da đầu cậu, thật ngứa, sau đó có cái gì đó chạm nhẹ vào đỉnh đầu cậu, hốc mắt Giản Ninh lại cay cay.

Giản Ninh trải qua một hồi lâu mới bình ổn lại cảm xúc, nhớ lại những lời Mục Ngạn nói, rốt cuộc phát giác ra điểm không thích hợp, chôn trong ngực Mục Ngạn chưa xốt nói: “Tôi cũng đã rất cố gắng.”

Mục Ngạn cười khẽ, lồng ngực liền chấn động đến mức mặt Giản Ninh cũng tê tê dại dại: “Vậy còn chỗ nào không thể?”

Giản Ninh không lên tiếng.

Mục Ngạn không ép cuộc cậu, y biết Giản Ninh cùng y không giống nhau, Giản Ninh trên người gánh vác quá nhiều thống khổ cùng áp lực, cho nên mới có thể nghĩ bị quan như vậy, y không ngại cùng Giản Ninh chia sẻ những thứ đó, dù sao bọn họ cũng còn rất nhiều thời gian.

“Ninh Ninh, chỉ cần em nói, tôi sẽ nghe.” Mục Ngạn nắm chặt lấy tay cậu, “Thế nhưng không cho phép em lại lần nữa dùng dao tổn thương tôi, một dao này, tôi đau đến bảy năm.”

Giản Ninh hít mũi: “Vậy cậu đâm trở về đi...”

Mục Ngạn thiếu chút nữa bị chọc tức đến bật cười, đang chuẩn bị trừng phạt cậu, cửa kính lại bị đập oang oang.

“...” Mục Ngạn hạ cửa xuống, đối với Ny Ny đứng bên ngoài nghiêng răng nghiêng lợi, “Lần thứ hai...”

Ny Ny đuổi cổ hướng bên trong nói vọng vào: “Nếu còn không chịu thả Giản Ninh ra, sẽ còn lần thứ ba! Giản Ninh, nếu anh còn không trở vào làm sẽ bị trừ lương đó a!”

“Bánh bao của cô ngược lại ăn cũng thật nhanh đấy.” Ngoại trừ Giản Ninh ra, Mục Ngạn đối với người khác chưa bao giờ cho ai mặt mũi.

“...” Ny Ny bị chọc tới chỗ đau, bị thương ngã xuống đất không dậy nổi.

Mục Ngạn không cam lòng mở cửa xuống cho Giản Ninh đi làm, y sợ Giản Ninh qua vài ngày nữa lại hối hận, lần nữa biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Một lần bị Giản Ninh vứt bỏ, chỉ sợ cả đời này đều trở thành một bóng ma.

8. Chương 8

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Giản Ninh cả ngày đều mất tập trung, có lúc lại thở dài, có lúc lại nhíu mày, lại có đôi khi ánh mắt đột nhiên sáng ngời rực rỡ.

Cậu ảo não vì tâm lý của chính mình không kiên định, dễ dàng bị Mục Ngạn mềm hoá đi, cậu nghĩ đến khoảng thời gian bảy năm này, dù sao cũng đã thích ứng được những ngày không có Mục Ngạn, mỗi lần mệt đến không thể kiên trì được, cậu đều luôn tự nhắc nhở chính mình, không có người nào mất đi một người lại

không thể sống được, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Nhưng tới khi Mục Ngạn một lần nữa xuất hiện trước mặt cậu, cậu liền biết chính mình dao động, cậu giả bộ bản thân mình lạnh lùng, nguy trang đến mức nhẫn tâm, nhưng chỉ cần Mục Ngạn lộ ra vẻ mặt tổn thương, lý trí của cậu toàn bộ đều tan rã.

Cuộc sống của cậu liệu rằng còn hi vọng sao? Cậu có thể cho Mục Ngạn... Hạnh phúc sao?

Ny Ny một bên cũng phát sầu muốn chết, anh chàng soái ca kia rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, có thể khiến Giản Ninh hồn phi phách tán đến như vậy, mỗi ngày hết than thở lại làm cái vẻ mặt u ám quả thật là... Ny Ny hít sâu một hơi, lấy lý luận tri thức dày dặn của cô, chẳng lẽ... Hay là... Như vậy... Là như vậy...

“Ny Ny, anh về nhà trước.” Giản Ninh dọn vệ sinh xong, thay đồng phục nhà hàng chuẩn bị về nhà, vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt tựa như sói của Ny Ny đang nhìn chăm chăm cậu, cậu theo bản năng lùi lại từng bước, “Em muốn gì, bình tĩnh một chút a, anh không phải đồ ăn.”

Ny Ny khinh thường mà hừ một tiếng, lại nghĩ đến bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi tròng cô sáng nay của Mục Ngạn, sau lưng bỗng nhiên rét lạnh một cái, cô hình như đã phát hiện được cái gì đó... Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Giản Ninh không biết suy nghĩ trong đầu của Ny Ny đã chạy tới vở kịch nam chính bị cự tuyệt tình cảm nào đó, nhìn thấy cô lẩm bẩm gì đó trong miệng, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Vào buổi tối đầu thu trời mưa nhỏ, Giản Ninh mới ra khỏi cửa đã bị gió thổi đánh mấy cái hắt xì, cậu xoa xoa cái mũi, nhìn mưa cũng không lớn lắm, liền lười mở dù, trực tiếp vọt vào màn mưa.

Giản Ninh chạy bước nhỏ đến giao lộ, một chiếc xe ‘két’ một tiếng dừng lại trước mặt cậu, Mục Ngạn ngồi trong xe hướng cậu quát: “Đi lên!”

“... Cậu làm sao lại ở chỗ này?” Giản Ninh hoảng sợ, nhìn phía sau chuẩn bị có xe đến, vội vàng nói, “Tôi ngồi xe buýt về là được, trạm xe ngay trước mắt rồi.”

Mục Ngạn không thêm để ý đến phía sau một hàng dài xe khác nhấn còi, cởi dây an toàn mở cửa xuống xe.

“Ai... Cậu...” Giản Ninh quýnh lên, vội vàng ngồi lên xe, Mục Ngạn lúc này mới giẫm chân ga rời đi.

Mục Ngạn một tay nắm tay lái, một tay giữ lấy tay của Giản Ninh, trầm mặt nói: “Trước đó còn không chịu mở dù, tay cũng đã lạnh như vậy.”

Giản Ninh giãy ra, nhưng không thể rút tay về được, ngược lại còn bị Mục Ngạn đưa tới bên miệng hôn một cái, nhất thời liền an phận, mới khi này còn có chút lạnh hiện tại lại có một chút nóng.

“Cậu lo mà lái xe cho tốt đi a...”

“Nhà em ở đâu, tôi đưa em về.” Mục Ngạn néo lòng bàn tay trong tay mình, một chút cũng không muốn buông ra, “Không nói tôi liền trực tiếp mang em về nhà của tôi.”

Giản Ninh không dám quấy rầy y lái xe, đành phải báo địa chỉ của nhà mình, cảm thấy người này quả thật không biết xấu hổ giống như trước đây, thật khiến cậu không có biện pháp.

Nhà của Giản Ninh là một khu nhà cho thuê, là một tiểu khu đã lâu đời, cho nên tiền thuê rất rẻ. Từ sau khi Ninh Tiệp tình thần không ổn định, không còn đi làm nữa, ban đầu còn dựa vào anh chị giúp đỡ một chút, về sau lâu dài lại sản sinh ra bất đồng, kể đó cũng dần dần cắt đứt liên lạc, hiện tại sinh hoạt phí của hai người đều là một mình Giản Ninh gánh vác.

Vị trí đỗ xe của tiểu khu không lớn lắm, sớm đã bị người khác nhét đầy, Mục Ngạn đảo một vòng, cuối cùng đành phải đỗ bên ven đường lớn, sau đó đi bộ cùng Giản Ninh vào trong.

“Tôi tự vào được rồi, cũng không phải là con nít.”

“Con nít còn biết trời mưa thì phải che dù.” Mục Ngạn che dù đi song song với cậu, hơn phân nửa dù đều che trên đỉnh đầu Giản Ninh.

Giản Ninh bị ghen không thể nói nên lời, đành phải cúi đầu nói một tiếng: “Biết rồi.”

Mục Ngạn nhìn con ngõ tối thui như mực cùng đèn đường bị hỏng, nhú nhú mây: “Em một mình trở về như vậy, rất nguy hiểm, đèn đường như thế này sao không ai đến sửa.”

“Tôi là đàn ông thì sợ cái gì, chỗ này đa phần đều là người lớn tuổi, rất an toàn.”

Giản Ninh còn chưa nói xong đã bị Mục Ngạn liếc một cái: “Kẻ xấu luôn thích những người không có ý thức phòng bị như em.”

Hai người đi tới dưới tiểu khu, Mục Ngạn còn muốn đưa Giản Ninh lên lầu, Giản Ninh kiên quyết không cho.

Mục Ngạn chưa từ bỏ ý định: “Nhỡ đâu kẻ xấu núp ở cầu thang thì làm sao!”

“Ở đâu ra nhiều kẻ xấu như vậy.”

Mục Ngạn thở một hơi, lấy điện thoại ra: “Vậy em đọc số của em cho tôi đi, tôi muốn xác định em đến nhà an toàn.”

Giản Ninh chần chờ một chút, vẫn là đọc cho Mục Ngạn dãy số của mình, cậu biết tư vị lo lắng cho người khác là như thế nào.

“Tôi đi đây?”

“Àn, không còn sớm, cảm ơn cậu đưa tôi về... Trên đường cẩn thận.”

Hai người nói tạm biệt, lại đều không có đi, trầm mặc mà đứng ở đó, cho đến khi đèn cảm ứng ở cầu thang cũng tắt, bốn phía lâm vào một mảng bóng tối.

Giản Ninh nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Mục Ngạn, hô hấp có chút nặng nề, người ở trong bóng tối luôn có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng cùng xúc động của nội tâm. Cậu xê dịch chân, ngay sau đó liền bị người trước mặt ôm chặt lấy.

“Ninh Ninh...” Mục Ngạn ôm cậu, thở một hơi, cúi đầu xuống ở trên môi cậu cắn một ngụm, sau đó buông cậu ra, bước nhanh vào màn mưa.

Đèn cảm ứng lại một lần nữa sáng lên, soi sáng vách tường nứt mẻ trên hành lang cùng tay vịn, Giản Ninh đứng tại chỗ một lát, mới từng bước từng bước lên lầu. Thật sự kỳ quái, rõ ràng mỗi ngày đi lên cầu thang đều có cảm giác mệt mỏi vô cùng, tại sao hôm nay lại cảm thấy ngọn đèn mờ mờ này lại có chút ấm áp như vậy.

Cậu đi ngang qua cửa nhà hàng xóm, nghe được tiếng TV truyền ra cùng tiếng khóc của con nít ầm ĩ, thậm chí còn có cả tiếng đàn dương cầm, tại sao từ trước tới bây giờ cậu lại không chú ý đến những thứ này?

Cậu mở cửa nhà mình, trong phòng khách có sáng đèn, trên bàn ăn còn đặt một cái đĩa nho đã rửa sạch, phía dưới để lên tờ giấy Ninh Tiệp lưu lại cho cậu: Ninh Ninh, nho này rất ngon, nhớ rõ phải ăn, đi ngủ sớm một chút.

Ninh Tiệp mấy ngày nay tinh thần đã ổn định lại một chút, sẽ không lại hỏi Giản Ninh chuyện của ba mình nữa, cũng sẽ không đột nhiên không khống chế được cảm xúc, thỉnh thoảng còn có thể xuống lầu mua một chút đồ ăn.

Giản Ninh bắt lấy một quả nho cho vào miệng, thực ngọt. Cậu khịt khịt mũi một tiếng, nhẹ nhàng đi vào phòng của Ninh Tiệp, ngồi ở đầu giường nhìn người đang ngủ say.

“Mẹ à, mẹ mau chóng tốt lên được không... Con có quen một người rất tốt, muốn giới thiệu cậu ta cho mẹ...”

9. Chương 9

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Giản Ninh tắm xong tới giường nằm xuống, phát hiện điện thoại có một tin nhắn cách đây mười lăm phút.

Về đến nhà rồi?

Cậu vội vàng hồi âm: Tối rồi, vừa mới tắm xong.

Đối phương gần như là trả lời trong vài giây: Em chỉ cần trả lời chậm một phút nữa thôi là tôi đã quay lại rồi đấy!

Giản Ninh trên mặt lộ ra ý cười, nghĩ nghĩ lại hỏi: Còn cậu, về tới nhà chưa?

Sắp rồi, mười phút nữa là đến.

Vậy cậu lo lái xe đi, tôi ngủ trước. Giản Ninh sợ làm Mục Ngạn phân tâm, không dám nói nhiều hơn nữa.

Ngủ ngon.

Ngắn ngủi vài câu, Giản Ninh lại lẩn lộn nhìn đi nhìn lại thật lâu, cậu lại nghĩ tới cái ôm trong bóng tối kia, trong lòng dậy sóng như thủy triều, không ngừng tuôn trào ra.

Cậu nghĩ lúc mới quen Mục Ngạn, đối phương thật giống như con sư tử con mới bộc lộ tài năng, không có chút nào sợ hãi, sức sống vô hạn, cả ngày đi học, còn có thể chơi bóng rổ thêm một giờ đồng hồ, nhất là khi y cảm thấy hứng thú với thứ gì đó, sẽ vô cùng tỉ mỉ thăm dò, tỷ như Giản Ninh.

Mục Ngạn trước đó chưa bao giờ lên lớp tự học vào buổi tối, đánh bóng rổ xong liền trở về nhà, nhưng từ sau khi quen biết với Giản Ninh, phá lệ ngày nào cũng tới lớp tự học vào buổi tối, đánh bóng rổ xong sẽ đi mua cơm buổi chiều, một thân toàn mồ hôi mà trở về lớp học chép bài tập, còn không quên mua cho Giản Ninh nhiều đồ ăn ngon làm hồi lộ.

Mục Ngạn ngồi sau Giản Ninh, mỗi lần đều nhắm đúng vị trí ngăn kéo của Giản Ninh mà bỏ cơm nắm vào, một bên lấy bút chọt chọt bả vai của Giản Ninh: “Cậu không phải không ăn cơm đấy chứ, tại sao lại gầy trơ xương như thế này.”

Giản Ninh không để ý đến y, y lại lấy chân đá lên ghế của Giản Ninh: “Tôi giúp cậu kiểm tra một chút bài tập.”

Giản Ninh sắp bị người này phiền chết, cũng không quay đầu lại mà đem bài kiểm tra ném ra phía sau.

Mục Ngạn không tập trung làm bài tập, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm cái cổ mảnh khảnh của Giản Ninh, một đoạn cổ lộ ra thật trắng, mặt trên còn thấy rõ cả đốt xương nhô ra, bỗng nhiên y rất muốn... Vì thế Mục Ngạn nâng người lên phía trước, tiến đến đằng sau tai của Giản Ninh nhỏ giọng gọi: “Giản Ninh...”

Giản Ninh bị nhiệt khí phun bên tai sợ tới mức run rẩy, trên cổ nổi lên một mảng da gà, hung hăng quay đầu lại giận dữ trừng Mục Ngạn: “Cậu làm gì!”

Mục Ngạn nhìn thấy lông mi của Giản Ninh gần trong gang tấc, nuốt nuốt nước miếng: “Mới vừa cho cậu cơm nắm đã ăn chưa? Tôi đói... Chia tôi một nửa đi.”

“...” Giản Ninh cảm thấy tên này nhất định là có bệnh.

Mục Ngạn lượng vận động lớn, tiêu hoá cũng mau, cuối cùng nguyên phần cơm vẫn là vào bụng của y, y có chút ngượng, sau giờ tự học buổi tối liền chạy đi mua thêm một đồng hồ ăn nữa, sau đó cùng Giản Ninh đi đến trạm xe buýt.

Trường học cách trạm xe rất xa, dọc đường đi Mục Ngạn luôn nói không ngớt, từ bóng rổ tới phim truyền hình, lại từ thầy giáo dạy toán hỏi đầu tới thư tình của nữ sinh lớp bên cạnh, Giản Ninh phần lớn chỉ nghe, tới cuối chuyện sẽ nói hai câu. Thỉnh thoảng không nói chuyện, Mục Ngạn sẽ đem tai nghe cắm vào điện thoại đưa cho Giản Ninh, cho cậu nghe những bài hát mà y thích nhất.

Đoạn đường kia, Mục Ngạn bồi bên cạnh Giản Ninh đến khi tốt nghiệp.

Giản Ninh cũng không nói rõ được chính mình là vì cái gì lại chấp nhận Mục Ngạn, cậu nghĩ, không có ai sẽ cự tuyệt một người đối với chính mình tốt như vậy, chỉ là thời gian tốt đẹp ấy quá ngắn ngủi, cậu còn chưa kịp từ thế giới của mình thoát ra, đối phương đã rời khỏi.

Giản Ninh càng nghĩ càng tỉnh táo, rõ ràng bản thân mệt muốn chết, nhưng đầu óc lại nhớ rất rõ về những thứ trước đây, cậu thậm chí còn nhớ tới cái ôm trong chuyến tàu vào đêm đông, nụ hôn trên xe buýt không có người, còn có hơi thở gấp gáp dưới cầu thang tối đen.

Cậu cảm giận mà đem đầu vùi vào trong gối, ngăn chặn dục vọng trong cơ thể toát ra. Mục Ngạn chính là tai hoạ.

Giản Ninh ngày hôm sau mê man tỉnh dậy, tối hôm qua thật vất vả mới ngủ được, sau nửa đêm lại mơ thấy giấc mộng hoang đường, rốt cuộc vẫn là không tránh khỏi kết cục đi giặt quần lót.

Cậu chuẩn bị thật tốt bữa sáng cho Ninh Tiệp, chính mình lại không kịp ăn, qua loa rửa mặt một phen liền chạy vội ra khỏi cửa.

Mục Ngạn đứng dưới lầu gặm bánh bao uống sữa đậu nành, chỉ nghe thấy trên lầu truyền tới một trận dồn dập tiếng bước chân vang lên, Giản Ninh tựa như con thỏ nhảy vọt ra ngoài, ngay cả Mục Ngạn đứng canh giữ cửa cậu cũng không nhìn thấy. Y không thể không đuổi theo, một tay túm lấy người.

“Mới sáng sớm, chạy cái gì.”

Giản Ninh nhìn thấy y liền hoảng sợ, đầu óc còn có chút lộn xộn, sững sờ vài giây hỏi: “Cậu... Tại sao lại ở đây?”

Mục Ngạn nghĩ thầm rằng, địa chỉ nhà đều bị tôi biết rồi, tôi còn có thể để em chạy nữa sao?

“Đưa em đi làm, đã ăn sáng chưa?”

“Chưa...” Giản Ninh mặc cho Mục Ngạn kéo mình tới trước xe, nửa đẩy nửa ôm mà ấn vào trong xe.

“Vừa vừa lúc, mua cho em một phần.” Mục Ngạn khởi động xe, nhìn thấy Giản Ninh còn ngây người, có chút buồn cười, nhéo nhéo mặt cậu, “Tối hôm qua làm chuyện xấu gì, đến bây giờ còn chưa tỉnh.”

Giản Ninh nhìn tới trên mặt của Mục Ngạn, lại nhớ tới giấc mộng ngày hôm qua, mặt liền nóng, quay sang chỗ khác không nhìn y nữa.

Mục Ngạn bị phản ứng của Giản Ninh làm cho bất ngờ không kịp phòng bị, trong lòng thầm mắng hai câu, hít sâu một hơi ở cuốn sổ ghi nhớ đặt lại một nét bút, sau này sẽ đồng thời tính sổ một lần.

Buổi tối Mục Ngạn theo thường lệ đi đón Giản Ninh, y ở nhà hàng của Giản Ninh ngồi chồm hổm nhiều ngày như vậy, sớm đã thăm dò ra được từ trên xuống giờ tan tầm của Giản Ninh, hiện tại đang ở xa xa trên đường cái quan sát Giản Ninh từ trong nhà hàng đi ra, tắt đèn.

Giản Ninh hình như là bị mặt đất ẩm ướt làm cho trượt chân một chút, bày ra tư thế rất buồn cười, dừng lại thở sâu một hơi, đầu tiên là nhìn bốn phía, thấy không ai nhìn cậu, lại giận hờn hung hăng lấy cây lau sàn kéo qua kéo lại.

Mục Ngạn nhìn thấy liền bật cười ra tiếng, Ninh Ninh của y một chút vẫn không hề thay đổi, căn bản không thể giả bộ làm người xấu được.

“Ngại quá nhà hàng chúng tôi đã đóng cửa rồi.” Giản Ninh nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không quay đầu lại mà nói, lại phát hiện phía sau không có phản ứng, liền xoay người lại, “Mục Ngạn?!”

“Tôi đến đón em, bên ngoài trời mưa rất lớn.” Mục Ngạn cảm đủ không ngừng nhỏ nước mưa tí tách xuống, đứng ở cửa hướng về phía cậu mỉm cười.

Giản Ninh không muốn gây phiền toái cho Mục Ngạn, bởi vì cậu còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết, cậu cũng không thể vứt bỏ rồi rầm mà cùng Mục Ngạn ở chung một chỗ được. Nhưng Mục Ngạn đang đứng ở đó mỉm cười với cậu, cậu liền không có biện pháp nào.

Ở một bên nhìn thấy hết thấy toàn bộ quá trình Ny Ny trợn mắt há mồm, túm áo, thiết ghê gớm!

Mục Ngạn kiên trì muốn đưa Giản Ninh lên lầu, ô cửa y toàn bộ đều che trên đầu Giản Ninh, chính mình bị xối ướt nửa người, ống quần cũng dính lên đùi, nước chảy thành giọt.

Giản Ninh lấy khăn đưa cho y sát quần áo, nhìn thấy y không ngừng hít mũi, nhin không được nhíu mày: “Cậu có muốn vào trong tắm một cái rồi thay quần áo sạch sẽ không? Thế này sẽ bị cảm mất.”

Mục Ngạn đương nhiên cầu còn không được, y đem nước trên mình sát vài cái đến khi thấy ổn rồi mới đi vào, đứng ở trước cửa lặng lẽ đánh giá bên trong. Nhà của Giản Ninh rất nhỏ còn có chút đơn sơ, liếc mắt một cái đã xem xong toàn bộ, vôi bong ra từng mảng trên vách tường, nền nhà gạch trắng men, phòng khách nhỏ đến không thể bỏ nổi một cái xô pha, gia dụng đại khái đều là của chủ cho thuê để lại, đều có chút niên đại.

Mục Ngạn trong lòng có chút chua xót, muốn tiến tới ôm Giản Ninh một cái, cửa phòng bên cạnh bỗng nhiên mở ra.

“Ninh Ninh, là con sao?” Ninh Tiệp lộ ra một cái đầu, nhìn thấy bên cạnh Giản Ninh còn đứng một người đàn ông nữa, sợ tới mức thốt lên một tiếng: “Ninh Ninh, người này là ai vậy!”

“Mẹ, không cần sợ, cậu ta là bạn của con.” Giản Ninh vội vàng đi qua nhỏ giọng trấn an.

“Không cần, không cần...Xú nam nhân, không cho vào cửa! Cút, cút ra ngoài!” Ninh Tiệp vung cánh tay, hướng về phía Mục Ngạn chửi đồng lên.

Mục Ngạn vốn còn định gọi một tiếng dì, hiện tại liền nghẹn lại trong họng, nhiều năm trước y đã từng gặp qua Ninh Tiệp vài lần, đều là lúc đưa Giản Ninh về nhà, nhưng hiển nhiên Ninh Tiệp đã không còn nhớ rõ y nữa.

“Ngại quá, mẹ của tôi... Tương đối sợ người lạ.” Giản Ninh cố gắng ôm lấy Ninh Tiệp, quay đầu nhìn Mục Ngạn nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, cậu đi trước đi...”

“Không sao, tôi hiểu... Tôi đây đi trước.” Mục Ngạn muốn tới xoa đầu Giản Ninh, nhưng cuối cùng vẫn là nhin xuống.

Mục Ngạn đứng yên lặng ở trước cửa Ninh gia rất lâu, phía sau cánh cửa còn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nháo của Ninh Tiệp, rất lâu cũng chưa có ngừng. Y có chút không muốn nán lại đây nữa, trong lòng phẳng phất như có cái cửa xén qua xén lại chậm rãi dần vật y. Y đột nhiên không muốn biết mấy năm nay Giản Ninh đã trải qua những chuyện gì, làm sao trở thành như vậy, y chỉ hối hận mất nhiều năm như vậy mới tìm được Ninh Ninh.

10. Chương 10

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Trước khi Mục Ngạn quen biết Giản Ninh, y cũng đã từng nghe qua rất nhiều tin đồn về cậu, nhưng lúc đó Mục Ngạn cũng không quan tâm đến bất quái nhà người ta, nghe qua liền quên, mỗi nhà đều có cái khó nói của riêng họ.

Sau khi quen với Giản Ninh rồi, y lại rất muốn biết thêm nhiều về đối phương, chỉ cần Giản Ninh nói, y nhất định sẽ luôn luôn lắng nghe, nhưng là Giản Ninh chưa bao giờ nói.

Mục Ngạn cảm thấy Giản Ninh giống như một con nhím con, một thân toàn gai, lúc nào cũng xù lông đề phòng người khác tới gần, nhưng bên trong kỳ thật lại rất mềm mại, thật thiện lương. Y đương nhiên không phải thương hại cậu ấy, cũng không có những suy nghĩ coi khinh Giản Ninh, Giản Ninh một chút cũng không giống con gái, nhưng Giản Ninh luôn có thể kích thích ý muốn bảo vệ của y.

Cho nên đến một ngày nhìn thấy trên cổ Giản Ninh có vết cào, y gần như muốn phát điên lên, đó là lần đầu tiên y phát cáu với Giản Ninh: “Đây là ai làm?!”

Giản Ninh lười để ý đến y, lại bị Mục Ngạn tóm lấy cánh tay, nhịn không được rên ra tiếng.

Mục Ngạn kéo tay áo của Giản Ninh lên, nhìn thấy trên cánh tay có rất nhiều chỗ bầm to to nhỏ nhỏ, y không để ý đến giầy giũa của Giản Ninh, đem áo của Giản Ninh vén lên hết nhìn một lượt, trên lưng, trên bụng đều có mấy khối xanh xanh tím tím.

Mục Ngạn tức đến xiết chặt nắm tay, xoay người nhắc chân về phía văn phòng.

Giản Ninh nôn nóng: “Này! Cậu đi đâu!”

“Nói cho thầy cô, báo cảnh sát.” Mục Ngạn biết hiện tại bản thân mình không có năng lực, nhưng y tuyệt không cho phép Giản Ninh ở dưới mí mắt của mình bị thương.

“Cậu...Ai cho cậu xen vào chuyện của người khác!” Giản Ninh đuổi theo phía sau Mục Ngạn, nắm tay cùng chân đều dùng tới, một chút cũng không cản lại được đối phương, tức đến viên mắt đều đỏ, cuối cùng đành phải tuyệt vọng mà quát, “Cậu dừng đi! Là mẹ tôi... Là mẹ tôi làm, mẹ tôi không phải cố ý...”

Mục Ngạn hai chân lão đảo một cái, kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn về phía Giản Ninh, y nhớ tới tin đồn về Giản Ninh nói cậu ấy có một người mẹ bị bệnh tâm thần.

“Mẹ tôi không phải bệnh tâm thần, bà ấy chỉ là bị kích thích, trong lòng khó chịu.”

“A... Mẹ cậu tại sao lại bị kích thích? Đã đi tìm bác sĩ xem qua chưa?” Mục Ngạn không muốn bỏ lỡ cơ hội hiểu rõ Giản Ninh, đuổi theo hỏi.

Giản Ninh cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Ba của tôi có người phụ nữ khác, mẹ tôi mới trở nên như vậy... Tôi có giám sát bà ấy uống thuốc, rất nhanh sẽ khoẻ lại thôi.”

Ninh Tiệp mỗi lần phát bệnh, đều luôn ở bên tai của Giản Ninh nguyên rửa ba cậu, từng lời từng lời một nói, thời điểm nghiêm trọng hơn thì lại hận đàn ông trên toàn bộ thế giới này đều chết hết đi, nhìn thấy Giản Ninh liền muốn đánh.

Giản Ninh khi đó còn nghĩ rằng là do bác sĩ không tốt, thuốc không đủ công hiệu, về sau mới biết được, bệnh của mẹ cậu là tâm bệnh, ngày nào còn nghĩ chưa thông, ngày đó đều không thể thoát ra được.

Mục Ngạn đau lòng nhìn Giản Ninh, lại không biết phải an ủi cậu như thế nào, rất nhiều chuyện y cái hiểu cái không, sợ mình càng nói càng thêm sai.

Nhìn thấy hốc mắt Giản Ninh đỏ bừng, Mục Ngạn đáy lòng tràn đầy một cỗ cảm giác kỳ diệu, tim của y đập thật nhanh, ngay cả hô hấp cũng dồn dập liên tục, y tiến tới, thật cẩn thận từng chút từng chút một, lại có chút vụng về tại đôi mắt ướt át của Giản Ninh hôn lên một cái: “Cậu... Cậu đừng khóc...”

Giản Ninh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không thể tin mà nhìn Mục Ngạn.

Mục Ngạn hô hấp càng trầm, ôm chặt lấy Giản Ninh, chua xót nói: “Tôi về sau sẽ luôn bảo vệ cậu thật tốt.”

“... Cậu đều an ủi người khác như vậy?” Giản Ninh bị ôm có chút thở không thông.

“Đây không phải là an ủi!” Mục Ngạn ôm chặt hơn nữa, mặt hơi hơi đỏ, y hít sâu một hơi, ở bên tai của Giản Ninh thấp giọng nói, “Đây là thổ lộ.”

...

Giản Ninh sau khi trấn an Ninh Tiệp xong thì trời cũng đã rất muộn, cậu do dự một chút vẫn là gọi cho Mục Ngạn một tin nhắn, Mục Ngạn không có hồi âm, hẳn là ngủ rồi, Giản Ninh không biết trong lòng Mục Ngạn nghĩ như thế nào, cả đêm lẩn qua lẩn lại, ngủ cũng không yên.

Ngày hôm sau rời giường, điện thoại vẫn như cũ không có tin nhắn mới, Giản Ninh đối diện với mục tin nhắn trên điện thoại phát gốc một lát, sau đó cũng đi làm.

Mục Ngạn hai ngày tiếp theo đều không xuất hiện, cũng không có gửi tin nhắn tới, Giản Ninh từ cảm thấy mất mát liền biến thành lo lắng, thời điểm tan tầm do dự mãi một hồi, vẫn là gọi điện thoại cho Mục Ngạn.

Điện thoại vang lên thật lâu mới có người nhận, thanh âm khàn khàn của Mục Ngạn truyền tới, nếu không phải Giản Ninh nhìn thấy dãy số kia, cậu còn tưởng bản thân mình gọi nhầm số.

“A lô, tôi là Giản Ninh, giọng của cậu làm sao vậy?”

“Ninh Ninh? Tôi... Không có việc gì, chỉ là có chút cảm...” Mục Ngạn khụ hai tiếng, nghe ra tinh thần không tốt lắm.

Quả nhiên vẫn là bị đêm mưa hôm đó xối cho cảm lạnh...

“Vậy cậu ăn cơm chưa?”

“Còn chưa...”

“Thế còn thuốc?”

“Hết rồi...”

“...”

“Đừng tức giận a Ninh Ninh, tôi lập tức đi mua mà...” thanh âm của Mục Ngạn bên đầu dây kia trùng xuống, tựa như đang làm nũng.

Giản Ninh thở dài, lại dặn dò một phen, Mục Ngạn tại đầu bên kia “ân ân nga nga” mà đáp ứng, cũng không biết có nghe lọt vào tai không, về sau thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, dường như đang ngủ.

Cúp điện thoại, Giản Ninh trong lòng vẫn rất lo lắng, Mục Ngạn thể chất rất tốt, không dễ dàng sinh bệnh, nhưng một khi bị bệnh liền diễn biến rất lâu, cũng không biết hiện tại bên cạnh có người nào chăm sóc hay không. Cậu tinh thần đều đặt trên người Mục Ngạn, xe buýt chạy ngang qua cũng không phát hiện.

Ngày hôm sau Giản Ninh được nghỉ, cậu sáng sớm liền đến tiệm thuốc, kế đó đi chợ mua một chút hoa quả tươi cùng rau dưa các loại, dựa vào địa chỉ ngày hôm Mục Ngạn đọc cho liền bắt xe tới đó, cậu chỉ cần liếc mắt một cái nhìn xem Mục Ngạn không có việc gì là được rồi.

Khu nhà của Mục Ngạn sống cần phải quét thẻ mới có thể tiến vào được, Giản Ninh không có thẻ, đành phải đăng ký tên cùng số điện thoại, lại phải giải thích một hồi mới có thể đi vào. Cậu bữa sáng còn chưa có kịp ăn, xe buýt phải đổi hai chuyến, hiện tại trên tay xách đầy đồ vật này nọ, lắc lư đi tìm tầng lầu của Mục Ngạn, mệt đến đầy đầu đều là mồ hôi, chứng tuột huyết áp lại có dấu hiệu muốn bạo phát.

Giản Ninh nhấn chuông cửa vài lần, như cũ không thấy người ra mở cửa, nhụt chí mà cụp vai xuống, nghĩ thầm rằng Mục Ngạn có thể đã đi ra ngoài. Cậu chạy đến bên cạnh lối đi an toàn ngồi xuống, lấy ra một ổ bánh mì bắt đầu gỡ, ăn xong bánh mì lại ngồi đợi thêm một lát, mới gọi cho Mục Ngạn một cú điện thoại.

Điện thoại vẫn như cũ vang lên thật lâu mới có người nhận, Mục Ngạn giọng nói mệt mỏi, dường như còn chưa tỉnh ngủ.

“Thân thể của cậu đã khá hơn chút nào chưa? Tôi... Đang ở trước cửa nhà cậu, không nói với cậu đã tự tiện đến, nếu không tôi để trái cây trước cửa nhà cậu, cậu khi nào trở về nhớ rõ lấy nha.”

Mục Ngạn đầu bên kia không đáp, Giản Ninh lại a lô một tiếng, chợt nghe thấy tiếng cửa mở ra.

“Ninh Ninh?!”

Giản Ninh vừa nghe thấy giọng Mục Ngạn, vội vàng chạy tới.

Mục Ngạn còn mặc đồ ngủ, tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, đang đứng trước cửa nhìn xung quanh, vừa nhìn thấy Giản Ninh đi tới còn có chút không thể tin được, chân chờ mà cầm tay mình nhéo nhéo, thấp giọng nói: “Còn tưởng rằng tôi sốt đến hồ đồ rồi.”

Giản Ninh nghe thấy vậy đau lòng không thôi, lại bước đến sờ trán y, mi đều nhắm lại, đây làm sao lại là bị cảm nhẹ chứ, nóng thêm chút nữa thôi cũng đã muốn xảy ra chuyện rồi.

Cậu kéo tay Mục Ngạn đi vào nhà, đem hoa quả cùng đồ ăn đặt lên bàn, để Mục Ngạn uống thuốc xong mới cho ngủ.

“Cậu cứ vậy mà ngủ hai ngày trời? CƠM cũng không ăn?... Một chút cũng không biết tự chăm sóc bản thân...”
Giản Ninh mở cửa sổ phòng ra cho thoáng, vừa quay đầu lại, lại phát hiện Mục Ngạn đang phát ngốc mà nhìn cậu cười cười.

“Ân, ngủ hai ngày, mơ thấy em.” (cha nội biết nịnh ghê ())

Giản Ninh ngồi xuống bên cạnh giường, lau sạch mồ hôi lạnh trên mặt Mục Ngạn: “Cậu trước ngủ một lát, tôi đi nấu cơm cho cậu.”

“Không muốn, nhờ đâu tỉnh lại em lại biến mất.” Mục Ngạn túm lấy cánh tay cậu không chịu buông ra, thời điểm y sinh bệnh không hề có cảm giác an toàn, thật giống một đứa nhỏ, một chút cũng không muốn rời khỏi Giản Ninh.

“Sẽ không, tôi chắc chắn luôn ở đây.” Giản Ninh phóng nhẹ thanh âm, nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay của Mục Ngạn trấn an, chờ y ngủ, mới rút tay ra chuẩn bị cơm trưa.

11. Chương 11

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Giản Ninh nấu cháo, lại xào thêm rau dưa, dọn ra một cái khay đựng nhỏ bưng vào phòng của Mục Ngạn.

Mục Ngạn ngủ không sâu, nghe được tiếng động liền tỉnh lại, nhìn thấy thức ăn trên khay, nuốt nuốt nước miếng.

“Ninh Ninh...”

Giản Ninh không để ý đến y, tự nhiên ngồi xuống ném thử hai món trên khay, mặn nhạt vừa vặn.

Mục Ngạn tuy rằng mũi bị nghẹt không ngửi thấy vị gì, nhưng là hai ngày chưa ăn qua thứ gì, chỉ cần nhìn đến đĩa rau xanh mượt, mắt đều toả sáng, lúc này bụng đói cũng vang lên, cách chặn đều có thể nghe được âm thanh “rột rột”. Y ngượng ngùng mà xoa xoa cái bụng, đuổi người tới lấy lòng mà nhìn Giản Ninh: “Ninh Ninh, đói bụng...”

Giản Ninh cho y một cái liếc mắt: “Cậu hai ngày không phải đều không ăn cơm sao, hiện tại thể nào lại đói?” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng cậu vẫn đem tô cháo nhét vào tay y, lại đi tới phía sau y bỏ thêm một cái gói dưa.

Mục Ngạn hai ba cái liền uống xong tô cháo, còn muốn ăn thêm, lại bị Giản Ninh rất nhanh đoạt lấy.

“Không thể ăn nhiều thêm, đối với dạ dày không tốt.”

“A...” Mục Ngạn vuốt cái bụng phình lên, thoải mái mà ợ một cái, đôi mắt như sinh trưởng ở trên người Giản Ninh, Giản Ninh đi đến đâu, y liền nhìn tới đó.

Giản Ninh bị y nhìn đến không được tự nhiên, trốn vào trong phòng bếp rửa chén, lúc đi ra còn nhìn thấy Mục Ngạn tội nghiệp mà theo dõi cậu, không khỏi buồn cười, đi qua sờ trán của y, cơn sốt vẫn còn chưa giảm bớt.

“Tôi để thuốc cùng nước trên đầu giường, cậu một lát nữa nhớ phải uống, hoa quả để trên bàn, đồ ăn trong phòng bếp, cháo hồi trưa vẫn còn, buổi tối cậu hâm lại một chút là có thể ăn.”

Mục Ngạn thuận tiện bắt lấy tay cậu đưa tới bên mặt mình: “Ninh Ninh, đừng đi, ở lại với tôi thêm một lát nữa được không...”

Giản Ninh rút tay lại, nhìn thấy vẻ mặt mắt mác của Mục Ngạn, nhin không được thở dài một tiếng: “Đã biết, buổi tối tôi sẽ lại tới.” Nói thật, cậu cũng không yên lòng để đối phương một mình ở nhà như vậy.

Mục Ngạn lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng, y ăn uống no say, cơn buồn ngủ lại trỗi dậy, ôm lấy tay của Giản Ninh liền muốn ngủ.

Giản Ninh nửa ngồi nửa quỳ duỗi cánh tay ra, tùy ý để Mục Ngạn đem sức nặng đặt lên tay mình, mệt mỏi mấy năm qua gần như tiêu tan không còn dấu vết. Dưới gối Mục Ngạn để một vật gì đó màu đen, Giản Ninh nhìn lâu thêm một chút nữa, phát hiện thế mà lại là chiếc điện thoại màu đen thời cấp ba y sử dụng. Cậu chần chờ một chút, vẫn là cầm lấy mở màn hình lên, khi đó điện thoại không có chức năng khoá mật khẩu, Giản Ninh mở ra liền phát hiện màn hình dừng lại ở mục tin nhắn, cậu từng cái từng cái mở ra xem, tin nhắn giữa hai người đều lưu lại toàn bộ, một cái cũng không thiếu.

Giản Ninh phát hiện tin nhắn trả lời của mình không phải “ân” thì chính là “ừm”, tốt hơn một chút thì là “được”, tóm lại khiến người khác hoàn toàn không có hứng thú muốn nói chuyện, chỉ có Mục Ngạn không biết chán mới gửi tin nhắn liên tục cho cậu, nói một ít chuyện chẳng ra làm sao lại khiến người ta muốn cười cũng không được, nhằm chán nhất chính là mỗi ngày gửi cho cậu dự báo thời tiết còn có những chuyện cười không buồn cười tí nào.

Giản Ninh nhìn thật lâu, nhìn đến tin nhắn chia tay kia, cậu nhắm mắt lại, không dám nhìn thêm lần nữa, mà tiếp theo tin nhắn đó, Mục Ngạn thế nhưng còn gửi cho cậu trên dưới hơn mười tin, từ mới bắt đầu điên cuồng đến cầu xin, sau đó là thống hận, cuối cùng là tuyệt vọng.

Ninh Ninh, em ở đâu, anh không tìm thấy em.

Giản Ninh nhìn không nổi nữa, cậu không ngừng hít sâu từng hơi, mới đem nhiệt dưới đáy mắt ép trở về, cậu rút cánh tay tê rần ra, xoa xoa một chút đứng lên.

“Ninh Ninh...” Trong lúc ngủ Mục Ngạn bỗng nhiên nói lơ mơ, cả người co thành một đoàn không ngừng run rẩy.

Giản Ninh hoảng sợ, vội vàng đi tới vỗ nhẹ vào mặt y: “Mục Ngạn... Mục Ngạn! Tỉnh tỉnh, tôi ở đây!”

Mục Ngạn mạnh mẽ mở choàng mắt ra nhìn về phía cậu, ngay sau đó lấy tay đẩy cậu ra: “Cậu không phải... Cậu không phải Ninh Ninh của tôi! Em ấy đi rồi... Em ấy không có khả năng xuất hiện... Cậu là giả! Là ảo tưởng...”

Giản Ninh kinh ngạc mà đứng ở đầu giường, nhìn thấy Mục Ngạn thống khổ mà cuộn mình lại thở dốc, nỉ non, chỉ cảm thấy yết hầu của chính mình như bị ai bóp chặt không thể nào hít thở được, cả người như bị dội nước lạnh, lạnh đến thấu tâm can.

Cậu thất hồn lạc phách mà nằm xuống bên cạnh Mục Ngạn, ôm chặt lấy đối phương: “Mục Ngạn, cậu mở mắt ra nhìn xem, Ninh Ninh của cậu ở đây a...”

Giản Ninh ôm Mục Ngạn trấn an vài phút, Mục Ngạn mới từ cơn ác mộng kia giãy dụa ra, cả người mồ hôi lạnh há mồm thở dốc.

“Thật xin lỗi Ninh Ninh, tôi khi này không rõ lắm... Tôi không làm em bị thương chứ?” Mục Ngạn còn chưa từ kinh hách tỉnh táo hoàn toàn, như người chết đuối vớ được cái phao mà ôm chặt lấy Giản Ninh, chỉ có xúc cảm rõ rệt trong lồng ngực mới khiến y cảm nhận được sự tồn tại của Giản Ninh là thật.

“Không có... A!” Giản Ninh sợ run cả người, tay của Mục Ngạn mò vào trong vạt áo của cậu thăm dò đi vào, ở trên lưng cậu vuốt ve, “Mục Ngạn, chờ, chờ một chút...”

“Đừng sợ Ninh Ninh... Tôi chỉ chạm vào một chút...” Mục Ngạn mơn trớn làn da ấm áp kia, lần mò tới bả vai cậu, lại tiến đến trước ngực, cảm nhận từng nhịp tim trong lòng bàn tay, sau đó là tới bụng, thất lự.

Giản Ninh thở hắt hắt một tiếng, nhưng không có né tránh, tùy ý để bàn tay của Mục Ngạn vuốt ve thân thể cậu.

“Gầy... Còn thua cả thời đi học.” Mục Ngạn giọng nói có chút rầu rĩ, không mấy vui.

“... Sờ đủ chưa.”

“Từ từ, thêm chút nữa...” Mục Ngạn tại lỗ tai đỏ lựng của Giản Ninh hôn lên một cái, thấp giọng cười, “Nhưng trên mông thịt không ít nha...”

Giản Ninh một cước đạp qua.

Mục Ngạn cười hắc hắc hai tiếng, không chịu buông tha cơ hội khó có được mà đùa giỡn lưu manh, ôm chặt lấy Giản Ninh không cho cậu xuống giường, mặt dày sấp tới hôn cậu: “Ninh Ninh... Rất nhớ em...”

Giản Ninh trong lòng mềm nhũn, liền bị Mục Ngạn đoạt trước tiên cơ, muốn giãy dụa đều đã không còn đường lui. Mục Ngạn đôi môi có chút khô khan mà ở miệng của đối phương cọ xát một hồi, sau đó thật cẩn thận mà duỗi đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng của cậu, tựa như đang thăm dò, đầu lưỡi ướt át chạm vào từng ngõ ngách, cả hai đều run lên, giống như đây là nụ hôn đầu của bọn họ, một khi đã đánh vỡ cấm kỵ thì không còn bất cứ điều gì phải sợ hãi nữa mà chỉ còn lại sự cuồng nhiệt. Mục Ngạn trân trọng mà mút lấy lưỡi của Giản Ninh, đầu lưỡi ở trong miệng cậu cuống quýt không buông, ra ra vào vào, đây đã không còn là nụ hôn mang theo khát vọng của thanh thiếu niên, mà là của người trưởng thành, một nụ hôn mang đầy đủ ám chỉ cùng hạ lưu.

“Nguy rồi... Tôi còn đang bị cảm...” Mục Ngạn không cam tâm mà ngẩng đầu, ảo não than thở.

“... Muộn rồi.” Giản Ninh hai mắt ướt át, khoé miệng còn lưu lại nước bọt của hai người, cậu thở hổn hển, một phen ôm lấy cổ của Mục Ngạn, lại hôn lên.

Bọn họ giống như muốn đem chỗ trống trong bảy năm qua lấp đầy lại, không ngừng ở trong miệng đối phương đòi lấy lẫn nhau.

Mục Ngạn hạ thân đã cương đến phía dưới đều chổng thành túp lều, cả người nóng tựa như cái bếp lò, bàn tay của y liền với vào trong quần của Giản Ninh, mạnh mẽ vuốt ve hai cánh mông đầy thịt kia, khi lý trí đang trên bờ vực sắp đứt đoạn, đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa truyền vào.

“Mục Ngạn?”

Giản Ninh bị dọa cho sợ hãi, một phen đẩy Mục Ngạn ra, lại quên mất chính mình đang nằm trên giường, kết quả vừa lùi về sau liền ngã lộn nhào xuống.

“Ninh Ninh!”

“... Mục Ngạn? Tiếng động gì vậy?”

Giản Ninh vừa mới đứng lên chỉnh chu lại quần áo hỗn độn trên người, chủ nhân của giọng nói kia cũng vừa lúc đẩy cửa phòng ngủ ra.

“Con làm cái gì —— Ân? Vị này là...?” Tô Mạn Vân nói được một nửa mới chú ý đến Giản Ninh đang đứng thẳng tắp cạnh đầu giường, nghi hoặc nhìn về phía Mục Ngạn.

“Cô, chào cô, cháu là bạn của Mục Ngạn, tới xem cậu ấy thế nào, không còn việc gì cháu đi trước!” Giản Ninh mặt mày đỏ bừng, hơi hơi khom người chào đối phương, liền vội vàng hướng ra ngoài chạy thoát thân, chỉ kịp liếc thấy bộ dáng của đối phương có vài phần giống với Mục Ngạn, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, kiểu tóc lượn sóng, nhìn qua có chút đứng tuổi, nhưng dáng người ôn hoà giữ gìn rất tốt.

“Ai từ từ ——” Tô Mạn Vân vừa đi tới cửa, Giản Ninh đã sớm chạy mất không thấy bóng người, “Đứa nhỏ này làm gì mà chạy nhanh như vậy a.”

Tô Mạn Vân trở lại phòng ngủ, muốn đi qua sờ trán của Mục Ngạn, lại bị y lấy tay đập rớt một phen.

“Thằng nhóc thối, đây là thái độ con đối với mẹ của mình sao? Sinh bệnh cũng không thèm nói với người nhà, thật là. Đứa nhỏ vừa rồi là ai vậy? Làm sao trước kia chưa từng thấy qua, mẹ thấy trong nhà bếp có đồ ăn, đều là cậu ấy làm à? Ai nha, con xem con nhà người ta kìa, so với con còn giỏi hơn gấp mấy lần.”

“Mẹ à, mẹ cũng biết chọn đúng thời điểm ghê! Người cũng bị mẹ dọa cho chạy mất!” Mục Ngạn tức đến mặt đều đen sì sì, nếu vị này không phải là mẹ y, y đã có xúc động muốn đánh người rồi.

“Ai nha! Sẽ không phải chứ...” Tô Mạn Vân khê kêu một tiếng, kinh ngạc mà há to miệng.

Mục Ngạn mặc kệ bà, xoay người nằm xuống, kéo chăn phủ kín đầu.

“Khó trách cậu ta vừa thấy mẹ liền bỏ chạy, ha ha... Mẹ lại quấy rầy con rồi?” Tô Mạn Vân ở một bên cười sung sướng khi thấy người gặp hoạ.

“... Mẹ, con lạy mẹ ra ngoài trước được không! Phiền chết con...” Mục Ngạn giật giật thân thể, phía dưới của y vẫn còn ngạch đến khó chịu a.

Giản Ninh một đường chạy đến trạm xe, bị gió thổi qua, cái nóng trên mặt cũng dần dần giảm bớt, đầu óc loạn thành một đống rối cuộc cũng tỉnh táo lại, sau đó cậu ý thức được người phụ nữ vừa rồi có thể chính là mẹ của Mục Ngạn.

“...” Giản Ninh che lại đôi mắt, trong lòng vô cùng xấu hổ, hận không thể quay lại thời gian, một lần nữa biểu hiện tốt hơn một chút, ít nhất... Cần phải mang chuyện xấu trước đó làm rõ ràng ra...

Cậu một đường hồi hận trở về nhà, vừa mở cửa liền nhìn thấy Ninh Tiệp đang ngồi trên bàn ăn cơm.

“Ninh Ninh? Đã trở lại a, thân thể của bạn con đã khá hơn chút nào chưa?”

“Àn... Đã khá hơn một chút...” Giản Ninh ngồi xuống đối diện với Ninh Tiệp, Ninh Tiệp hôm nay tâm tình nhìn qua không tồi.

Giản Ninh đầu óc vẫn còn đang rối loạn, cậu đột nhiên có một cổ xúc động mãnh liệt, muốn nói cái gì đó. Cậu nghĩ tới Mục Ngạn, nghĩ tới đoạn tin nhắn kia, trong lòng lại bắt đầu tràn ngập đau đớn. Cậu biết không nên nói vào lúc này, thời cơ vẫn chưa đến, hết thấy còn chưa chuẩn bị tốt, nhưng mà cậu không nhịn được nữa, cậu không nên đối xử với Mục Ngạn như vậy, cậu không thể lần nữa vứt bỏ Mục Ngạn.

“Mẹ à, con... Có chuyện muốn nói với mẹ.” Giản Ninh giật giật môi, một bên nói chính mình nên dừng lại, một bên lại cổ vũ chính mình lấy dũng khí, trong đầu cậu đang kịch liệt đấu tranh gay gắt, rốt cuộc cũng đem những lời này nói ra khỏi miệng, “Con đã có người mình thích.”

“Thật sao?! Là cô gái như thế nào, mẹ đã gặp qua chưa?”

Giản Ninh không nhớ rõ bản thân mình mở miệng như thế nào, âm thanh xa cách kia dường như không phải là cậu.

“Cậu... Cậu ấy không phải là con gái...”

12. Chương 12

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Ninh Tiệp sững sốt, biểu tình có chút hoang mang: “Không phải con gái... Không phải con gái là có ý gì?”

Nếu đã nói ra khỏi miệng, liền không còn đường lui, Giản Ninh thở dài một hơi, cậu cảm thấy sau lưng mình đã ứa mồ hôi lạnh: “Con... Thích chính là đàn ông...”

Ninh Tiệp suy nghĩ vài giây, sau đó mạnh mẽ bật dậy, ghé dựa phía sau liền ngã nhào xuống đất tạo ra âm thanh rất chói tai.

“Mẹ!” Giản Ninh muốn đi tới đỡ, lại bị Ninh Tiệp né tránh.

“Nhưng con cũng là đàn ông a?!” Ninh Tiệp lui về sau mấy bước, không thể tin được mà liên tục lắc đầu, “Đàn ông với đàn ông làm sao có thể chung một chỗ! Không được, Ninh Ninh, con sẽ bị lừa...”

“Sẽ không mẹ à, mẹ nghe con nói đã, Mục Ngạn là người rất tốt, cậu ấy đối với con thật sự tốt lắm, mẹ _____”

“Câm miệng!” Ninh Tiệp một phen đẩy cậu ra, súp đỏ kêu lên, “Mày như thế nào cùng ba mày giống nhau! Tụi bây tại sao lại đối với tao như vậy...”

“Con chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với mẹ!” Giản Ninh cũng rống lên, thống khổ che mắt, “Mẹ, con xin mẹ hãy tốt lên được không, con thật sự quá mệt mỏi rồi, con không thể lại mất đi Mục Ngạn...”

Ninh Tiệp bị cậu rống cho sững sờ tại chỗ, nhìn người đang đứng trước mặt mình, đứa con này đã sớm cao hơn bà rất nhiều, đột nhiên lão đảo chạy về phòng khoá cửa lại, ở bên trong “ô ô” khóc lên.

Giản Ninh nản lòng ngồi xụp lại trên ghế, bên tai ong ong vang lên. Thất bại, cậu đã đem hết tất cả phá huỷ, thật giống như cái đêm vào bảy năm trước đó, cậu tuyệt vọng không nhìn thấy lối ra.

Giản Ninh không biết mình đã ngồi bao lâu, có lẽ là một giờ, có lẽ là năm giờ, trong đầu cậu trống rỗng, thẳng cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân.

Ninh Tiệp từ trong phòng ngủ đi tới, ở bên cạnh cậu ngồi xuống, hốc mắt vẫn sưng đỏ, có lẽ sau khi trấn định đã khóc không hề ít, bà cầm lấy tay của Giản Ninh, nhẹ giọng hỏi: “Ninh Ninh, có phải là do mẹ không... Nên con mới trở nên như vậy, có phải là do mẹ gây ra không?”

Giản Ninh cố hết sức mà ngẩng đầu. cổ của cậu vì bảo trì tư thế trước đó thời gian dài mà đau nhức vô cùng, cậu liều mạng lắc đầu: “Không có, không phải, không phải tại mẹ, lúc con còn học trung học con đã thích cậu ấy rồi...”

Ninh Tiệp lại khóc: “Vậy con làm sao lại thích đàn ông, nhất định là có chỗ nào sai rồi...”

“Không phải đột nhiên... Con thật sự rất vui khi quen được cậu ấy, cậu ấy làm cho con thay đổi rất nhiều, cũng cho con rất nhiều hi vọng, thích cậu ấy... Là chuyện tất nhiên.” Giản Ninh nghĩ đến Mục Ngạn, giống như lại có thêm dũng khí, cuộc sống một lần nữa đã cho cậu thêm một cơ hội để đưa ra sự lựa chọn của mình, cậu sẽ không bao giờ chạy trốn nữa, “Mẹ, không phải tất cả mọi người đều xấu xa, con đã trưởng thành rồi, con có thể chăm sóc cho mẹ cũng có thể bảo vệ mẹ, mẹ thử lần nữa tin tưởng được không...”

Ninh Tiệp sớm đã che miệng khóc không thành tiếng.

Giản Ninh cũng không trông cậy như vậy liền có thể thuyết phục được Ninh Tiệp, cậu đã lâu lắm rồi chưa cùng mẹ nói chuyện thật nhiều như vậy, cậu trước kia nói nhiều hơn một chút, liền không cẩn thận đều sẽ khiến Ninh Tiệp bị kích thích, dẫn tới Ninh Tiệp vừa khóc vừa nháo, cho nên về sau cậu dần dần ít nói đi, trước khi nói đều phải ở trong lòng lặp đi lặp lại nhiều lần xem có từ ngữ nào nhạy cảm hay không, lúc quen biết với Mục Ngạn, thời gian ấy chính là lúc cuộc đời cậu đen tối nhất, lại không nghĩ rằng đó lại chính là thời khắc may mắn nhất cuộc đời cậu. Cậu dứt quãng nói một hồi, chỉ nhớ rõ cuối cùng tựa vào trên vai Ninh Tiệp ngủ thiếp đi.

Giản Ninh buổi sáng tỉnh lại, là từ trên ghế tỉnh dậy, Ninh Tiệp đã đem ba cái ghế hợp lại thành một chỗ cho cậu làm giường, cậu nghiêng người thiếu chút nữa liền ngã xuống, trên người còn một cái chăn mỏng.

Cậu ngủ đến cả người đều đau nhức, ngồi yên trong chốc lát mới dần dần tỉnh táo lại, đứng dậy nhìn quanh phòng một lượt, Ninh Tiệp không còn ở trong phòng, trên bàn cũng không lưu lại giấy ghi nhớ.

Giản Ninh nghĩ có thể là bà đi mua đồ ăn sáng, liền đứng dậy đi rửa mặt, làm vệ sinh xong rồi vẫn chưa thấy Ninh Tiệp trở về, cậu liền gọi cho bà một cú điện thoại, nghe được tiếng chuông từ trong phòng truyền đến, Ninh Tiệp ngay cả điện thoại cũng không mang.

Không biết có phải là do tâm lý tác động đến không, mí mắt của Giản Ninh bắt đầu giật giật liên tục, cậu có điểm bất an, nhưng nghĩ tới có thể Ninh Tiệp vẫn còn đang giận cậu, cho nên mới không muốn nhìn thấy cậu. Cậu một bên tự an ủi chính mình, một bên lưu lại tờ giấy để trên bàn, sau đó ra rời nhà đi làm.

Một buổi sáng Giản Ninh tâm tình đều không yên, thất thần đến cả khách hàng gọi cậu, cậu cũng không hề nghe thấy. Nghỉ trưa cậu lại gọi cho Ninh Tiệp mấy cuộc điện thoại, vẫn là không có ai nhận, cậu rất cuộc không có tâm tư làm việc, vội vã xin nghỉ chạy về nhà.

Trong nhà trống trơn, tựa như lúc cậu vừa mới rời nhà, tờ giấy trên bàn vẫn như cũ nằm ở đó, bị gió thổi lên xuống liên tục.

Mục Ngạn được Giản Ninh chăm sóc một ngày, liền nếm được ngon ngọt, tâm tình tốt, ngủ một đêm liền thần thanh khí sảng, cơn sốt cũng lui đi. Y nhớ tới hôm nay là ngày đi làm của Giản Ninh, liền mua đồ ăn ngon lái xe tới.

“Giản Ninh? Giờ nghỉ trưa anh ấy đã xin nghỉ trở về nhà rồi!” Ny Ny một người bận rộn liên tục không ngừng thở dốc, trong lòng còn đang nhớ thương Giản Ninh, “Không biết xảy ra chuyện gì, nhìn anh ấy tới

giờ nghỉ trưa tâm tình không ổn lắm, còn tưởng lại là do anh —”

Ny Ny đứng lúc ngừng lại.

“Lại là do tôi cái gì?” Mục Ngạn nhướn mi.

“Không có gì...” Ny Ny nghĩ thầm rằng những người đang yêu đương đều có tâm nhãn rất nhỏ nhen, lỡ đâu anh chàng soái ca này đem cô thành tình địch thì làm sao bây giờ, ai dō, thật là một vở kịch lớn nha!

Mục Ngạn lại liếc cô thêm một cái, lấy túi trong tay mình ném qua cho cô: “Lúc thường cảm ơn cô chăm sóc Giản Ninh, đây coi như là tiện nghi cho cô.”

Hừ, ai hiếm lạ chứ! Ny Ny liếc mắt một cái, oa! Là cơm hải sản!

Mục Ngạn cảm thấy nha đầu này chẳng khác gì em gái mình là mấy, cười một cái liền lái xe tới nhà Giản Ninh.

Mục Ngạn gần tới liền gọi cho Giản Ninh hai cuộc điện thoại, nhưng lại không có người nhận, y nhú nhú mày, đỗ xe tốt rồi mới trực tiếp đi tới nhà Giản Ninh, vừa mới tới tiểu khu, liền nhìn thấy Giản Ninh trắng bệch nghiêm mặt đứng trong phòng làm việc của xã khu cách đó không xa.

“Ninh Ninh... Giản Ninh!” Mục Ngạn hô vài tiếng, Giản Ninh lại dường như không hề nghe thấy, y liền chạy tới tóm lấy người, “Gọi em đấy, xảy ra chuyện gì?”

Giản Ninh trên mặt toàn là mồ hôi, đôi môi run rẩy vài lần cũng nói không nên lời, nhìn qua như là muốn khóc tới nơi.

“Không vội không vội, Ninh Ninh, từ từ nói, nói cho tôi biết rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì? Có tôi ở đây, đừng sợ.” Mục Ngạn tâm như bị ai nhéo mấy cái, không ngừng vuốt tóc, cổ của Giản Ninh, làm cho cậu bình tĩnh lại, nếu không phải bên cạnh có người, y đã sớm đem Giản Ninh ôm vào trong ngực rồi.

“Mục Ngạn...” Giản Ninh rút cuộc cúi đầu kêu một tiếng, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở cùng bất lực, “Mẹ của tôi... Mẹ của tôi không thấy...”

13. Chương 13

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

“... Không thấy?” Mục Ngạn sững sốt, mày nhăn lại, y giữ lấy cánh tay của Giản Ninh, kéo cậu ngồi vào trong xe của mình, sau đó đem người ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng trấn an, “Cậu khi nào thì phát hiện không thấy đi?”

Âm thanh ồn ào bị cửa xe ngăn chặn lại bên ngoài, Giản Ninh bị đôi tay hữu lực của Mục Ngạn ôm chặt, rốt cuộc cũng có cảm giác an tâm, cậu hít sâu một hơi, nói với giọng khàn khàn: “Buổi sáng tỉnh dậy đã không thấy, điện thoại không mang, giữa trưa không về...”

Mục Ngạn nghĩ nghĩ: “Có khi nào lúc xuất môn chạm mặt bạn bè hay thân thích gì đó, sau đó ăn cơm uống trà không?”

“Không có khả năng, thân thích trước kia ầm ỹ một trận không thoải mái, đã sớm không còn qua lại, hơn nữa mẹ tôi hiện tại nhất gan, căn bản không dám cùng người khác ăn cơm nói chuyện phiếm...”

Mục Ngạn không biết Giản Ninh rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu chuyện chua xót, những chuyện này Giản Ninh chưa bao giờ nói cùng với y, y ôm thật chặt lấy cậu, nhẹ giọng nói: “Vậy có khi nào dì không tìm thấy đường về nhà không?”

“Bà ấy không thể đi xa, chỉ có thể ở xung quanh toà nhà hoạt động, mua trái cây cùng đồ ăn, chỉ cần đi xa một chút bà ấy cũng sẽ sợ hãi...” Giản Ninh lắc lắc đầu, thanh âm thống khổ tự trách, “Bà ấy là tự mình rời đi, bà ấy là hận tôi...”

“Ninh Ninh, em không cần phải tự đổ lỗi hết cho bản thân, chúng ta đi báo cảnh sát để họ điều tra, rất nhanh sẽ tìm được di thể.”

Giản Ninh trầm mặc trong giây lát mới nói: “Là lỗi của tôi... Là do tôi nói với bà ấy, tôi thích một người đàn ông, cho nên bà ấy mới không muốn nhìn thấy tôi nữa.”

“Cái gì?!” Mục Ngạn hoảng sợ.

“Dù cho chỉ có chút hi vọng, tôi cũng rất muốn thử, Mục Ngạn, chuyện bảy năm về trước tôi không muốn lần nữa lại tái diễn... Tôi muốn cùng cậu cùng một chỗ. Nhưng cuối cùng vẫn là làm sai, tôi không nên lỗ mãng như vậy, thân thể của bà ấy vẫn chưa khá hơn, là tôi ích kỷ, tôi vĩnh viễn chỉ biết nghĩ cho bản thân...” Giản Ninh run rẩy, cậu chỉ mới nghĩ đến cảnh Ninh Tiệp không biết ở chỗ nào lẻ loi một mình, có ăn cơm hay không, có thể bị người khác khi dễ không, liền khó chịu không dám suy nghĩ tiếp, cậu không phải hối hận khi bộc lộ, chính là thống hận bản thân không làm tốt, thương tổn hết người này đến người khác.

“Xuyết, em đừng nói nữa, em còn nói chính mình như vậy nữa tôi sẽ tức giận.” Mục Ngạn càng ra sức ôm chặt lấy Giản Ninh, thật sâu trong lòng y tràn ngập vui sướng, rồi lại lo lắng Giản Ninh bởi vì như vậy mà hối hận, nhất thời không biết nói cái gì mới đúng. Y không muốn làm khó Giản Ninh, cũng không muốn làm tổn thương đến Giản Ninh, cho nên y chưa từng nhắc tới chuyện thăng tiến với người trong nhà, chỉ cần Giản Ninh có thể ở bên cạnh y, y liền thỏa mãn, nhưng là y lại không biết Giản Ninh so với y còn nghĩ đến xa hơn.

Giản Ninh thật sự không nói nữa, lẳng lặng mà tựa vào lòng của Mục Ngạn, đợi cho tâm lý hồi phục lại tương đối mới mở miệng: “Tôi đi tới khu theo dõi của xã khu xem qua, tạm thời vẫn chưa tìm được bà ấy, tiểu khu này rất lâu đời, rất nhiều chỗ vẫn chưa trang bị thêm camera...”

Mục Ngạn hạ cửa sổ xe xuống nhìn ra bên ngoài, trong tiểu khu không có thiết bị theo dõi, nhưng sát đường cái bên cạnh lại có, trừ phi Ninh Tiệp cố ý tránh đi camera, nếu không khẳng định vẫn có thể tìm được bóng dáng của bà ấy. Y thoáng trấn tĩnh lại, quay đầu lại an ủi Giản Ninh một phen, chuẩn bị tự mình xuống xe đi một chuyến đến khu theo dõi của xã khu tìm kiếm.

Giản Ninh cũng muốn đi theo, Mục Ngạn không lay chuyển được cậu, liền mua vài món để cậu lót dạ, sau đó mới tới khu theo dõi.

Có Mục Ngạn bên người, Giản Ninh cũng không bối rối như lúc đầu, quả nhiên rất nhanh liền nhìn thấy máy theo dõi bên cạnh đường cái bắt được thân ảnh của Ninh Tiệp, Ninh Tiệp trực tiếp qua đường không có gì trở ngại, chỉ là tinh thần có chút hoảng loạn, cũng không giống bộ dáng không có mục đích, chính là đi dọc đường cái về phía trước, rất nhanh đã ra khỏi phạm vi theo dõi.

Mục Ngạn cảm ơn xã khu xong, không nói hai lời, liền bắt người lái xe tới phụ cận cảnh cục, cảnh sát sau khi biết rõ tình huống trước để bọn họ chờ, có tiến triển liền liên hệ với họ. Mục Ngạn biết Giản Ninh không chờ được, liền lái xe theo lộ tuyến trước đó của Ninh Tiệp hỏi người qua đường, vừa hỏi vừa tìm.

Cũng may đặc thù của Ninh Tiệp coi như rõ ràng, mấy người bán hàng đều nhận ra bà, Mục Ngạn lại tìm trong chốc lát, cảnh cục bên kia đã liên hệ với y, nói tìm được một người phụ nữ té xỉu ở ven đường, hiện tại đã được mang đến bệnh viện, căn cứ theo miêu tả của đối phương, có thể chính là Ninh Tiệp mà bọn họ đang tìm.

Lúc hai người đuổi tới bệnh viện, Ninh Tiệp đã tỉnh lại, đang nằm ở trên giường bệnh gần người, tóc tai rối bời, trên mặt còn có chút bẩn. Bác sĩ nói là do tinh thần mệt mỏi dao động quá lớn nên mới có thể té xỉu, trừ bỏ té xỉu, trên người còn có chút trầy da, mặt khác không có vấn đề gì.

Giản Ninh vừa nhìn thấy Ninh Tiệp, hốc mắt liền đỏ, cậu cố khắc chế bản thân, tới bên cạnh giường ngồi xuống: “Mẹ, trên người mẹ còn chỗ nào không thoải mái không?”

Ninh Tiệp lắc lắc đầu, thật cẩn thận mà nhìn cậu một cái, thấp giọng nói: “Ninh Ninh, mẹ có phải lại cho con thêm phiền toái không... Là mẹ nợ con nhiều lắm...”

Giản Ninh cố nén nước mắt nhưng rốt cuộc vẫn là rơi xuống.

Mục Ngạn ở ngoài phòng bệnh nhìn vào, thiếu chút đã xông vào bên trong, nhưng y biết lúc này không thể kích động Ninh Tiệp, chỉ có thể nắm chặt nắm tay thành quyền, nhìn bảo bối của mình bên trong khó chịu. Y lấy ra thuốc lá bỏ vào miệng, lại nhớ tới đây là bệnh viện, chỉ có thể bỏ lại vào túi, tiếp tục ngồi chờ trên ghế.

Không biết qua bao lâu, Giản Ninh mới từ trong phòng bệnh đi ra, bước đến chỗ của Mục Ngạn ngồi xuống: “Cậu về trước nghỉ ngơi đi, bệnh chỉ vừa mới khỏi, ở bệnh viện lại có rất nhiều vi khuẩn.”

“Em coi tôi là búp bê à, chỉ là cảm vặt thôi không có gì đáng lo.”

Giản Ninh nhìn Mục Ngạn, nhú mày: “Cậu cả trưa đều chạy đi chạy lại, trong mắt đều là tơ máu.”

Mục Ngạn thấp giọng nở nụ cười, vươn tay lên xoa hốc mắt phẫm đỏ của cậu: “Làm sao lại có cảm giác đảo ngược vị trí thế này, đổi thành em quan tâm tôi rồi. Tôi ở đây chờ em, không cho em khóc nữa, chỉ nhìn thôi tôi cũng rất khó chịu.”

Giản Ninh ngượng ngùng mà xoa xoa đôi mắt: “Không khóc... Bác sĩ nói mẹ tôi không còn vấn đề gì nữa, có thể trở về nhà được rồi.”

“Được, về nhà.” Nhìn thấy Giản Ninh lộ ra ý cười, Mục Ngạn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

14. Chương 14

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Ninh Tiệp ngồi trong xe Mục Ngạn, có chút không được tự nhiên, cả người lui vào trong một góc, thỉnh thoảng lại trộm đánh giá Mục Ngạn.

Mục Ngạn tận lực hạ thấp độ tồn tại của bản thân, dọc đường đi cũng không nói câu nào, sau khi xuống xe cũng chỉ dừng lại ở phía xa xa theo sát phía sau Giản Ninh cùng Ninh Tiệp, hộ tống hai mẹ con tới tận cửa nhà, mới lặng lẽ cầm lấy tay của Giản Ninh, thấp giọng nói: “Tôi đi trước, em chăm sóc tốt cho dì, ngày mai tôi lại đến thăm em.”

Giản Ninh theo bản năng nắm chặt lại tay y, như là không muốn buông, lại có chút lo lắng, môi giật giật nói: “Cậu còn chưa ăn cơm tối, để tôi nấu cho cậu đi.”

Mục Ngạn đương nhiên muốn nán lại lâu hơn với Giản Ninh trong chốc lát, nhưng lại sợ Ninh Tiệp nhìn thấy y lại kích động, nhất thời có chút do dự.

“Không có việc gì, mẹ tôi đã ăn rồi, tôi để bà ngủ sớm một chút, cậu trước tới phòng của tôi đợi được không?”

“Được.” Mục Ngạn nhìn Giản Ninh, đáy lòng một mảng mềm mại, thấy Ninh Tiệp không có ở đây, liền bay nhanh tới hôn lên khoé miệng Giản Ninh một cái.

Phòng của Giản Ninh rất nhỏ, đặt bên trong là một cái giường, một bàn học nhỏ, cùng một tủ quần áo, liền không còn chỗ trống nào nữa. Mục Ngạn đứng ở cửa quan sát chung quanh một lượt, tưởng tượng mỗi ngày Giản Ninh trải qua trong gian phòng này làm những gì, thật giống như chỗ trống giữa bọn họ lại được nhồi đầy thêm một ít.

Trên bàn của Giản Ninh có chút hỗn độn, để thật nhiều tạp vật đủ hình dáng, Mục Ngạn tinh tế đánh giá, lại nhìn thấy rất nhiều thứ quen thuộc. Có một mô hình ô tô năm y lớp 11 tặng cho Giản Ninh, Giản Ninh lúc nhận lấy, rõ ràng còn tỏ ra chán ghét muốn chết, còn có cả trang sức dành cho mèo con, cái này ngược lại Giản Ninh rất thích, thậm chí còn có vở bài tập hồi hai người còn đi học. Mục Ngạn mở ra nhìn xem,

liền biết tại sao Giản Ninh còn giữ lại nó, bên trong trần ngập chữ viết non nớt của chính y, đây là lúc ở giờ học chính trị nhằm chán y liền viết ‘Thư tình’ cho Giản Ninh, kỳ thật đều là những câu y chép từ lời bài hát ra, lúc ném cho Giản Ninh lại bị đối phương thẹn quá hoá giận mà tịch thu, không nghĩ tới cậu vẫn còn giữ lại, y lật đến đằng sau, trong vở kẹp lấy một bức ảnh hồi tốt nghiệp của bọn họ, y đứng đằng sau lưng Giản Ninh, lặng lẽ ở trên đỉnh đầu của đối phương làm một chữ ‘V’.

Lúc này Giản Ninh vừa bưng vào một bát mì, nhìn thấy cuốn vở trên tay của Mục Ngạn, vội vàng tiến lên đoạt lại, nhét vào trong ngăn kéo, có chút quần bách mở miệng: “Trước đó chuyển nhà quên mất chính lý lại, thuận tiện bỏ ở đây.”

Mục Ngạn mỉm cười nhưng không nói lời nào, nhìn chằm chằm Giản Ninh mãi đến khi cậu không được tự nhiên, mới nói sang chuyện khác: “Dì ngủ?”

“Ân, đi cả ngày mệt mỏi, mới nằm xuống liền ngủ.”

“Em ăn chưa?”

“... Còn chưa, cậu ăn trước đi, trong nồi vẫn còn.”

Mục Ngạn không chịu, không nhìn chằm chằm Giản Ninh nữa mà bước tới mức cho cậu một chén, mới bưng mặt ngồi vào trước bàn ăn cơm, cùng Giản Ninh lần lượt ăn. Trong căn phòng nho nhỏ tĩnh lặng, chỉ có âm thanh ‘sụn sụn’ hai người ăn mì, thế nhưng Mục Ngạn lại cảm nhận được đây là món ăn ngon nhất mà y đã từng ăn trong mấy năm qua.

Ăn xong, Mục Ngạn nhìn thời gian, đã gần mười một giờ, y đứng phía sau ôm lấy Giản Ninh đang rửa chén không chịu buông, đem cằm đặt lên vai cậu buồn bực nói: “Ninh Ninh, tôi phải về, em đi ngủ sớm đi có biết không, không cần phải tự gánh vác một mình nữa, như vậy sẽ làm tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng...”

Giản Ninh dừng một chút, nghiêng đầu ở trên mặt y hôn một cái, nhỏ giọng nói vài chữ.

“... Em thật sự cho tôi lưu lại?!”

Giản Ninh bả vai giật nảy, đem Mục Ngạn ném ra: “Trẻ như vậy lái xe không an toàn, cậu tạm thời ở đây ngủ một đêm đi, nếu không muốn ——”

“Tôi muốn tôi muốn tôi muốn!” Mục Ngạn liên tiếp nói vài câu tôi muốn, hai mắt toả sáng nhìn Giản Ninh, tựa như trong mắt chứa muôn ngàn ánh sao đêm.

Giản Ninh nhất thời nhìn đến phát ngốc, lúc sau lấy lại tinh thần rồi trên mặt lại nóng lên, cúi đầu vào phòng tìm quần áo cùng khăn mặt mới nhét vào trong tay của Mục Ngạn: “Cậu trước đi tắm đi, quần áo là của tôi, khăn mặt và đồ lót đều là mới, nhỏ tiếng xíu, đừng đánh thức mẹ tôi.”

Mục Ngạn trên mặt vẫn là không nhận được ý cười, tiếp nhận quần áo của Giản Ninh ở bên tai cậu thấp giọng nói: “Ân, tắm xong ở trên giường đợi em.”

Giản Ninh bị thổi nhiệt vào tai khiến cậu cả người đều run một trận, nhận không được liền đẩy y ra, không có sức lực mà mắng một câu, “Có bệnh.”

Lúc Mục Ngạn tắm xong, Giản Ninh chỉ mới liếc mắt nhìn sang y liền nở nụ cười, Mục Ngạn bình thường đáng người nhìn không quá cường tráng, nhưng hiển nhiên lại là loại hình mặc quần áo thì gây thoát quần áo ra rồi lại có thịt, áo sơ mi chữ T của Giản Ninh mặc trên người y, rất giống một cái áo bó.

Mục Ngạn thấy Giản Ninh cười đến bả vai đều run rẩy, có chút buồn bực, đơn giản liền cởi áo ra, loả thể thân trần: “Còn cười, quần áo liền không nói, quần lót cũng chật như vậy, có thể cởi ra luôn không, ần?”

Giản Ninh lúc này mới nhìn đến hạ thân của y, quần lót của mình so với Mục Ngạn hình như là nhỏ hơn một số, chật đến độ sắp không bao trọn được cả tính vật mềm nhũn phía trước, lòi ra cả một đoạn lớn, Mục Ngạn còn cố ý dùng hạ thân đỉnh đỉnh về phía cậu.

“Cậu... Mau trở vào phòng nhanh! Bộ dáng này mà để mẹ tôi thấy thì làm sao bây giờ!” Giản Ninh trên mặt đỏ bừng đẩy y, hai tay chạm đến lồng ngực trần trụi nóng bỏng của Mục Ngạn, lại vội vàng thụt lùi trở về, ngược lại chụp lấy cánh tay Mục Ngạn đang vuốt ve cậu.

Mục Ngạn cười ha ha, rút cuộc buông tha cậu, nghênh ngang mà mặc quần lót trở về phòng, lưu lại một bóng lưng trần trụi với đường cong hoàn mỹ khiến Giản Ninh cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

Giản Ninh trở về phòng thì Mục Ngạn đã ngủ, chỉ chừa lại ánh sáng từ ngọn đèn trên bàn học. Mục Ngạn nằm bên ngoài, Giản Ninh chỉ có thể nhẹ nhàng mà trèo vào bên trong, cậu lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ của người đàn ông đối diện, vươn tay tắt đèn bàn, cả phòng liền lâm vào một mảng bóng tối.

Giản Ninh từ đầu đã không dám lộn xộn, có chút cứng ngắc mà nằm thẳng, cái giường khá nhỏ, cậu cùng Mục Ngạn cách nhau nửa đoạn, ngay cả chân cũng không dám kéo, thẳng cho đến khi bên tai nghe thấy tiếng hít thở đều đặn cậu mới dần dần trầm tĩnh lại, hướng Mục Ngạn trở mình lại. Cậu kéo lấy một góc chăn, đắp lên nửa người mình, nghĩ nghĩ, lại cọ qua chỗ Mục Ngạn một chút, cuối cùng co người lại như một đứa trẻ nằm rúc bên cạnh Mục Ngạn.

“Mục Ngạn...” Giản Ninh cúi đầu nỉ non một tiếng.

“Ân?”

“...”

Giản Ninh sững sốt, người đàn ông bên cạnh đã xoay người một cái, kéo cậu vào trong lồng ngực của mình.

“Mệt cho tôi còn chờ mong em có thể làm chút gì đó... Có phải muốn tôi ôm em như vậy hay không?”

Mục Ngạn cơ thể thật nóng, cho dù là mùa đông cũng giống như một cái bếp lò tỏa nhiệt, trước kia vẫn ôm cả người Giản Ninh như vậy, Giản Ninh thoải mái mà cọ cọ mặt lên, cúi đầu ‘ân’ một tiếng, lại hỏi: “Vậy cậu chờ mong tôi làm cái gì?”

Mục Ngạn bị hỏi liền nghẹn họng, nhất thời không nói nên lời, nửa ngày mới mở miệng oán hận: “Ấn theo một chút trong sách làm...”

Giản Ninh thấp giọng nở nụ cười, ngẩng đầu lên hôn cằm Mục Ngạn, lại vươn tay lên ấn đầu của y xuống thấp xuống, ngăn chặn lại cái miệng còn đang oán hận kia.

Mục Ngạn dừng lại một chút, hô hấp dần trầm, y ban đầu còn có ý bất động, từ lúc Giản Ninh trúc trắc dùng lưỡi thăm dò ở trên môi y miêu tả, nhẹ nhàng tiến nhập vào khoang miệng y thăm dò, va chạm, song y căn bản không nhận được bao lâu, trong lòng đã dâng lên một cổ cảm xúc mãnh liệt rất nhanh đã khiến y mất đi lý trí, dè dặt cổ Giản Ninh, hung hăng cướp lại quyền chủ đạo về phía mình.

Đầu lưỡi giao triền, âm thanh ướt át ở trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, Giản Ninh không biết bọn họ hôn bao lâu, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ồ ồ thở dốc của hai người, Mục Ngạn đưa tay sau cổ cậu nhẹ nhàng vuốt ve, như là trấn an lại như khiêu khích, tay còn lại thì chuyển xuống ôm lấy eo cậu, ở đường cong của eo mà vỗ về.

Hạ thân hai người không thể tránh khỏi cùng một chỗ ma sát, đè ép, Giản Ninh miệng bị lấp kín, chỉ có thể theo cổ họng phát ra tiếng rên rỉ.

Nụ hôn kịch liệt dần dần bình phục lại, Mục Ngạn thở phà phò buông Giản Ninh ra, khàn khàn giọng nói: “Ninh Ninh, đừng kêu như vậy, tôi không nhận được mất.”

Giản Ninh vô lực mà tựa vào lồng ngực y, ngay cả lời phản bác cũng không nói được, đơn giản là không thêm để ý tới.

Mục Ngạn càng ôm chặt lấy cậu, chỉ cảm thấy trong lòng thỏa mãn dị thường, hận không thể cứ như vậy mà ôm mãi. Y hít sâu một hơi, chờ dục vọng trong cơ thể dần lắng xuống, mới có chút chần chừ hỏi: “Ninh Ninh, Trước em... Có phải bởi vì dì mới cùng tôi...”

Mục Ngạn không nói hết, y không dám nói ra hai chữ kia, hiện tại chỉ nhớ tới đoạn tin nhắn đó, y cũng đã toát cả một thân mồ hôi lạnh rồi.

Giản Ninh không hé răng, Mục Ngạn cho là cậu không muốn nói, đang muốn nói sang chuyện khác, chợt nghe người trong lòng ập ập úng nói: “Không hoàn toàn là bởi vì bà ấy... Tôi hẳn là nên nói cho cậu, là do tôi nhu nhược, chọn cách cực đoan nhất...”

“Được được, đều đã là quá khứ, vậy em hiện tại nói cho tôi biết, lúc ấy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“...Đoạn thời đó mẹ tôi cảm xúc không ổn định, trước ngày thi một ngày, mẹ tôi không khống chế được, nhào đến tận khuya, còn kinh động đến hàng xóm, tôi ngày hôm sau liền... Dậy muộn, không tham gia được bài sát hạch đầu tiên, tôi... Tôi đã cố gắng thi cử, nhưng tôi biết là vô dụng, cái gì đều làm không được...”

Giản Ninh cùng Mục Ngạn vô số lần ở trên sân thể dục tưởng tượng qua tương lai của bọn họ, bọn họ chọn chung một trường đại học, sau khi tốt nghiệp sẽ cùng thuê một phòng ở cùng nhau bắt đầu đi làm, kiếm thật nhiều tiền, Giản Ninh cần tích trữ rất nhiều tiền, để chữa bệnh cho Ninh Tiệp, mua nhà, cải thiện hoàn cảnh, chờ bọn họ hoàn toàn độc lập xong liền hướng đến người nhà bọc lột, có lẽ sẽ có rất nhiều khó khăn, nhưng bọn họ sẽ không thay đổi suy nghĩ, chỉ cần tưởng tượng đến cuộc sống sau này có đối phương, có thể cười với nhau một cái liền có thể tiếp tục phấn đấu.

Nhưng là Giản Ninh không biết, thì ra chỉ cần một chút biến cố nho nhỏ, tương lai của cậu liền toàn bộ bị phá vỡ. Thời khắc nhìn thấy thành tích của mình, vẫn là tuyệt vọng, lùi bước, cậu không có cách nào thuyết phục bản thân, cũng không dám đi đối mặt với Mục Ngạn, cậu một lần nữa quay lại với thế giới nhỏ của mình, giống như trở lại với cuộc sống trước kia chưa có Mục Ngạn.

“... Em có phải ngu ngốc không hả? Bình thường thông minh như vậy, kết quả lại suy nghĩ như thế.” Mục Ngạn cúi đầu ở trên mặt của Giản Ninh mà nặng nề cắn mấy cái, trong lòng vừa đau vừa tức, “Chỉ vì vậy, em khiến tôi khó chịu bấy năm, còn đem chính mình trở nên hồng bét như thế, nếu tôi không phát hiện ra, em phải làm sao bây giờ?”

Giản Ninh chôn ở trước ngực y không lên tiếng, một hồi lâu mới mở miệng: “Mục Ngạn, tôi không phải là người tốt như cậu nghĩ... Tôi làm sai rất nhiều chuyện...”

Mục Ngạn nhận thấy thân thể của Giản Ninh run rẩy, trong lòng trầm xuống, vuốt ve đầu của cậu nhẹ giọng trấn an: “Ninh Ninh, không nói nữa, không muốn nói cũng không cần phải ép mình.”

Giản Ninh nhắm chặt mắt, thân thể còn run lợi hại hơn, cậu liền hít sâu mấy hơi, giống như phải tiêu hao rất nhiều khí lực mới có thể đem bí mật vùi sâu dưới đáy lòng của mình mở ra cho Mục Ngạn xem: “Khi đó tôi đã mở khí gas ra... Tôi thật sự rất hận bọn họ, càng hận chính bản thân mình, tại sao lại tại điểm mấu chốt lại tới muộn... Nhưng là tôi không có biện pháp.... Cho nên rất nhanh liền đóng lại...”

Giản Ninh dứt quãng mới nói xong, ngừng thở, thật giống như đang đợi một hồi thẩm vấn và phán quyết. Đỉnh đầu không có âm thanh, cánh tay Mục Ngạn đang ôm lấy cậu cũng buông ra, đáy lòng Giản Ninh một trận hoang vắng, cho dù đã cắn chặt răng, nhưng cổ họng vẫn là nhịn không được phát ra một tiếng kêu khẽ.

Nhưng ngay sau đó, Mục Ngạn liền đem trước ngực cậu tóm chặt lấy.

“Em làm sao có thể...!” Mục Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt màu đỏ tươi, cơ hồ sắp thở không nổi, “Lời hứa trước đó cũng đều là gạt tôi?! Cùng tôi một chỗ, cùng nhau đối mặt với người nhà? Một người lặng lẽ rời đi đã quá đủ, em thế nhưng còn muốn ——”

“Không phải... Không phải gạt cậu!”

Mục Ngạn biết chuyện này không thể trách Giản Ninh, nhưng y tại thời điểm Giản Ninh thống khổ nhất, thế nhưng cái gì cũng không làm được, thậm chí ngay cả quyền được biết cũng không có.

“Ninh Ninh, tôi có lúc thật không có cách với em, em cái gì cũng không chịu nói cho tôi, không cho tôi biết, luôn tự mình quyết định, tôi nghĩ chỉ cần tôi trở nên lớn mạnh hơn một chút là được, kết quả em rời đi, đi còn dứt khoát như vậy...” Mục Ngạn giọng nói rầu rĩ, nghe được Giản Ninh tâm đều nhéo lên, “Cho dù trên thế giới chỉ còn lại một người yêu thương em, em cũng vì đối phương mà sống tốt một chút có được không...”

Giản Ninh mạnh mẽ ôm lấy y, súp đổ vỡ oà: “Thật xin lỗi Mục Ngạn... Tôi chỉ là sợ khoảng cách của chúng ta càng lúc càng xa, cũng không muốn cậu vì chuyện này mà phiền lòng...”

Mục Ngạn ở trên hông cậu hung hăng đánh một cái: “Còn tự chủ trương.”

Giản Ninh run lên, không hề hé răng.

“Về sau có việc có cùng tôi nói không?”

Giản Ninh ra sức gạt đầu.

“Tốt lắm, đừng khóc, ngày mai mắt sưng liền mở không ra, bị dì nhìn thấy thì làm sao bây giờ.” Mục Ngạn liếm nước mắt đọng trên mắt của Giản Ninh, đầu lưỡi lưu lại vị mặn tới tận đáy lòng y, “Tôi cũng bỏ qua những chuyện trước đó, năm đó không tìm thấy em, là chuyện hối hận nhất của tôi, cho nên chúng ta hoà nhau.”

15. Chương 15

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Đêm nay Giản Ninh thật sự ngủ an ổn, có lẽ đã giải trừ khúc mắc nhiều năm, cậu vừa ngủ liền ngủ thẳng đến hừng đông.

Thời điểm tỉnh lại, Giản Ninh vẫn bị Mục Ngạn lấy tư thái bảo hộ mà gắt gao ôm chặt trong lồng ngực, lưng dán vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của Mục Ngạn, tối hôm qua khóc một hồi, lúc này mí mắt sưng lên, nặng nề nhắc lên không nổi. Cậu xoa xoa hai mắt, nhẹ nhàng vươn tay muốn lấy điện thoại, nhìn giờ, tay vừa nhắc lên, trên cổ đã bị hôn một cái.

“Tỉnh? Còn sớm, ngủ tiếp một lát.”

Giọng nói của Mục Ngạn mang theo khàn khàn buồn ngủ mà dán trên tai Giản Ninh khiến màng tai của cậu liền bị chấn động, chấn đến nỗi sau gáy của Giản Ninh đều run lên một trận, thẳng tắp trốn ra phía trước.

“Đừng lộn xộn.” Mục Ngạn cánh tay liền kéo lại, lại làm cho hai người lần nữa kề sát lại một chỗ, không chừa một khe hở, y tiếp tục cúi đầu tại cổ của Giản Ninh cọ qua cọ lại, hạ xuống từng nụ hôn, thậm chí còn vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp.

Giản Ninh bụng dưới đau xót, không nhịn được mà hừ một tiếng, buổi sáng vừa tỉnh dậy thân thể thật sự rất nhạy cảm, chịu không nổi một chút trên chọc, cậu kẹp chặt lấy thân mình giật giật, cổ lập tức bị cắn một ngụm.

“Cho em lộn xộn nè, còn dùng sức ơng ọ, cố ý có phải không.” Mục Ngạn âm thanh khàn khàn, chẳng qua bất đồng với âm thanh khi mới ngủ dậy, lúc này lại mang theo nồng đậm tình dục, một chữ một chữ đều giống như tản mát ra hormone, Giản Ninh nghe được cả người đều không còn sức lực.

“Không phải... Tôi...” Giản Ninh đang muốn mở miệng giải thích, trên miệng liền cảm nhận được một vật cứng cứng, không nghiêng không lệch đi đâu mà đặt giữa khe miệng của cậu, cậu nhất thời không dám động dậy, ai ngờ Mục Ngạn lại ưỡn ra phía trước, cao thấp ma sát lên.

“Chờ một chút... Đứng!” sự tồn tại vật kia của Mục Ngạn quá mạnh mẽ, lại vừa cứng vừa căng, cách lớp quần vẫn có thể cảm nhận được sự lớn nhỏ của nó. Giản Ninh động cũng không được, không động cũng không xong, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn về phía Mục Ngạn cầu xin tha thứ.

Bị người yêu mình nhìn như vậy, không có người đàn ông nào có thể nhịn được, Mục Ngạn hô hấp càng lúc càng trầm, cúi đầu liếm khoé mắt của Giản Ninh, khổ hạ một chút cũng không chậm lại, ngược lại càng ra sức ma sát, đem quần của Giản Ninh đều dính sát vào khe miệng: “Mất sưng rồi.”

“A! Cậu đừng động...”

“Ai cho em tối hôm qua câu dẫn dẫn tôi, sáng sớm lại câu dẫn tôi? Nghẹn nữa tôi đều hỏng mất...” Mục Ngạn một bên động, một bên vươn tay vào trong quần của Giản Ninh, “Để tôi chăm sóc Ninh Ninh dưới này thật tốt nào.”

“A!” Giản Ninh hô nhỏ một tiếng, toàn thân đều căng thẳng, hai cánh mông cũng vì vậy mà chặt chẽ kẹp lấy vật cứng tác oai tác loạn kia.

Mục Ngạn bị kẹp đến rối loạn hô hấp, càng mãnh liệt hướng lên trên đỉnh tới, gần như là dùng hạ thân đâm vào trên mông Giản Ninh. Phía trước không chút lưu tình cầm lấy tính khí bán cương cứng đồng dạng kia: “Đã ướt thành như vậy...”

Giản Ninh bị sờ run rẩy không thôi, trước sau đều bị Mục Ngạn đùa giỡn, chỉ có thể không ngừng nhận lấy kích thích từ khoái cảm, cho dù có cắn chặt răng đều như trước không nhận được mà hừ nhẹ.

Mục Ngạn sờ đến thỏa thích, còn đổi sang kiểu tra tấn khác, liền cảm nhận người trong lòng bỗng nhiên run bắn lên, cả cơ thể đều căng chặt, trong tay một trận ướt át.

Mục Ngạn lại tiếp tục sờ sờ, Giản Ninh còn run đến lợi hại hơn, hai lỗ tai hoàn toàn đỏ ửng, khiến Mục Ngạn trong lòng càng thêm ngứa ngáy, cúi đầu ngậm lấy nửa bên tai, hàm hồ nói: “Ninh Ninh, thoải mái như vậy?”

Giản Ninh lộ ra khuôn mặt hồng thắm, tức giận mà kéo cánh tay còn đang lộn xộn trong quần của cậu ra. Vài năm này ngẫu nhiên Giản Ninh cũng sẽ nghĩ tới Mục Ngạn để an ủi chính mình, hiện tại lại bị tay của Mục Ngạn đùa giỡn như vậy, làm sao có thể nhận được chứ.

Mục Ngạn lấy tay ra, lại nương theo từ bụng sờ lên hai viên thịt nhỏ trước ngực đã đứng thẳng tắp lên, đem tinh dịch bên trên xoa nắn: “Ninh Ninh, em có nhớ trước kia tôi chỉ cần sờ em như vậy, em liền sẽ bắn ra...”

Giản Ninh kém chút đã quên mất ở chuyện này Mục Ngạn rất xấu xa, cậu chớp chớp đôi mắt ướt át, nghiêng đầu sang chỗ khác đem mu bàn tay cắn lên.

“Đừng cắn.” Mục Ngạn bóp cầm cậu lại, kéo về phía sau, hôn lên, tinh tế liếm láp hồng ngân do bị cắn gây ra. Thấy Giản Ninh còn đang trong dư âm của cao trào đầu tiên, y nhận không được lại sờ soạng xuống phía dưới, lần này trực tiếp đem quần ngủ cùng quần lót của Giản Ninh lột xuống, dùng tinh dịch trên tay vuốt ve lên xuống khiến cậu thịt lần nữa hưng phấn, ngay cả túi đôi phía dưới cũng bị sờ cho ướt át, một bàn tay to bao phủ lấy, đem chúng nó ở trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, đè ép, “Ninh Ninh rất thích như vậy, đúng không?”

“A! Mục, Mục Ngạn... Ân!” Giản Ninh không dám gọi ra tiếng, chỉ dám khắc chế mà theo xoang mũi phát ra âm thanh lí nhí, thậm chí nghe ra thêm một chút nức nở.

Mục Ngạn bị cậu gọi như vậy hạ thân liền khó chịu, tính khí cương hoàn toàn thẳng tắp đứng dậy, cả quy đầu đều lộ ra khỏi quần lót, ở đùi của Giản Ninh lưu lại một chút nước, có mấy lần chọc quá sức, liền đem cái miệng nhỏ phía dưới hơi hơi hé mở ra.

“Ninh Ninh, giúp tôi đem quần cởi ra.” Mục Ngạn nhận không được, bắt thịt trên người đều căng cứng.

Giản Ninh run rẩy mò tới quần lót của y, từng chút từng chút kéo xuống, tính khí liền đánh ra trên tay cậu, nóng đến bỏng tay. Giản Ninh liếm môi, trong thân thể như là có một đoàn lửa, cậu cầm lấy côn thịt kia, vuốt ve lên xuống, lộng một hồi liền có chút nước nhầy chảy ra.

Mục Ngạn bị cậu sờ đến thở gấp, dương vật hướng về phía trước đỉnh tới, đứng vững trước miệng huyết ma sát vài lần, lại không tiến vào, mà là trượt xuống, cắm vào giữa hai chân cậu.

“...A?” Giản Ninh nâng đầu nhìn y.

“Ngoan, hiện tại không có bôi trơn, cũng không có bao, tôi sợ bản thân không kiềm chế được, lộng thương em.” Mục Ngạn đem tay ẩm ướt xoa trên đùi Giản Ninh, lại xoa lên trên dương vật của mình, thử cắm vào hai cái.

“Ngô ân...” Giữa đùi non cùng bắp đùi chính là vị trí nhạy cảm nhất lại bị ma sát qua, rõ ràng không có cắm vào trong cơ thể, động huyết phía sau của Giản Ninh lại co rút mấp máy, giống như là lúc bị thao động, nhất là khi cậu cúi đầu liền nhìn thấy hạ thân trần trụi của hai người đang liên kết với nhau, cái đó của Mục Ngạn kích thích thô dài, lúc xuyên xỏ liền đem tính khí của cậu lắc lư lay động, thậm chí còn có thể nhìn thấy màu đỏ sẫm của bao quy đầu cùng hai túi trứng, ở giữa hai chân cậu rút ra cắm vào.

Giản Ninh hô hấp dồn dập, bắt lấy hông của Mục Ngạn, hướng chính mình ấn xuống, đây không khác gì hành động câu dẫn khiến hai mắt Mục Ngạn sớm đều bốc lửa, chân dài duỗi ra, ngăn chặn Giản Ninh lại bắt đầu va chạm, động tác lớn đến mức giường cũng đều run nhẹ nhàng.

“Chậm, chậm một chút Mục Ngạn... Có tiếng động... Ân...” Áo của Giản Ninh bị kéo tới trên cổ, hai khối thịt trước ngực bị Mục Ngạn kéo đến sưng đỏ một vòng, tính khí cũng bị Mục Ngạn cầm, theo động tác trườn sát mà lộn lên xuống.

“Tiếng động gì, phía trước hay là phía sau?” Mục Ngạn ở giữa hai bắp đùi trắng nõn của Giản Ninh càn quấy một trận, phát ra tiếng nước dâm mỹ, tiện thể đâm đến hạ thân hai người đều phát ra tiếng ba ba rung động.

“Tôi... Tôi nói là giường!” Giản Ninh mềm oặt nằm úp sát bị Mục Ngạn vỗ một phát vào mông, nhịn không được bao lâu thân thể lại lần nữa run rẩy lên, thanh âm kéo dài tựa như tiếng mèo kêu, “Mục Ngạn... Đừng, đừng lộn, muốn bắn...”

Mục Ngạn trong lòng thích chết, hận không thể đem cậu dung nhập vào chính cơ thể của mình, nói ra những lời lưu manh: “Tôi còn chưa có đi vào em đã muốn bắn hết, đến lúc đó... Bắn cái gì? Hô... Để tôi giúp em giữ lâu hơn...”

Giản Ninh thật sâu cho y một cái liếc mắt: “Đúng là thua kém cậu vài năm kỹ xảo, chỉ đủ dùng thôi.”

Mục Ngạn sững sờ, mạnh mẽ dúi đầu vào hõm cổ của Giản Ninh bật cười khanh khách, cười đến mũi cũng thấy xót, quá hạnh phúc, trong lòng nhịn không được: “Ninh Ninh bảo bối, tôi đối với em còn muốn làm nhiều chuyện hạ lưu hơn thế này... Muốn em muốn đến phát điên rồi...”

Giản Ninh quay đầu lại ở mũi y hôn một cái, đem chân kẹp chặt lại hơn chút nữa.

Mục Ngạn thở gấp một tiếng, không thềm nói nữa, ở khổ hạ dùng sức, thời điểm chuẩn bị bắn liền rút tính khí ra, banh rộng mông của Giản Ninh, chống lên huyết động bí ẩn kia ma sát cực nhanh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm.

Chỗ mẫn cảm kia của Giản Ninh, không chịu nổi y đùa bỡn như vậy, chỉ chốc lát sau liền bắn ra, huyết khẩu cũng theo cao trào mà co rút không ngừng, Mục Ngạn thấy mà cả người căng cứng, hừ nhẹ một tiếng, đem tinh dịch toàn bộ đều phun tại cửa huyết.

Y cứng ngắc một hồi lâu mới trầm tĩnh lại, thở một hơi thật mạnh nằm sát trên người Giản Ninh: “Quá sướng, muốn bay lên trời, tôi phải nhanh chóng rèn luyện thân thể hơn mới được... A, lần sau lại đút cho Ninh Ninh của tôi ăn...”

Mục Ngạn mỗi lần bắn xong đều đặc biệt dính người, lại dong dài, có thể ôn tồn cùng thân cận với Giản Ninh sau một hồi lâu, nhiều năm vẫn không hề thay đổi. Giản Ninh nghe xong liền đỏ mặt, xoay người lại chặn lấy miệng của y.

Cũng may lúc tỉnh dậy còn rất sớm, hai người nháo một hồi chỉ mới hơn bảy giờ, Mục Ngạn lấy khăn giấy lau sạch sẽ hạ thân của hai người, giữa hai chân đều dính nhớp, phía dưới của Giản Ninh lập tức bị y lau thành một mảng đỏ bừng, Mục Ngạn vừa nhìn thấy hô hấp lại nặng nề, sợ dọa đến Giản Ninh liền vội vàng xoay người lau sạch chính mình.

16. Chương 16

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

“Ninh Ninh, dì tỉnh chưa? Không bằng tôi rời đi trước, tránh cho dì lại thấy tôi.” Giản Ninh tắm xong liền đi ra, Mục Ngạn đã đứng dậy mặc quần áo.

“Không có, mẹ tôi bình thường tám giờ mới dậy.” Giản Ninh cũng dậy thay quần so, “Tôi và cậu cùng nhau xuống dưới mua đồ ăn sáng, cậu ăn xong rồi hẵng lái xe.”

Dưới tiểu khu có rất nhiều quán nhỏ bán đồ ăn sáng, còn có xe đẩy bán đậu hủ, cơm sáng, Giản Ninh mua bánh trứng cùng bánh quẩy, cấp cho Mục Ngạn đủ loại kiểu đáng món ăn, còn tiễn Mục Ngạn lên xe, mới mang theo bữa ăn sáng về nhà. Kết quả mới vừa buông túi đồ xuống không bao lâu, đã nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, cậu nghi hoặc mà ra mở cửa, hai bó hoa tươi liền xuất hiện trước mắt, phía sau bó hoa là khuôn mặt Mục Ngạn đang cười đến sáng lạn.

Giản Ninh thoáng run rẩy môi, trái tim đập liên tục, nhin không được nhìn chăm chăm Mục Ngạn hỏi: “Không phải đã đi rồi, làm sao lại trở lại.”

Mục Ngạn quơ quơ hoa trong tay: “Mua tặng cho dì, trên sách nói hoa tươi có thể làm cho tâm tình người ta tốt hơn.”

“Vậy cậu cần gì phải mua hai bó?”

“Một bó tặng cho em.” Mục Ngạn tiến tới nhẹ nhàng nói, “Em trước kia nhìn thấy con gái nhận được hoa, hai mắt liền uỷ khuất mong chờ, tôi nghĩ về sau có tiền nhất định mỗi ngày đều mua hoa đến tặng em.”

Lúc này Ninh Tiệp vừa lúc từ trong phòng đi ra, có lẽ vẫn chưa thoát khỏi kinh hách từ ngày hôm qua, vẻ mặt mệt mỏi.

“Dì, buổi sáng tốt lạnh! Chúc dì tâm tình hôm nay vui vẻ!” Không đợi cho Ninh Tiệp kịp phản ứng, Mục Ngạn đã đem hoa nhét vào trong tay của Giản Ninh, chính mình chạy nhanh như chớp xuống lầu.

“Cái kia... Mẹ, đây là hoa Mục Ngạn tặng cho mẹ.” Giản Ninh đóng cửa lại, đi qua đem bó hoa đến trước mặt Ninh Tiệp. Hai bó hoa đều phi thường lớn, một bó là cẩm chướng thêm bách hợp, một bó là hoa hồng trắng, cậu có chút ngại ngùng mà đem hoa hồng giấu phía sau lưng.

Ninh Tiệp nhìn thấy hoa trên tay liền ngẩng người, một lúc lâu mới hỏi: “Người đó chính là... Người con thích?”

“Àn, phải, cậu ấy gọi là Mục Ngạn.” Giản Ninh có chút khấn trương nhìn Ninh Tiệp, trong lòng đã chuẩn bị vô số lời để nói.

Nhưng Ninh Tiệp hỏi xong liền đi rửa mặt, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, tuy tay đặt hoa trên bàn, Giản Ninh có chút thất vọng, bất quá rất nhanh liền khơi dậy tinh thần, ít nhất Ninh Tiệp cũng không có cường liệt bài xích, đó là một dấu hiệu tốt.

Cậu muốn tìm bình hoa để cắm vào, kết quả tìm nửa ngày cũng không thấy cái bình thích hợp, cậu đột nhiên phát hiện ở trong nhà nhiều năm như vậy, thế nhưng một chút khí tức khói lửa cũng không có, từng góc đều âm u trầm ám, không có vật trang trí nào, không có vật sống, giống như bọn họ chỉ cần một bàn ăn cơm cùng một cái giường là đủ.

Giản Ninh khó xử cầm bó hoa đứng một lát, dứt khoát đi tới trước ban công lấy chậu cá mà chủ cho thuê lưu lại mang đi chà rửa, đem hoa cắm vào, nhìn thật lâu cũng thấy rất không tồi. Cậu lại đi tới vén màn lên, cửa sổ đều mở ra, âm thanh bên bị ngăn cách bên ngoài cũng dần dần tiến vào, dưới lầu có người bán hàng rong đang lớn tiếng, tiếng nói chuyện của mấy cụ già xung quanh, còn có âm thanh non nớt của đứa nhỏ đến trường... Căn nhà khép kín rất lâu đột nhiên lại căng tràn sức sống.

Ninh Tiệp từ phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy hoa bên trong chậu cá, trên mặt vậy mà hiện ra một tia thoải mái, trong đáy mắt cũng mang theo một tia dễ chịu, không hề giống như trước tối tăm nữa.

“Nào có ai dùng chậu cá để cắm hoa.”

Giản Ninh vì khấn trương mà lưng căng cứng một chút rồi thả lỏng ra, trên mặt nhin không được toát ra ý cười: “Con một lát nữa lại đi mua thêm hai cái bình hoa.”

“Làm sao lại đem cửa sổ mở ra, đóng lại đi.”

Ninh Tiệp không thích ồn ào, nhưng lại không giống như trước vừa nghe thấy một chút tiếng vang liền hô to khóc nháo, Giản Ninh đi qua đóng lại cửa sổ, chẳng qua chỉ để lại một khe nhỏ, làm cho âm thanh cùng

không khí mát mẻ vẫn có thể tiến vào một chút, bức màn cũng mở ra, hôm nay thời tiết tốt lắm, ánh mặt trời vừa vãn chiếu tới chậu cá cùng hoa tươi.

Ninh Tiệp nhìn Giản Ninh vội vàng nửa ngày, nhìn không được thúc giục: “Không cần phải đi làm sao? Làm sao còn chưa đi, nhanh ăn sáng rồi xuất môn đi.”

Giản Ninh đem quần áo bẩn ném vào máy giặt, nhìn thấy quần lót của Mục Ngạn tối hôm qua lưu lại, đột nhiên đỏ mặt, lén lút ném vào thau giặt đồ, định bụng giặt một chút: “Con hôm nay xin nghỉ, không cần đi làm.”

“Xin nghỉ? Đang êm đẹp như thế nào lại...” Ninh Tiệp nhú mày nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại, một lát sau mới phớt nhẹ giọng nói xuống, “Con đi làm đi, mẹ sẽ không đi nữa, ngày hôm qua chỉ là... Trong lòng khó chịu, là mẹ liên lụy con...”

“Mẹ, mẹ còn cảm thấy như vậy, con càng không thể để mẹ ở nhà một mình.” Giản Ninh tầm tình tốt, khó có được cùng mẹ nói đùa, “Mẹ biểu hiện tốt hơn, con mới đi làm.”

Ninh Tiệp mặt cũng cong cong, cười xong mới phát giác bà đã rất lâu rồi vẫn chưa nhìn thấy nụ cười của Giản Ninh, đứa con của bà, còn trẻ như thế, đáng lý ra đang ở độ tuổi tốt nhất gây dựng sự nghiệp và trải qua ái tình, nhưng lại vì chiều cổ bà mà không chút nào để ý đến cuộc sống của bản thân, chính mình so với bạn bè cùng trang lứa lại già hơn mười tuổi. Bà vội vàng xoay người đi, rửa đầu lau đi nước mắt đọng ở khóe mắt.

“Quần áo để đó mẹ giặt cho, khó có được ở nhà một hôm, con đi nghỉ đi.” Ninh Tiệp đi qua đẩy Giản Ninh ra, nhìn đến thau giặt đồ trên tay cậu, cũng muốn vươn tay đi lấy, Giản Ninh sợ tới mức ôm thau giặt chạy vào trong phòng vệ sinh.

“Mẹ, đây là quần lót! Con, con tự mình giặt...” Giản Ninh đương nhiên không dám nói bên trong còn có của Mục Ngạn.

Một buổi sáng Giản Ninh dành ra để quét tước lại căn nhà một chút, đi chợ mua rau còn thuận tiện mua thêm hai cái bình hoa, nhìn thấy bên cạnh còn có hai chậu cây nhỏ, do dự chốc lát cũng mua luôn hai chậu. Cậu trước kia ngoài công việc cùng chuyện có liên quan đến Ninh Tiệp cũng chưa từng có tâm tư đặt trên những chuyện khác, hiện tại gặp lại Mục Ngạn, cuộc sống lại giống như được rộng mở, có vô số hi vọng trong cuộc sống.

Mục Ngạn luôn có thể mang cậu thoát khỏi vùng lầy của hắc ám, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy.

Đang nghĩ ngợi Mục Ngạn lại gửi tin nhắn đến cho cậu, hỏi cậu ăn cơm chưa, Giản Ninh thuận tiện chụp hai chậu cây nhỏ mới mua gửi cho y.

Giữa trưa Ninh Tiệp làm đồ ăn, có thể lâu lắm rồi không nấu, mấy đĩa đồ ăn có cái mặn lại có cái nhạt, nhưng dù là vậy Giản Ninh vẫn là thụ sung nhược kinh, hương vị quen thuộc thời ấu của cậu lại trở lại, cậu liền liên tục ăn hai chén, Ninh Tiệp một bên thấy vậy viên mắt liền đỏ.

Ninh Ninh bảo bối, xuống lầu tiếp giá.

Mục Ngạn đột nhiên gửi tin nhắn đến làm cho Giản Ninh sặc một chút, mấy cái liền ăn xong bát cơm, thấy Ninh Tiệp nghi hoặc nhìn về phía cậu, ít có khi nói lắp: “À... Con nghĩ đã quên đi đồ rác, trước đi đổ một chút...”

Ninh Tiệp thần nhiên mà ‘ân’ một tiếng, cũng không đâm thủng lời nói của cậu, chờ cậu hai ba bước chạy xuống dưới lầu, mới thở dài một tiếng, nhìn hoa trên bàn đến ngơ ngẩn.

Mục Ngạn không phải đi tay không đến, một tay mang theo một túi đồ ăn, một tay xách thêm mấy chậu cây nhỏ, đã đứng dưới lầu hơn năm phút đồng hồ.

“Sao cậu lại tới đây?” Giản Ninh biết công ti của Mục Ngạn ở rất xa, có điểm đau lòng Mục Ngạn chạy đến đây, buổi chiều còn phải trở lại đi làm.

“Mang theo đồ ăn cho dì cùng em, sợ em ở nhà ăn không ngon, còn có buổi sáng nhìn thấy em mua hai chậu cây, liền thuận tiện mang cho em thêm mấy chậu, đều rất dễ nuôi, cho dù cách hai ngày tưới nước vẫn được.”

Mục Ngạn nghiêm trang nói xong, lại hạ giọng nói, “Còn mua thêm hai con rùa, là một đôi, tôi đều nghĩ ra cái tên rồi, một con gọi là Ngạn Ngạn, một con gọi là Ninh Ninh, em phải chăm sóc cho chúng thật tốt a.”

Mục Ngạn nhìn thấy Giản Ninh mua hai chậu nhỏ trang trí nhà cửa, thật sự rất là vui vẻ, chứng minh cậu ấy đối với cuộc sống sau này đã có cái nhìn tốt đẹp hơn rồi.

“Cậu đem mình biến thành rùa, còn muốn kéo theo tôi.” Giản Ninh cười như không cười nhìn Mục Ngạn nói.

“...” Mục Ngạn nghẹn họng không biết nói gì, oán giận mà đem người ép tới một góc, buông đồ vật trong tay ra. Hành lang của tiểu khu này còn chưa lắp camera, lại đang vào giờ việc vào buổi trưa, căn bản không có người, y ôm lấy Giản Ninh vừa hôn lại vừa sờ, rất có cảm giác len lút thời đi học, “Không có tình thú, em không thể ôm một chút tâm lý lãng mạn nào hết sao...”

Giản Ninh bị y sờ mó cả người liền nóng, lại sợ có người tùy thời đến, gấp đến độ kéo cánh tay Mục Ngạn đang tác loạn trong quần áo của cậu ra, ngược lại còn bị Mục Ngạn đè lại đầu vú xoa nhẹ hai cái, nhẹn không được thất lực liền mềm nhũn, kêu ra tiếng.

Mục Ngạn không buông tha mà ra sức nhéo nhéo thêm một hồi mới buông ra, tựa vào trên vai cậu thở dốc một hồi, mới chậm rãi tỉnh táo lại: “Chịu không nổi, thật muốn thao Ninh Ninh phát khóc.”

Giản Ninh đá y một cước, khàn khàn hỏi: “Cậu ăn cơm chưa? Tôi với mẹ tôi còn đang ăn.”

“Àn? Vậy sao không nói sớm, vậy em mau chạy lên đi, đừng để dì sốt ruột chờ, tôi ở trên xe có ăn một chút rồi, không đói.”

“Lần sau giữa trưa đừng chạy lại đây, không mệt a?” Giản Ninh từ trong túi đồ ăn lấy ra một gói đồ ăn đưa cho Mục Ngạn, “Tôi cùng mẹ tôi cũng không ăn nhiều như vậy, cậu cầm lấy đi.”

Mục Ngạn cười hì hì tiếp nhận, ở miệng cậu hôn một cái: “Nhìn thấy em tôi mới an tâm, đi lên đi.”

Giản Ninh trở về nhà, Ninh Tiệp đã dọn dẹp xong chén bát, nhìn thấy cậu tiến vào, liếc mắt một cái nói: “Không phải xuống lầu đổ rác sao, làm sao lại còn xách thêm hai cái túi lên.”

Giản Ninh không nghĩ tới Ninh Tiệp còn nhớ tới chuyện đó, xấu hổ mà đứng tại chỗ làm tốt tư tưởng đấu tranh, cuối cùng quyết định thành thật khai báo: “Là Mục Ngạn đưa tới...”

“Nga, lần sau mời y lên nhà, tốt xấu gì cũng là khách, làm sao có thể đứng dưới lầu mãi được.”

Giản Ninh sửng sốt một chút, lập tức hai mắt liền kinh hỉ trừng lớn, liền thanh đáp ứng, tuy rằng vẫn không đoán ra được suy nghĩ của Ninh Tiệp, nhưng trực giác nói cho cậu biết chuyện này có hi vọng

17. Chương 17

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Giản Ninh vốn còn muốn xin nghỉ thêm một ngày, nhưng cậu nhìn thấy tinh thần của Ninh Tiệp tốt lên nhiều lắm, có chút yên lòng, dù sao Ny Ny cũng đã gánh cho cậu mấy ngày nay, tuy rằng đối phương không nói gì, nhưng cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà phiền toái người ta lâu như vậy.

Giản Ninh gỡ xuống gút mắc trong lòng lại thả lỏng tính hướng của mình, trời còn chưa lên chút nắng, rất nhanh đã tỉnh dậy, nhìn chằm chằm trần nhà còn cảm thấy có chút không chân thật, nghĩ đến đêm hôm trước Mục Ngạn còn ngủ ở bên cạnh, cậu nhẹn không được liền cười rộ lên, rốt cuộc không ngủ tiếp được, dứt khoát rời giường đi làm bữa sáng.

Nhưng là cậu không nghĩ tới, Ninh Tiệp vậy mà so với cậu dậy còn sớm hơn, thời điểm cậu ra khỏi phòng, Ninh Tiệp đang tự mình tưới nước cho mấy chậu cây.

“Sớm như vậy đã rời giường? Đi đánh răng rửa mặt đi, điểm tâm mẹ đã chuẩn bị rồi.” Ninh Tiệp tưới cây xong, lại cầm thêm thức ăn cho vật nuôi tối chậu cá, “Rùa này cho ăn như thế nào? Cho nhiều hay cho ít?”

Hoa đã được cắm lại vào bình hoa, hai con rùa tự nhiên cũng sẽ bỏ vào chậu cá trước đó, Mục Ngạn phỏng chừng là bị người bán hàng lừa đảo, mua một đồng đồ vật linh tinh, nào là đá nhỏ chậu dưới, nào là núi giả để rùa phơi nắng, còn có cả thảm cỏ và bèo non, hạt pha lê. Giản Ninh nghĩ đến đối phương còn thật nghiêm túc lấy tên của chính mình đặt cho rùa, không khỏi bật cười, vội vàng che miệng giả vờ ho hai tiếng.

“Cho ăn hai mươi mấy viên hân là đủ rồi, buổi tối lại cho ăn thêm.”

“Hảo.” Ninh Tiệp cong thắt lưng xuống, từng viên từng viên đếm đến hai mươi viên cho vào chậu cá, nhìn thấy rùa con đuôi cổ ra cắn ăn, lại cực kì vui vẻ tựa như đứa nhỏ.

Lúc ăn sáng, Ninh Tiệp nhìn Giản Ninh, vài lần muốn mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng đều nuốt ngược trở lại, vẻ mặt có chút do dự.

“Mẹ, làm sao vậy? Có việc muốn nói với con?” Giản Ninh bị nhìn chăm chú như vậy trong lòng cũng cảm thấy không ổn, sợ Ninh Tiệp suy nghĩ một ngày rồi muốn phản đối chuyện của cậu với Mục Ngạn.

“Ninh Ninh, mẹ muốn đi xung quanh tìm xem có việc gì để làm không... Ngày hôm qua nhìn thấy trên báo, có tuyển người giúp việc trong gia đình, còn có hiện tại trên các cửa hàng online, cũng tuyển người lớn tuổi đóng gói hàng ——”

“Không được.” Giản Ninh không đợi Ninh Tiệp nói xong, liền mở miệng cự tuyệt, đại khái là ý thức được mình có chút lớn tiếng, cậu vội vàng dịu giọng lại nói, “Mẹ, mẹ hiện tại thân thể còn chưa khỏe, làm sao có thể ra ngoài làm việc được. Hơn nữa con đã nói là chăm sóc cho mẹ, mẹ không cần phải lo lắng.”

“Không phải, mẹ sợ con quá mệt mỏi, hơn nữa mẹ hiện tại đã hiểu rõ rồi, mỗi ngày ở nhà không cũng không tốt hơn, nhìn chung muốn ra ngoài cùng người khác khai thông trao đổi một chút...”

“Vậy có thể đi công viên tản bộ, bên đó có rất nhiều hàng xóm của chúng ta. ẹ, mẹ không phải sợ con không đủ tiền chứ? Con tháng sau có thể được tăng thêm lương, hơn nữa còn có công việc làm thêm, cũng đủ cho mẹ dùng, mẹ muốn mua gì cứ lấy thẻ của con xoát, được không?”

“Không phải Ninh Ninh...”

Ninh Tiệp còn muốn nói gì đó, đã bị tiếng gõ cửa đánh gãy, Giản Ninh vội vàng đi qua mở cửa, tại một số chuyện cậu cũng rất kiên định với tư tưởng của mình.

Mục Ngạn ôm hai bó hoa lớn đứng trước cửa, vẻ mặt tươi cười sáng lạn như trước đây, hôm nay còn cố ý đổi thành loại hoa khác. Y vừa nhìn thấy Giản Ninh, đã muốn tiến lên ôm một cái, không nghĩ tới vừa nhìn lướt vào trong nhà, lại thấy Ninh Tiệp đang thẳng tắp nhìn y, sợ tới mức vội vã đem tay rút trở về, lộ ra nửa cái đầu, xấu hổ nói: “Dì, buổi sáng tốt lành! Hôm nay thức dậy thật sớm a...”

Giản Ninh thuận tay sờ sờ đầu y: “Làm sao lại tới sớm như vậy, hoa ngày hôm qua còn rất tốt, không cần thêm nữa.”

Mục Ngạn ở ngoài cửa lặng lẽ giữ chặt lấy tay Giản Ninh hôn một cái, rõ ràng không muốn buông ra, nhỏ giọng nói: “Đã nói mỗi ngày tặng, muốn tạo niềm vui cho mẹ vợ cùng Ninh Ninh.”

Giản Ninh cười búng trán y một cái.

“Em ăn sáng đi a, tôi ở dưới lầu đợi em, lát nữa đưa em đi làm.” Mục Ngạn nói xong liền bay nhanh xuống lầu, để lại Giản Ninh ôm hoa đỏ khốc đỏ cười.

“Lại là người kia? Đừng để y tặng hoa nữa, mỗi ngày nhiều hoa như vậy, lãng phí biết bao nhiêu tiền.” Tuy rằng nói vậy, Ninh Tiệp hai vành mắt vẫn nhìn chăm chú bó hoa, vốn đang nhú chặt mày cũng chậm rãi giãn ra một chút.

“Àn, con sẽ nói với cậu ấy.” Giản Ninh ăn điểm tâm, đứng dậy dọn dẹp bát.

“Được rồi, con đi làm đi, y còn đang ở dưới lầu chờ con đi? Bát để đó mẹ rửa, cũng không phải đến mức không làm được.”

Tuy rằng biết Ninh Tiệp đang dối trong lời nói, nhưng Giản Ninh trong lòng như cũ vẫn khó chịu, cậu do dự trong giây lát, lại trước sau như một không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là rầu rĩ xuất môn.

Giản Ninh vừa lên xe, Mục Ngạn liền cảm nhận được tâm tình của cậu, y cũng không mở miệng, trực tiếp cho xe lăn bánh, để cho Giản Ninh tự mình suy nghĩ trong chốc lát, chờ tới đoạn đường kia, mới thừa dịp đèn đỏ, đuổi người qua đánh cái đánh lén.

“Cùng đi cãi nhau? Có phải là chuyện sáng sớm tôi đến tìm em có quan hệ?”

“Àn? Không phải... Biểu tình của tôi rõ ràng như vậy?”

Mục Ngạn cười cười không nói lời nào, y chưa bao giờ là người tử mị như vậy, thẳng cho đến khi gặp được người có thể hấp dẫn toàn bộ tâm mắt của mình, khi một người thật sự muốn hiểu biết về một người khác, dù cho chỉ là một hành động nhỏ thôi cũng có thể dễ dàng phát hiện được.

Giản Ninh thở dài, rầu rĩ nói: “Mẹ tôi nói muốn đi làm, tôi làm sao có thể yên tâm.”

“Muốn đi làm là chuyện tốt a, chứng tỏ đã nghĩ thông suốt rồi, muốn rời khỏi thế giới khép kín của bản thân.”

“Chính là có nghĩ thông suốt cũng vô dụng a, thân thể của bà ấy cùng tinh thần vẫn chưa khôi phục, quan hệ của người đi làm thật sự rất phức tạp đối với bà ấy, hơn nữa bà ấy cũng đã sắp đến tuổi về hưu, làm sao có thể đi làm công...”

Mục Ngạn vươn một tay tới sờ sờ đầu cậu, nôm nống muốn trấn an cậu: “Ninh Ninh, em không biết là em chăm sóc cho dì đến mức thái quá sao, tôi trước đây đã từng tư vấn bác sĩ tâm lý, để dì đi ra bên ngoài tiếp xúc nhiều một chút, tán gẫu giải sầu, tinh thần mới có thể tốt hơn, ở nhà mãi sẽ chỉ làm bà ấy càng thoát ly với xã hội.”

“Cậu căn bản không biết, mỗi người tình huống không giống nhau, mẹ tôi chính là đi xa liền có thể lạc đường, trước kia ở trên đường còn có thể đột nhiên hỏng mắt mà khóc nháo, tôi thật sự rất sợ bà ấy lại kích thích, tôi cũng không biết bà ấy hiện tại đã tốt lên chưa nữa...” Giản Ninh nhụt chí mà xụp vai, cậu thật sự rất sợ, có đoạn thời gian nghe thấy tiếng khóc thôi cả người đều căng cứng, mất ngủ, cậu cũng không biết nên làm thế nào mới chính xác, cậu đối với chính mình không có tin tưởng.

Mục Ngạn thu hồi tay, trầm mặc tiếp tục lái xe.

Giản Ninh tỉnh táo lại, mới ý thức được bản thân đối với Mục Ngạn tức giận, cậu ảo não mà nắm chặt quyền, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi... Là tôi quá gấp, cậu đừng tức giận...”

Mục Ngạn trong lòng từng chút từng chút một đau đớn, cầm tay cậu mỉm cười đến chua xót: “Ninh Ninh, tôi thật hi vọng em đối với tôi tức giận. Em nói tôi không biết, tôi quả thật cái gì cũng không biết, rất nhiều lúc tôi cảm thấy mình như một người ngoài, đứng ở xa xa mà nhìn em. Tôi muốn giúp dì, lại không thể làm được gì, khoảng cách bảy năm, những chuyện tôi không biết càng lúc càng nhiều, tôi phải làm thế nào mới có thể lấp đầy bảy năm trở về đây...”

Giản Ninh không biết Mục Ngạn lại có suy nghĩ như vậy, cậu cúi đầu suy nghĩ, lúc ngẩng đầu lên liền nở nụ cười, ánh mắt cong cong, tựa như thiếu niên tối tăm thời trung học kia, chỉ cần một nụ cười liền có thể cướp đi tâm mắt của Mục Ngạn: “Tôi sẽ đem từng chuyện từng chuyện một trong vòng bảy năm nói với cậu, được chứ? Có thể sẽ có vài chỗ cậu sẽ thấy nhàm chán, cậu hứa phải nghe hết nha.”

Mục Ngạn sững sốt, rốt cuộc cũng mỉm cười ở trên mặt cậu sờ soạng một phen: “Học được cách nịnh nọt.”

Mục Ngạn dừng xe lại, Nỵ Nỵ liền lao tới, cô nhận thức Mục Ngạn liền xe của y cũng nhận thức, rất hiểu rõ!

“Giản Ninh, nhà anh không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, hai ngày nay vất vả cho em rồi, cảm ơn.”

“Tê... Hai ba ngày không gặp liền khách khí như thế, quá kinh dị... Anh nhìn xem lông tay em đều dựng lên hết rồi này!”

Mục Ngạn ở bên cạnh nhìn không được, liên tục thúc giục: “Lông của cô đưa cho Giản Ninh nhìn làm gì? Đi làm việc đi, đừng có cù cựa cù nhậy ở đây nữa.”

“...” Ny Ny thật tức giận, nhưng nghĩ tới có việc cầu người, chỉ có thể trước mắt chịu đựng, “Ài, cái kia, người tình lâu năm của Giản Ninh... Không phải, bạn học lâu năm, hỏi anh chuyện này a!”

Mục Ngạn nhú mào.

“Anh lần trước cái kia... Cơm hải sản... Mua ở đâu...”

Mục Ngạn nghe xong, rất không nể tình mà cười to ra tiếng: “Được rồi, chiếu cổ Ninh Ninh thật tốt, về sau đóng gói mua cho cô ăn, bất quá cũng đừng ăn mỗi ngày, người đều như vậy...”

“...” Ny Ny lần đầu tiên cảm nhận được nguyên lai người đẹp cũng không phải hoàn toàn là cảnh đẹp ý vui! Người này thật sự rất đáng ghét!

Sau khi Mục Ngạn rời đi, Ny Ny oán oán mà nhìn Giản Ninh trước sau duy trì mỉm cười: “Giản Ninh, anh biết không, anh hiện tại từ trong ra ngoài đều tản mát một cổ...”

“Một cổ gì?”

“Mùi thối của dấm chua.”

18. Chương 18

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Công ti Mục Ngạn gần đây tiếp nhận một hạng mục lớn, phải bận rộn một khoảng thời gian, hơn mười mấy người đều phải ở lại tăng ca, có khi phải thức suốt đêm, Mục Ngạn làm lão đại đương nhiên trách nhiệm càng áp lực hơn, thật sự là lấy ra được thời gian đi đón Giản Ninh tan tầm, chỉ có thể gửi tin nhắn dặn dò cậu ăn cơm đúng giờ, về nhà liên gọi đến cho y.

Có hai lần Mục Ngạn trực tiếp thức xuyên đêm còn đi tìm Giản Ninh, vẻ mặt sáng lạn càng lúc càng thêm tiêu sụy, Giản Ninh vừa nhìn thấy lại vừa tức vừa đau lòng, trực tiếp phóng ra chiêu cuối nói y còn đến nữa thì cậu sẽ không mở cửa, mắng xong lại nhìn thấy bộ dạng uỷ khuất của Mục Ngạn, liền thừa dịp Ninh Tiệp đang ở phòng bếp liền tiến tới hôn một cái. Mục Ngạn được hôn, liền thần thanh khí sảng mà đi làm.

Tuy rằng không thể tự mình tặng, nhưng Mục Ngạn dùng không ít tiền, để cửa hàng bán hoa mỗi buổi sáng cử người đưa tới tận cửa.

Hoa nhiều lắm, Giản Ninh mua nhiều bình hoa cũng để không hết, mọi góc ngách chỗ nào cũng có hoa, người xem tâm tình cũng tốt hơn. Ninh Tiệp luyến tiếc vứt đi, lại nghĩ ra một biện pháp, thời điểm nắng vừa lên, liền mang hoa ra phơi, làm thành hoa khô bỏ vào trong túi treo trên cửa, hoặc là bỏ vào bình thủy tinh, cũng rất đẹp. Bà gần đây để Giản Ninh bày mình cách lên mạng, thường xuyên học được những thú vui nhỏ để giết thời gian, còn làm thêm rất nhiều món ăn mới, tay nghề mười mấy năm trước rất nhanh lại trở lại.

Giản Ninh trong lòng vừa rối rắm lại mâu thuẫn, cậu biết những lời của Mục Ngạn là đúng, là bản thân cậu bảo hộ Ninh Tiệp quá mức mãnh liệt, có lẽ thời gian dài ở tư thái bảo vệ người khác, cậu cùng Giản Ninh vai trò đều muốn đảo ngược lại, cậu không muốn để cho Ninh Tiệp đối diện quá nhiều với thế giới bên ngoài. Cậu suy nghĩ thêm vài ngày, cuối cùng vẫn tính toán để Ninh Tiệp tự mình đưa ra quyết định, dù sao không có tuyệt đối bảo hộ, cũng sẽ không có tuyệt đối yếu đuối.

Ninh Tiệp nghe xong ngược lại cười hai tiếng lắc đầu: “Mẹ đã suy nghĩ, vẫn là từ từ đi, gần đây có một cửa hàng, chờ bình thường một chút lại nghĩ tới đi làm, bằng không lại cho con thêm phiền toái nữa.”

Giản Ninh trong lòng chua xót, sửa lại cho bà: “Mẹ, mẹ rất bình thường! Mẹ chỉ là bị đá kích, không nghĩ thông suốt mà thôi, mẹ xem, mẹ hiện tại không phải đã nghĩ thông rồi sao, dường như còn lợi hại hơn cả trước đây.”

“Ninh Ninh...” Ninh Tiếp có điểm ghen ngào, bà hiện tại tỉnh táo, lại suy nghĩ đến những lời đã nói qua trong quá khứ, khó chịu đến gần như không thở nổi, bà để cho một đứa nhỏ chỉ mới hơn mười mấy tuổi phải chăm sóc mình, còn muốn nó gánh vác tất cả những gì bà gây ra, cái đó và chăm sóc một người điên có gì khác nhau? Bà hít thật sâu một hơi, gượng gạo nở nụ cười: “Nhưng con phải đáp ứng với mẹ, không cho liều mạng làm việc như vậy nữa, đem việc làm thêm kia nghỉ đi, ngày nghỉ liền nghỉ ngơi thật tốt, muốn đi đâu chơi liền đi nơi đó, không cần lúc nào cũng phải thời thời khắc khắc nghĩ tới mẹ.”

“Con biết rồi mẹ.” Giản Ninh nở nụ cười, cười xong lại có điểm muốn khóc, cậu không nghĩ tới có một ngày người mình yêu nhất lại có thể trở lại bên cạnh cậu.

Hôm nay Mục Ngạn lại làm việc xuyên đêm, ở văn phòng ngủ được mấy tiếng, ngơ ngác ngác ngác mà cùng hai đồng nghiệp thâu đêm khác cùng nhau xuống lầu ăn cơm, mới vừa tới thang máy, y liền nhìn thấy giữa đại sảnh có một bóng người đang đứng. Mục Ngạn cảm thấy hẳn là do bản thân y quá nhớ Giản Ninh, bằng không làm thế nào lại xuất hiện ảo giác, nhưng càng tới gần, người trong ảo giác lại càng lúc càng rõ ràng, còn hướng tới y nở nụ cười phát phát tay.

“... Ninh Ninh?”

“Tôi hôm nay được nghỉ, muốn tới đây, không quấy rầy cậu chứ?” Mục Ngạn bên cạnh còn hai đồng nghiệp nữa, Giản Ninh ngược ngược biểu đạt ý tứ rõ ràng, cười có chút câu nệ.

Mục Ngạn ngốc lăng mà lắc lắc đầu, vài giây sau đột nhiên nói với đồng sự đi ăn trước đi, còn bản thân lại lôi kéo Giản Ninh trở lại hướng thang máy.

“Làm sao lại lên lại! Cậu quên mang gì sao?” Mục Ngạn siết rất chặt lấy tay cậu, Giản Ninh rút hai lần đều không ra, “Lát nữa có người tiến vào thì làm sao bây giờ, cậu trước buông ra.”

Mục Ngạn vẻ mặt ần ần, cắn răng không nói lời nào, thang máy vừa đến liền kéo Giản Ninh bước nhanh vào văn phòng, thậm chí còn chưa kịp chờ đến văn phòng, đã đem Giản Ninh đặt lên tường hôn xuống.

“Ngô!” Giản Ninh hoảng sợ, dùng sức mà đẩy y ra, nhưng Mục Ngạn khí lực quá lớn, không chỉ đem cậu đè lại trên tường, mà cả người đều đè sát lên người cậu, Giản Ninh hai ba cái liền bị mở khớp hàm, tùy ý để đối phương duỗi đầu lưỡi tham lam tiến vào liếm mát, càn quấy. Cậu trong lòng chỉ còn lại lo lắng, không biết có người vào hay không, lại bị Mục Ngạn chọc cho động tình, ngược lại càng giẫy dụa càng thêm mất cảm, thân thể liên tục phát run.

“Yên tâm, không có những người khác, tôi để họ nghỉ nửa buổi trưa rồi.” Mục Ngạn hô hấp dồn dập, ngừng vài giây lại tiếp tục cúi xuống đầu xuống hôn Giản Ninh, bất quá đối phương vẫn có chút phân tâm, y liền ôm cậu kéo vào văn phòng của mình, khoá trái cửa lại, lại đem người đặt lên sofa.

“Cậu... Ân...” Mục Ngạn mệt mỏi vài ngày, đến râu cũng mọc lởm chởm, cọ lấy Giản Ninh vừa đau vừa ngứa, không nhịn được mà lui về phía sau, “Cậu không phải... Điểm tâm còn chưa ăn sao... A! Mục Ngạn...”

Mục Ngạn liếm cổ Giản Ninh, rất muốn mút ra hai điểm hồng ngân, nhưng biết Giản Ninh da mặt mỏng, đành phải ngậm lấy làn da dưới cổ áo hút một ngụm, hai tay không thành thật mà nương theo vạt áo tiến vào sờ soạng bên trong, ở trên lưng bóng loáng khe vuốt ve, Giản Ninh càng giẫy dụa, y lại càng một tác tiến tới.

“Ân... Muốn đem em ăn sạch đến mẫu vụn cũng không sót lại...”

Giản Ninh đột nhiên đề cao thanh âm một tiếng, cả người cong lên, chẳng qua Mục Ngạn đè trên người cậu, hạ thân lại dính ở giữa hai chân cậu, làm thế nào cũng không động đậy. Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy Mục Ngạn đang liếm viên thịt trước ngực cậu, theo sau đột nhiên ngậm vào rồi mút một cái, cậu không khống chế được hừ ra tiếng, vội vàng dời tầm mắt, lỗ tai đều đỏ.

Mục Ngạn hạ thân căng đến khó chịu, y biết Giản Ninh cũng có phản ứng, hạ thân hai người kề sát cùng một chỗ, một động tác nhỏ cũng đủ để run rẩy không ngừng.

Quả thật là khổ thân.

Mục Ngạn thấp giọng mắng một câu, đột nhiên đứng dậy sửa lại quần áo hỗn độn của Giản Ninh, kéo cậu ẩn vào lồng ngực mình.

“Sao đột nhiên lại đến tìm tôi, trong nhà có chuyện?”

Giản Ninh tựa vào trên hõm vai y thở giọng thấp giọng nói: “Không có việc gì, chính là muốn đến gặp cậu... Tôi cũng muốn đem chỗ trống bảy năm lấp đầy lại, muốn biết hết tất cả về cậu...”

Mục Ngạn cánh tay siết chặt lại, thiếu chút nữa khiến Giản Ninh thở không nổi: “Đều tại em, tôi ngày hôm nay không còn cách nào để làm việc nữa...”

“A, vậy tôi đây về trước.”

“... Không cho.”

Giản Ninh cười cười, nghe được bên ngoài có tiếng nói, vội vàng đẩy Mục Ngạn ra: “Cậu muốn ăn gì, tôi đi mua cho cậu.”

“Không cần, em ở đây ngồi một lát...” Nhìn thấy Giản Ninh nhăn mi, Mục Ngạn vội vàng phóng nhẹ thanh âm, “Muốn ăn cơm thịt bò hồ tiêu đen.”

Giản Ninh mang cơm trở về, Mục Ngạn còn đang nằm ở trên ghế sofa ngủ, đáy mắt có quầng thâm, còn ngáy khò khè. Giản Ninh không đành lòng gọi y dậy, nhưng để đói bụng thì cũng không được, liền tính toán sau mười lăm phút lại gọi y dậy.

Công ty Mục Ngạn không tính là quá lớn, chiếm nửa tầng trệt, nhưng thiết kế mười phần tình cảm, cùng nhà y tương tự nhau trắng đen đơn giản, có khu cho nhân viên nghỉ ngơi, còn có một phòng tập võ nhỏ.

Giản Ninh đánh giá một chốc, nhìn đến LOGO công ty treo ở trên tường, thiết kế Mộ Ninh.

Mộ Ninh.

(Mộ [] và Mộc[] phát âm giống nhau nhưng ghi khác nhau =v=)

Cậu lập đi lập lại hai lần, đột nhiên phản ứng lại được, nhin không được che mặt, không cần nhìn cậu cũng biết mặt mình đỏ đến khoa trương như thế nào, may mắn là Mục Ngạn đang ngủ...

Giản Ninh chạy tới bên cửa sổ hít gió lạnh một chút, nhìn thời gian không sai biệt lắm liền nhẹ nhàng gọi Mục Ngạn tỉnh lại, kêu y dậy ăn cơm.

Mục Ngạn không tỉnh lại, trở mình một cái liền ngủ tiếp, Giản Ninh bưng cơm thịt bò đưa tới trước mũi y, chiêu này lập tức khiến bụng của Mục Ngạn kêu ồ ồ.

“Ninh Ninh...” Mục Ngạn còn đang buồn ngủ, vẻ mặt ai oán mà động dậy thân thể.

Giản Ninh gấp một muống cơm nhét vào miệng y, rót cuộc y cũng hoàn toàn tỉnh lại.

Buổi xế chiều, nhân viên trong công ty lục tục gấp gấp trở về đi làm. Nhìn thấy bên trong văn phòng của Mục Ngạn có khách, bọn họ cũng không quá ngạc nhiên, ngạc nhiên chính là vị khách này hình như lại lịch không hề nhỏ, có thể làm cho Mục lão đại nhà bọn họ châm trà bưng hoa quả, quả thật là... Bà chủ tương lai cũng chưa chắc có loại đãi ngộ này!

Mấy nhân viên nữ thấy bát quai liền hưng hực bùng cháy, đợi cho Giản Ninh vừa đi ra, rốt cuộc không kiềm chế được, cũng giả bộ đi rót nước, vẻ mặt đứng đắn chào hỏi: “Chào ngài, ngài là bạn tốt nhất của Mục tổng a?”

Giản Ninh nghe được “Mục tổng” nhất thời không phản ứng kịp, suy nghĩ hai giây mới đáp: “A, đúng vậy, tôi là bạn học của cậu ấy.” Cậu vốn đang muốn giới thiệu một chút, nhưng lại nghĩ tới tên công ty, có cảm giác chột dạ, đem lời nói nuốt trở lại.

“Bạn học của Mục lão đại!” Cô gái kia vừa nghe xong, hăng hái, vội vàng đem đồng nghiệp khác quắc lại, vài người bắt đầu vây quanh Giản Ninh nhiều chuyện về Mục Ngạn: “Mục lão đại trước kia đi học là dạng

gì a? Có phải cũng hung thần ác sát như vậy không?! Thế giới thứ tám đại bí mật chưa có lời giải đáp, y có bạn gái sao!”

Giản Ninh nhất thời trả lời không được, chỉ nói: “Mục Ngạn không dữ, cậu ấy tốt lắm, cậu ấy đối với ai cũng đặc biệt tốt.”

Mấy cô gái liền nở nụ cười, cảm thấy vị tiểu ca ca này so với Mục lão đại bọn họ đáng yêu hơn nhiều, đang muốn đùa giỡn một chút, liền cảm thấy sau lưng phát lạnh, đỉnh đầu truyền xuống âm thanh thâm trầm: “Đi làm còn có thời gian nói tán dóc, buổi tối ở lại tăng ca.”

Mấy người rên một tiếng, đều trốn về chỗ ngồi.

“Nói cái gì, vui vẻ như vậy, trước cũng không thấy em có thể nói như vậy.” Mục Ngạn chua lè nói.

“Nói cậu hung thần ác sát, áp bức nhân viên.”

“Tốt lắm, nói bậy sau lưng ông chủ, trừ tiền lương.” Tuy rằng là nói vậy, Mục Ngạn trên mặt lại nở nụ cười, “Lúc nên nháo thì nháo, lúc nên mắng thì mắng, bằng không đều không trấn áp được bọn người này.”

“Khi nào thì mở công ti riêng?” Giản Ninh biết Mục Ngạn gia cảnh rất tốt, ba y có hẳn một công ti siêu lớn, trước kia cậu đều nghĩ y sau khi lớn lên sẽ kế thừa công ti của ba mình.

“Tốt nghiệp về nước liền mở, hẳn là hai năm đi, dự tính ban đầu còn rất mơ màng, muốn tự chứng minh bản thân có năng lực, không dựa vào trong nhà, kết quả cuối cùng chống đỡ không nổi, vẫn phải để ba tôi giúp một phen, dù sao tất cả cũng là tâm huyết của mình, không nghĩ muốn mất đi dễ dàng như vậy. Năm nay chậm rãi đi vào quỹ đạo, càng không thể bỏ xuống được.”

Mục Ngạn qua loa nói mấy câu, Giản Ninh lại có thể tưởng tượng được y thành công sau lưng là một đoạn thời gian chưa xót cùng gian khổ.

“Ân, về sau không cho cậu một mình nữa, tôi cùng cậu.”

Mục Ngạn sững sốt, có chút ngượng ngùng mà gãi đầu, như thế nào cũng không ngăn được khoé miệng tràn ra ý cười.

“Đúng rồi, dì có khoẻ không?”

“Rất tốt, mẹ tôi gần đây cũng không ngồi ngốc ở nhà nữa, còn có thể ra ngoài đi dạo, ngày hôm qua còn xin làm người tình nguyện ở xã khu.”

“Ân, vậy là tốt rồi.”

Hai người hàn huyên một lát, Mục Ngạn liền đi làm, Giản Ninh an vị ở sofa đọc sách xem tạp chí, ngẫu nhiên đến phòng tạp vụ pha cho Mục Ngạn một ly cà phê hoặc vài món ăn vặt, lại cùng các cô nhân viên tán gẫu một chút, buổi trưa rất nhanh liền qua đi.

Mục Ngạn vừa ăn cơm tối, một bên liên tục trộm ngắm Giản Ninh.

“Có việc liền nói.”

“A... Ninh Ninh, đã chín giờ rồi, em không về nhà sao?”

“Đuổi tôi về?”

“Không không không...” Mục Ngạn dùng sức lắc đầu, “Tôi chỉ sợ dì lo lắng thôi!”

“Tôi gọi điện nói với bà ấy rồi, tôi nói...” Giản Ninh cười nhìn y một cái, dừng hai giây mới nói tiếp. “Đêm nay cùng bạn ra ngoài chơi, không trở về.”

Mục Ngạn mở lớn đôi mắt há hốc miệng, ngay cả miếng thịt trong miệng rớt ra cũng không biết, một hồi lâu mới tiêu hoá được ý tứ trong lời nói của Giản Ninh, hung hăng đứng vọt dậy lao ra ngoài, hô: “Tan tâm tan tâm, toàn bộ về nhà hết cho tôi! Hôm nay không tăng ca!! Tiền lương tăng ca vẫn cấp!”

19. Chương 19

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Mục Ngạn một đường lái xe cấp tốc trở về nhà, đem Giản Ninh dọa đến mặt mũi đều trắng bệch, liên tục cầm lấy tay áo y bảo y lái chậm một chút.

Lúc đi ngang qua một cái siêu thị, Mục Ngạn thắng gấp lại vội vã chạy vào, mười phút liền trở ra mang theo một gói to, ném tới trong lòng Giản Ninh, Giản Ninh mở ra nhìn thoáng qua, vài hộp bao cao su đủ hình dáng, hai bình bôi trơn, thậm chí còn có khăn ướt, còn thêm cả một hộp sô cô la. Cậu nguyên bản còn đang có chút khấn trương đến đỏ mặt, nhìn thấy sô cô la vừa cười vừa nói: “Mua sô cô la để làm gì?”

“Sợ em khóc đến lợi hại, cho em để bổ sung năng lượng.” Mục Ngạn nghiêm túc nói.

“...” Giản Ninh nhất thời cười không nổi.

Thời điểm Mục Ngạn về đến nhà, trên mặt đều là mồ hôi, cả người đều căng cứng, hiển nhiên là ghen tới cực điểm. Y hôn Giản Ninh, đem cậu đẩy vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ: “Ninh Ninh ngoan, em ở đây tắm, tôi đi phòng vệ sinh khác.”

Lúc này mà cho y nhìn thấy Giản Ninh trần truồng, y bảo đảm có thể trực tiếp đem Giản Ninh nuốt sạch sẽ.

Giản Ninh tắm rửa gội đầu sạch sẽ, lại tự làm sạch chính mình cùng khuếch trương, gây sức ép một hồi lâu mới trở ra, vừa mới đẩy cửa liền nhìn thấy Mục Ngạn cứng ngắc chống đỡ trên giường, nhìn thấy cậu vừa ra, trực tiếp mềm nhũn ngã một cái lên giường.

Giản Ninh không nhịn được cười ra tiếng, đi qua chột chột người đàn ông đang giả chết trên giường: “Làm gì a? Mới tắm xong lại ra một thân mồ hôi.”

Mục Ngạn buồn bực nói: “Bảy năm qua, một chút cũng không tiến bộ... Nhìn thấy em vẫn là khấn trương muốn chết...”

Giản Ninh cười cúi đầu xuống, ghé tới bên tai y nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, tôi thích.”

Mục Ngạn mạnh mẽ ôm Giản Ninh trở mình lại, đem cậu đặt lại dưới thân, hai mắt nhắm lại nguy hiểm: “Ninh Ninh, đừng câu dẫn tôi, đêm nay tôi không nhịn được.”

Giản Ninh một phen kéo cổ y xuống, ma sát môi y: “Vậy đừng nhịn.”

Tuy đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng toàn thân trần trụi bị người khác nhìn chăm chăm, Giản Ninh vẫn là đỏ mặt, cậu không được tự nhiên mà run rẩy, hai tay lập tức bị Mục Ngạn cố định ở trên đầu, cậu nhịn không được tức giận nói: “Mục Ngạn!”

“Àn?” Mục Ngạn tầm mắt tựa như lang sói nhìn chăm chăm con mồi, thẳng tắp nhào đến, y vuốt ve thân thể của Giản Ninh, khiến đối phương liên tục run rẩy, “Tôi muốn thật cẩn thận ngắm nhìn Ninh Ninh của tôi, mấy năm có biến hoá gì không. Vết sẹo này... Trước kia chưa từng thấy qua...”

“Cái kia... Ngô... Là không cẩn thận bị té ngã mà thôi...”

Mục Ngạn cúi đầu cười khê liếm khối sẹo đã chuyển sang màu thâm, ngón tay lại theo bắp đùi trượt xuống, đột nhiên hướng vào phía bên trong, đẩy ra hai chân đang khép lại của Giản Ninh: “Vậy cái này, khi nào lại nhiều hơn một nốt ruồi?”

Giản Ninh bị Mục Ngạn nhìn chăm chú giữa hai chân, ngay cả nơi riêng tư đều phiếm hồng một mảng: “Cái gì? Tôi, tôi không biết... Mục Ngạn...”

Mục Ngạn không để ý đến cậu cầu xin đến giọng nói cũng gấp gáp kêu to, cúi xuống liếm nốt ruồi kia.

“A!” Giản Ninh phát ra một tiếng kêu sợ hãi, hai chân đột nhiên kẹp chặt đầu Mục Ngạn lại, nốt ruồi kia tại vị trí rất gần với nơi bí mật, dĩ nhiên là ở bắp đùi non của cậu, bên cạnh đái chậu (vùng giữa hậu môn

và bộ phận sinh dục), cũng không biết Mục Ngạn làm như thế nào phát hiện được nốt ruồi mới mọc ra này. Giản Ninh sợ ngứa, liều mạng vắn vẹo, tính khí còn chưa đặng đến, đã run rẩy chảy nước ra.

Mục Ngạn đem mảng da kia liếm láp thẳng đến khi đều phiếm hồng, mới ngừng đầu, khàn khàn gấp gáp nói: “Cho em câu dẫn tôi, em còn dám chọc ghẹo tôi, khiến em gọi tôi đến bắn!”

Giản Ninh ngay cả mắng cũng không còn khí lực, rốt cuộc là ai chọc ghẹo ai a!

Mục Ngạn quay đầu lại thở hổn hển hai ngụm, lại đem thân thể Giản Ninh lật ngược lại, để cho cậu nhếch mông nằm úp sấp. Thân thể Giản Ninh so với bảy năm trước rắn chắc hơn một chút, lại như cũ mong manh, phía sau lưng cùng sườn hông đều có thể nhìn thấy đốt xương ẩn ẩn bên ngoài, vòng eo của cậu rất dễ nhìn, khi mặc quần bò càng có thể dễ dàng nhìn thấy, phía trên mông một chút có hai cổ xương eo, Mục Ngạn nhìn thấy hai cổ xương này, liền có thể nghĩ đến bộ dáng Giản Ninh ở dưới thân mình thừa nhận bị thao túng. Yết hầu của y nhìn không được lẫn lộn, tầm mắt dần dần đi xuống tìm kiếm nơi riêng tư bị bại lộ dưới ánh đèn không có gì che lấp kia, đại khái đã làm qua khuếch trương, huyết khẩu chu lên ướt sũng, còn đang không ngừng co rút lại, Mục Ngạn nhẫn nhịn, mới có thể ngăn cản ý niệm dâm tà trong đầu. Y cầm lấy đầu bôi trơn, lại đổ một lượng lớn trên tay, chà xát đến nóng lên mới quẹt lên hậu huyết phía sau của Giản Ninh, nhẹ nhàng cắm vào một ngón tay.

Giản Ninh cả đầu vùi vào trong cánh tay, cắn môi không chịu phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng càng khắc chế, cảm quan lại càng phóng đại hơn, cậu có thể cảm nhận được ngón tay của Mục Ngạn đang xâm nhập vào trong cơ thể cậu, sờ soạng, thậm chí là uốn khúc bên trong vách tường qua lại, mà tầm mắt của Mục Ngạn vẫn đang gắt gao nhìn nơi đó... Cậu đột nhiên run lên một cái, phía sau vô thức kẹp chặt lấy ngón tay của Mục Ngạn.

“Mục Ngạn, cậu vào đi... Tôi đã rửa sạch cùng khuếch trương rồi...” Giản Ninh nhìn không tới người đàn ông phía sau, chỉ có thể vươn tay sờ tới đùi, cánh tay của y, đụng vào chỗ nào chỗ đó đều nóng đến bỏng tay.

Mục Ngạn lại cầm thêm một ngón tay vào, ở bên trong thịt huyết trái phải càn quấy một trận, một bên cúi đầu hôn xuống lỗ tai đỏ bừng của Giản Ninh: “Chưa được, khuếch trương còn chưa đủ, tôi muốn tìm thử xem vị trí của Ninh Ninh có thay đổi không.”

Giản Ninh bị kích thích đến thất lưng đều mềm oặt, gần như quỳ cũng không nổi, Mục Ngạn rất nhanh liền tìm thấy được nơi nhạy cảm của cậu, dùng hai ngón tay không ngừng xoa nắn, cậu không khống chế được mà lung tung hừ ra tiếng, tầm mắt vì khoái cảm mà trở nên mơ hồ.

“Ninh Ninh, ở bên trong em làm sao lại ướt như vậy, đều bị tôi làm đến phát ra cả tiếng nước...”

Giản Ninh muốn y ngậm miệng lại, nói ra lại là những tiếng rên rỉ: “Không cần... Lộng nơi đó! A a...”

Mục Ngạn thở gấp càng thêm trầm, trên tay cũng tăng thêm lực, tại lúc Giản Ninh sắp cao trào lại đột nhiên rút ngón tay ra, động thân cầm lấy dương vật đỏ bầm đứng vững trước cửa huyết không ngừng co rút: “Ninh Ninh, muốn tôi thao em không?”

Giản Ninh run rẩy thân mình không nói lời nào, Mục Ngạn liền không đi vào, chỉ dùng quy đầu no đủ không ngừng cọ vào khối thịt mềm mại kia, đem cái miệng nhỏ của nó hé ra một chút nhột nhột cắm vào, lại lập tức nhổ ra, cắm vào, nhổ ra.

Hai ba lần như thế, Giản Ninh đều chịu hết nổi, Mục Ngạn cọ lên, mặt sau của cậu lại co rút dùng sức bao lấy cái vật đáng giận kia, cậu không thể không ngoe nguẩy mông hướng về phía trên, nhưng Mục Ngạn thủy chung đều không cho cậu thống khoái.

“Ninh Ninh, nói cho tôi biết, em muốn tôi làm thế nào? Nói cho tôi biết!”

“...” Giản Ninh vươn tay muốn sờ tính khí, lại bị Mục Ngạn bắt lại, vật cứng nóng bỏng ở phía sau càng lúc càng thêm trầm trọng mà hướng tới cắm vào, lại lập tức rút ra, cậu rốt cuộc sụp đổ mà hô to: “Cắm vào! Tôi muốn cậu thao tôi!”

Mục Ngạn sớm đã nhìn đến hạ thân cũng trướng đau, nghe vậy liền không còn do dự, uốn thân về phía trước, dương vật thô lớn rốt cuộc cũng hoàn chỉnh đi vào, hạ thân của hai người đánh vào nhau, phát ra tiếng ‘ba’ vang dội.

Giản Ninh bị cắm vào đến kêu to ra tiếng, cả người run lên bắn ra.

“Chờ, chờ một chút... A... Trước đừng động...”

Mục Ngạn sợ cậu quý không được, liền trở người cậu lại, mặt đối mặt mà cắm trở vào, hậu huyết phía sau vừa mềm vừa ướt, bởi vì vừa mới cao trào mà không ngừng co rút lại, còn thịt vừa cắm vào liền được bao lại đè ép, Mục Ngạn nhìn chăm chăm miệng huyết bị kéo căng đến chuyển sang màu đỏ tươi, đáy mắt nổi lên tia máu: “Ninh Ninh bảo bối, tôi nói, đêm nay tôi nhịn không được...”

Giản Ninh khụt khịt, nhắc chân choàng lấy thắt lưng của Mục Ngạn, bị xuyên vào cả người đều run rẩy, tính khí vừa mới bắt đầu chảy ra một chút tinh dịch. Sau cùng bị xuyên xỏ đến không chịu được nữa, cậu mới ôm lấy cánh tay của Mục Ngạn cắn xuống, lưu lại một vòng dấu răng.

Cánh tay Mục Ngạn tựa như bị mèo nhỏ cắn đường như đau lại có chút ngứa ngáy, cúi đầu hôn Giản Ninh, hạ thân điều chỉnh lại một chút phương hướng, bất đồng với ở ngoài miệng ôn nhu, y không hề có chút lưu tình cắm thẳng vào tuyến mẫn cảm của Giản Ninh.

“Mục Ngạn... A! Không... Ô a...!” Giản Ninh bị chặn miệng lại không thể kêu ra tiếng, chỉ có thể từ trong cổ họng phát ra tiếng hừ nhẹ, cả người giống như con tôm luộc, thân thể căng chặt bị Mục Ngạn dưới thân thao cho cong lên, về sau hốc mắt đều đỏ, hai viên thịt trước ngực cũng cứng nhắc lên, bị Mục Ngạn đè lại xoa nắn, “Ngô ân... A a ... Mục Ngạn...”

Mục Ngạn ở trong lòng tích lũy nhiều năm như vậy, nhất thời nửa khắc cũng không biết tiết chế, y liên tục mạnh mẽ thúc vào vài cái, Giản Ninh lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, gắt gao ôm chặt lấy y, một hồi lâu hạ thân mới mềm xuống, trên bụng là một bãi chất lỏng, lại không có bắn tinh. Giản Ninh mặt sau thật chặt, Mục Ngạn bị vất chặt đến chịu không nổi, liền rút ra, thời điểm rút ra Giản Ninh cả người đều một trận run rẩy, quy đầu rời khỏi huyết khẩu liền phát ra một tiếng vang nhỏ, trên đầu bao cao su còn dính một tầng bạch trọc.

Mục Ngạn vứt bao, tính toán muốn đổi sang cái mới, lại bị Giản Ninh kéo trở về: “Không cần bao... Tiếp tiếp vào...”

Mục Ngạn hạ thân vì câu này mà giật lên một cái, y nuốt nước miếng, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt Giản Ninh: “Ninh Ninh ——”

“Cậu không phải nói dứt cho tôi ăn sao? Bắn cho tôi...”

... Đệt! Mục Ngạn cơ hồ phát cuồng, y thật cẩn thận mà cắm vào, thân thể tiếp xúc không còn khoảng cách nào đụng chạm lẫn nhau khiến cả hai đều phát ra một tiếng thở dài thoả mãn, Mục Ngạn thích đến thiếu chút nữa liền bắn ra.

Bọn họ giống như hai con rắn đang giao phối, gắt gao quấn lấy nhau cùng một chỗ, dù cho trên người dính đầy mồ hôi cùng tinh dịch. Mục Ngạn đem một chân của Giản Ninh gác lên cổ, từ từ đi vào, hai bắp đùi kề sát nhau, khi thì chậm khi thì nhanh mà trừu sáp.

Giản Ninh nguyên bản muốn Mục Ngạn nhanh chóng bắn ra, lại không nghĩ tới đây chỉ mới là bắt đầu, nhịn đến sau cùng rốt cuộc cũng nhịn không nổi khoái cảm đang không ngừng dâng lên, nước nỏ mà bảo Mục Ngạn chậm lại một chút.

“Ninh Ninh, em mới vừa rồi còn chưa bắn, làm sao lại không được rồi? Ân?” Mục Ngạn từng chút, lại từng chút đỉnh lộng.

“A a... Quá nhanh, ngô! Đã... Nhiều lắm rồi...” Giản Ninh bị xuyên xỏ đến toàn thân đều co rút, hai chân run rẩy, hạ thân không khống chế được mà tràn ra một cổ hỗn hợp trắng sữa. Lỗ nhỏ phía sau bị thao đến hoàn toàn bị mở rộng ra, dù cho tính khí cùng niêm mạc ở giữa không hề có kỹ xảo mà bị ma sát cũng đủ đã làm cậu đạt tới cao trào, “Ồ... Không cần dùng mặt sau, Mục Ngạn...”

“Hảo, nghe Ninh Ninh.” Mục Ngạn đụng tới dương vật ướt sũng của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve, chờ Giản Ninh thở gấp gấp muốn bắn, đột nhiên khổ hạ của y phát lực chọc thẳng vào.

Giản Ninh hét một tiếng, mặt sau một trận co rút, phía trước cũng bắt đầu bắn tinh, theo Mục Ngạn đưa đẩy vài cái thật sâu cuối cùng, mới dứt quãng chảy ra một ít tinh dịch hơi loãng.

Giản Ninh ngậy người hơn nửa ngày mới hoàn hồn, nhìn thấy người đàn ông đối diện, đột nhiên hốc mắt chua xót, gắt gao ôm lấy y: “Mục Ngạn, Mục Ngạn...”

Mục Ngạn cảm nhận được trước ngực đều là một mảng nước mắt nóng bỏng cùng ướt át, y chỉ có thể không ngừng lộn xộn hôn lên đỉnh đầu của Giản Ninh, cái trái, lỗ tai, nhẹ giọng trấn an: “Tốt lắm tốt lắm, Ninh Ninh, không uỷ khuất... Ngoan, lần sau không cho chạy loạn.”

“Mục Ngạn...”

“Còn làm nũng, ăn sô cô la không?”

“... Không ăn.”

“Không ăn? Vậy em nếu không ăn một chút thì làm sao... Bồi bổ?” Mục Ngạn tiến tới bên tai Giản Ninh nhỏ giọng nói.

Giản Ninh đỏ mặt đánh y một quyền: “Không ăn!”

20. Chương 20

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Giản Ninh là bị cái ấm lò toả nhiệt phía sau làm cho tỉnh, Mục Ngạn cả người đều dán chặt ôm lấy cậu, trên người hai người còn có một cái chăn. Cậu muốn động một chút, lại phát hiện người phía sau đã tỉnh, còn chôn ở cổ cậu nhẹ nhàng liếm láp.

Giản Ninh bị liếm trong lòng đều ngứa ngáy, tiếp tục giả bộ ngủ, nhưng giữa hai móng lại bị một vật cứng lại càng thêm nóng cộm nhẹ, thậm chí cao thấp ma xát đứng lên, cậu không thể không vươn tay ra phía sau chọc chọc: “... Mấy giờ?”

“Ân? Sắp chín giờ...” Mục Ngạn hàm hồ trả lời, môi như trước dán trên cổ của Giản Ninh khê hôn.

Giản Ninh có chút bất đắc dĩ cậu vốn muốn dậy sớm trở về nhà, kết quả vẫn là ngủ muộn, cậu thật sự đã xem nhẹ tinh lực của Mục Ngạn, ngày hôm qua nháo tới hơn nửa đêm y mới mới bằng lòng để cho cậu ngủ.

“Thân thể có khoẻ không?”

“Anh... Ân... Đừng lộn xộn, là tốt rồi...” Giản Ninh hô hấp dần dần biến trầm, đột nhiên run lên một chút, cúi đầu kêu ra tiếng, “Đừng động... Phía trước...”

“Còn khó chịu?” Thấy Giản Ninh gật đầu, Mục Ngạn cúi đầu nhìn thoáng qua, có chút hồng, ngày hôm qua làm quá mức kích thích, y không chút do dự tiến và trong chăn dò xét, há mồm ngậm lấy dương vật bán cương của Giản Ninh ôn nhu làm liếm mát.

“A ——” Giản Ninh không đoán trước được y sẽ làm như vậy, mạnh mẽ cong người, run rẩy đẩy đầu của y ra, “Ân... Đừng, bắn không ra...”

Mục Ngạn cố trụ lại hông cậu, miễn cho rằng nanh của chính mình làm bị thương đến cậu, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi đem tất cả của Giản Ninh toàn bộ tiến vào trong miệng, co rút yết hầu để làm sâu cổ họng hơn. Đỉnh đầu truyền tới một chút âm thanh, dần dần biến từ nhỏ vụn đến rên rỉ, đại khái là vì quá thoải mái, còn mang theo cả tiếng khóc.

Mục Ngạn nghe thấy khổ hạ càng tưởng đau, nhưng miệng vẫn rất ôn nhu cẩn thận, đợi cho Giản Ninh căng thẳng dần dần trầm tĩnh lại, mới phun ra vật cương cứng run rẩy kia, vươn người dậy tới tú đầu giường lấy một ly nước súc miệng.

“Thoải mái không?”

Giản Ninh khoé mắt đỏ bừng mà liếc y một cái, giống như mèo con cuộn tròn trong lòng ngực y, ngẩng đầu lên liếm hầu kết cùng cảm của Mục Ngạn: “Muốn làm... Liền làm.”

Mục Ngạn phát ra một tiếng hô hấp dồn dập, cúi đầu hung hăng hôn cậu, hạ thân đang gồng gượng ở bắp đùi của cậu giật lên, đâm đâm chọt chọt, không quá vài cái đã đem huyết khẩu khai phá ra một cái miệng nhỏ, qua lại sáp vào. Mặt sau của Giản Ninh tối hôm qua bị thao đến ngoan độc, lúc này còn thật ướt át mềm mại, như là một vũng nước ấm bao vây lấy Mục Ngạn, thoải mái đến cực điểm.

“Ninh Ninh...”

“Ngô... Ân...” Mục Ngạn chịu không nổi, nhưng mỗi lần cắm vào đều dùng tốt lực đạo, tựa như tràn đầy nhu tình của y, triền miên mà lại lưu luyến, Giản Ninh bị y đỉnh đỉnh đến hướng lên trên từng chút từng chút một, hai đùi gắt gao trụ lấy thắt lưng y không muốn cho y rời xa, “Mục Ngạn...”

Mục Ngạn bị cậu gọi cho đầy lòng một mảng mềm mại, hơi hơi động thân một chút, hạ thân xoắn lại bên trong thịt động trái phải cần quấy, thỉnh thoảng lại hơi rút ra một chút, qua lại cọ sát một chỗ thịt mềm, đem Giản Ninh mỗi cái biểu tình mỗi một trạng thái say mê đều ghi nhớ trong mắt.

Giản Ninh thoải mái mà khẽ phát ra tiếng khóc, hậu huyết phía sau co rút lại càng lúc càng lợi hại, bám víu lấy cánh tay Mục Ngạn, nhỏ giọng kêu lên, “Muốn bắn.”

Vì thế Mục Ngạn không hề khách chế, một lần nữa ôm chặt lấy cậu rút ra cắm vào, cuối cùng tại lúc Giản Ninh kêu lên một tiếng rên thật dài hai người cùng nhau bắn ra.

“Ninh Ninh, thật thoải mái... Còn muốn...” Mục Ngạn gắt gao ôm lấy Giản Ninh, hận không thể đem cậu dung nhập vào thân thể của chính mình.

Giản Ninh còn đang nhỏ giọng thở, nghe vậy một chương đánh lên tay y, phát ra một tiếng vang thanh thúy: “Không muốn. Nhanh tắm rửa, em còn muốn trở về nhà.”

Mục Ngạn chưa từ bỏ ý định muốn tác loạn của mình, lại bị Giản Ninh liếc một cái, thành thật bật người dậy, rút gốc rễ con cháu nhà mình ra đem Giản Ninh ôm vào nhà vệ sinh.

“Ninh Ninh, dì sẽ không chửi chứ?” Mục Ngạn đưa Giản Ninh trở về nhà thì trời cũng đã giữa trưa, để Giản Ninh một mình trở về đối mặt, y có chút lo lắng.

“Sẽ không, em sẽ cùng bà ấy hảo hảo nói chuyện.”

“Vậy em về nhà nhớ gửi tin nhắn cho tôi.”

“Đã biết đã biết.” Giản Ninh cười mắng y là ông cụ, còn muốn nói thêm một chút đột nhiên biến sắc, mở cửa xe chạy ra ngoài.

“Ninh Ninh?!” Mục Ngạn vội vàng xuống xe đuổi theo phía sau, liền nhìn thấy Giản Ninh đang chạy đến trước một đôi nam nữ, hung hăng đẩy người đàn ông kia một phen.

“Ông muốn làm gì mẹ tôi!” Giản Ninh bảo bộ trước mặt Ninh Tiệp, hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Ninh Ninh, con, con như thế nào lại... Ài lão Đường, đây là con tôi, tôi...” Ninh Tiệp nhìn Giản Ninh, lại nhìn lão Đường, rất khó xử.

“Úc úc, không có việc gì, hiểu lầm hiểu lầm!” Lão Đường cũng là người tình nguyện của xã khu, mặc một thân áo hưu nhân, cười đến vui vẻ hơn hờ, quay đầu đối với Giản Ninh giải thích, “Chú thấy mẹ của cháu một người mang theo nhiều đồ ăn như vậy, liền muốn giúp bà ấy, mẹ của cháu chính là rất khách khí, không muốn phiền toái cho người khác.”

“...Thật ngại quá, là do cháu sốt ruột, còn tưởng...” Giản Ninh mặt có chút đỏ, nhất là nhìn tới vẻ mặt bốn cợt của Mục Ngạn đối với cậu.

Lão Đường khoát tay, nhìn thấy Mục Ngạn đứng một bên, nhin không được hỏi: “Tiểu Ninh, đây cũng là con của bà à?”

Không đợi cho hai mẹ con mở miệng, Mục Ngạn đã xung phong nhận việc cùng lão Đường bắt tay với nhau: “Con nuôi con nuôi, về sau mẹ nuôi của cháu phiền toái ngài chiếu cố nhiều!”

“...” Giản Ninh ở phía sau dùng sức đá y một cước.

Lão Đường đi rồi, Mục Ngạn cũng không phải không biết xấu hổ nán ở lại, đang muốn ly khai, chợt nghe thấy Ninh Tiệp thản nhiên hỏi: “Cơm trưa đã ăn chưa?”

Mục Ngạn nhìn Giản Ninh, lại nhìn Ninh Tiệp, có chút đoán không ra, đây là hỏi ai?

“Còn chưa có ăn...” Giản Ninh trả lời.

“Kia lên ăn đi.”

Mục Ngạn đầu óc đầy dấu chấm hỏi, bị Giản Ninh kéo qua một phen: “Ngốc hay giả ngốc vậy, kêu anh lên lầu ăn đó!”

Mục Ngạn sững sốt, lập tức cười đến cong cả mắt, đi theo Giản Ninh đoạt lấy đồ ăn xách đi, nhanh chóng đi lên.

“Anh mới nói cái quan hệ vớ vẩn gì với mẹ em vậy! Lão Đường kia còn chưa rõ là người như thế nào...” Thừa dịp Ninh Tiệp ở trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, Giản Ninh nhỏ giọng mắng Mục Ngạn.

“Tôi thấy lão Đường hình như đối với dì rất dễ bụng —— ôi chao, được được được, yên tâm, có tôi là con nuôi, ông ta dám khi dễ dì thử xem!” Mục Ngạn nhu thuận mà ngồi ăn cơm trước bàn ăn, ánh mắt phát sáng nhìn Giản Ninh, “Ninh Ninh, em mặc tạp dề thật đẹp, về sau mặc nấu cơm tối cho tôi nhìn có được không?”

Giản Ninh cười lấy tay lau đi nước canh còn vớt trên miệng y: “Nhìn biểu hiện của anh đã.”

Thời điểm ăn cơm rốt cuộc vẫn là có chút xấu hổ, Mục Ngạn không biết tính tình của Ninh Tiệp, sợ nói nhiều phạm sai lầm, khiến Giản Ninh gia tăng thêm gánh nặng, dứt khoát vùi đầu ăn cơm.

Ninh Tiệp cầm lấy đĩa, lại nhẹ nhàng buông xuống, hỏi: “Ninh Ninh, ngày hôm qua đi chỗ nào chơi?”

Giản Ninh dừng lại một chút, không nói gì, cậu không nghĩ lừa Ninh Tiệp, chỉ có lấy trầm mặc thay câu trả lời.

Ninh Tiệp thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía Mục Ngạn cũng đang đồng dạng sững sốt: “Mục Ngạn phải không? Về sau không cần tặng hoa nữa, rất tiêu pha, Ninh Ninh... Không trả nổi.”

“Mẹ!” Giản Ninh nóng nảy, lại bị Mục Ngạn lặng lẽ nắm tay ở dưới bàn.

“Cháu không cần Ninh Ninh phải trả, chỉ cần cậu ấy muốn gì, cháu đều có thể nguyện ý cho cậu ấy.” Mục Ngạn nhìn thẳng Ninh Tiệp, lúc này y không cười, biểu tình thật nghiêm túc, “Dì à, thời trung học cháu đã thích Ninh Ninh, chúng cháu xa nhau bảy năm, bảy năm này cháu một chút đều không thể quên được cậu ấy, cháu chỉ biết cuộc đời này chỉ có thể là cậu ấy, dì có thể cho cháu một cơ hội không?”

Ninh Tiệp có điểm khiếp sợ, lại có điểm mê man, bà không thể tưởng tượng ra được giữa hai người đàn ông với nhau thì có thể có cảm tình gì, ngay cả cảm tình giữa nam và nữ cũng chưa chắc được lâu dài, huống chi là hai nam? Bà lắc đầu, như là muốn nói cho Mục Ngạn nghe, hoặc là tự lẩm bẩm cho chính mình: “Các con đều là những đứa nhỏ, căn bản không hiểu về sau sẽ va chạm tới những chuyện gì... Cháu không thể cho con cô cả đời, cô cũng không muốn làm cho Ninh Ninh của cô bị tổn thương...”

“Phải, cháu không thể cam đoan về sau sẽ phát sinh ra chuyện gì, nhưng cháu có thể cam đoan với lời nói của chính mình ——”

“Cháu làm sao có thể cam đoan! Cháu ngay cả người nhà của chính mình đều không quản sao!” Ninh Tiệp mạnh mẽ đề cao thanh âm, bà vốn còn đang muốn ngăn cản Mục Ngạn, lại không nghĩ rằng Mục Ngạn nghe xong liền cười.

“Cháu không có cách nào làm cho mọi người tán thành chúng cháu, nhưng ít ra, cả Mục gia đều là hậu thuẫn của Ninh Ninh, Ninh Ninh ở Mục gia sẽ không chịu ủy khuất.” Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Giản

Ninh, Mục Ngạn vươn tay xoa đầu cậu, “Nếu không thể mang Ninh Ninh về nhà, mẹ cháu nhất định đánh chết cháu.”

Ninh Tiệp không thể tin mà trừng lớn mắt, bà thật không ngờ, Mục Ngạn thế nhưng so với bà còn nghĩ nhiều hơn. Bà do dự, bà không muốn dùng danh nghĩa bề trên để ra lệnh cho bọn họ, chia rẽ bọn họ, bà biết chỉ cần mình giả vờ ngây dại, chết không đồng ý, Giản Ninh cũng sẽ không dám làm tới cùng, chính là, chính là Ninh Ninh của bà đã trải qua quá nhiều đau khổ, bà không thể nào nhẫn tâm... Bà sợ nhiều lắm, nhưng nhờ đâu Giản Ninh thật sự hạnh phúc... Bà nghĩ đến Giản Ninh ở cùng Mục Ngạn luôn luôn tươi cười, thoải mái, đó không phải là hi vọng của đứa con bà sao...

Bà ngẩng đầu, nhìn thấy hai người đang dùng cặp mắt khẩn trương nhìn về phía mình, trong lòng vừa chua xót, vừa đau khổ, lại có có một chút thản nhiên, nước mắt của bà rất nhanh đã biến mất dưới viên mắt, gắp một cái chân gà hướng đến bát của Giản Ninh, do dự hai giây lại hướng tới bát của Mục Ngạn bỏ vào một cái, run giọng nói: “Ăn cơm đi, ăn cơm trước, ăn nhiều một chút...”

21. Chương 21

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Kể từ sau đó, Ninh Tiệp không nhắc tới đề tài này lần nào nữa, cũng có thể hiểu như ngầm thừa nhận, Mục Ngạn vài lần đi đón Giản Ninh, bà cũng rất thản nhiên chào hỏi vài câu, vì thế Mục Ngạn vẫn như trước cách vài ngày lại mang một bó hoa tới tặng, chạy đi chạy lại so với trước kia còn cần mẫn hơn.

Chẳng qua không biết có phải ngày đó bị lời nói của Ninh Tiệp kích thích hay không, y bắt đầu lo nghĩ khi nào thì nên mang Giản Ninh về nhà chính thức giới thiệu một chút. Y sợ Giản Ninh khẩn trương, muốn mang Giản Ninh trực tiếp về nhà, nhưng trực giác bảo làm như vậy đối phương nhất định sẽ tức giận, do dự mãi vẫn là cùng Giản Ninh đối mặt nói chuyện.

Giản Ninh nghe xong có chút buồn cười: “Người căng thẳng cũng nên là em, anh lo lắng cái gì.”

“Tôi không phải là sợ thất bại... Em đồng ý cùng tôi về nhà?!”

“Tại sao không đồng ý?” Giản Ninh cười hỏi lại, cậu cũng rất sợ chuyện này, nhưng là chỉ cần có một tia hi vọng có thể cùng Mục Ngạn về sau, với cậu mà nói đều đủ để trả giá, cậu tại sao lại muốn bỏ qua?

Hai người hẹn tốt một ngày, coi như là đã quyết định ổn thỏa, Ninh Tiệp nhin không được muốn gọi nước lạnh cậu, lại nhìn đến vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí của Giản Ninh, lời nói đến bên miệng cũng đành nuốt trở vào, một bên cúi đầu rửa chén một bên lên tiếng, dừng vài giây mới làm bộ như vô tình nói: “Đi siêu thị mua quà cáp này nọ mang đi đi, dù sao cũng là khách.”

Giản Ninh sững sốt, liên tục gật đầu, có chút ngượng ngùng mà cười rộ lên: “Con đã biết, để con ngẫm lại nên mua cái gì.”

Ninh Tiệp nhìn thấy bộ dạng nháy nhót của cậu, cau mày lại có chút phát ngốc, tâm tình vẫn là phức tạp, Mục Ngạn thật sự có thể vẫn đợi Giản Ninh như vậy sao? Mục gia sẽ không lật lọng chứ? Hai nam nhân, vài chục năm, cùng trải qua đến già...

“Đúng rồi mẹ, cuối tuần này đi gặp bác sĩ, mẹ nhớ rõ phải dành thời gian trống nha, con cùng mẹ đi, còn có đèn ở phòng vệ sinh đã đổi lại rồi rất tốt, mẹ đừng rửa mặt trong bóng tối nữa, đến lúc đó lại đụng vào đầu thì không hay.”

“... Được.” Đầu mày nhú chặt của Ninh Tiệp dần giãn ra, mỉm cười tiếp tục làm việc. Bà đã sớm quên, Giản Ninh đã không còn là một đứa nhỏ, mà là một người đàn ông trưởng thành có thể gánh vác được gia đình, nó nhất định sẽ sống tốt hơn so với cả bản thân bà kì vọng.

Giản Ninh ở ngoài mặt trấn định, trong lòng vẫn thật rất khẩn trương, cậu sớm đã chuẩn bị tốt rượu và thuốc lá, loại bảo vệ sức khỏe, lại đi cửa hàng quần áo nam chọn một bộ quần áo nhìn qua trầm ổn, thậm chí ngay cả đi đường cũng sẽ theo bản năng mà thẳng lưng. Cho dù người nhà Mục Ngạn đồng ý, cậu cũng không hi vọng bọn họ sẽ sinh ra một chút thất vọng.

“Ny Ny, hiện tại đi gặp trường bồi thì phải chú ý những gì?”

Ny Ny đang ăn một ngụm cơm liền phun ra hết, nhìn thấy tôm bóc vỏ, vội vàng gấp trở lại vào trong miệng, lại bất gặp ánh mắt ghét bỏ của Giản Ninh nhìn thoáng qua.

“Anh anh anh, muốn gặp trường bồi nhà ai?! Người tình lâu năm của anh không quản chuyện này sao?” Tuy rằng cô cảm thấy Mục Ngạn người kia rất đáng ghét, nhưng ăn nhiều cơm hải sản cùng bánh bao pizza rồi cả sushi trà sữa của người ta... Nói thế nào cũng phải giúp y nói mấy câu chứ đúng không!

“Ăn nhiều, quản cũng nhiều.” Giản Ninh cười lấy giấy đưa cho cô, “Lau một chút, phun hết lên lỗ mũi luôn rồi.”

“Nga nga!” Ny Ny vội vàng lau mũi, lau một nửa đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ, “Em biết rồi! Anh là đi gặp cha mẹ của y! Trời ạ mẹ chồng rất khó thu phục... Anh phải cẩn thận!”

A, cô ấy vì cái gì lại nghĩ tới ‘mẹ chồng’?

Giản Ninh ngoài cười nhưng trong không cười mà khoé miệng cong cong: “Là em phải cẩn thận mới đúng, bất quá điều kiện tiên quyết là em cần phải có bạn trai.”

“...” Không được mang thân thể người ta ra công kích!

Bị Ny Ny nháo như vậy một hồi, Giản Ninh bình tĩnh đi không ít, nghĩ thầm rằng tới đâu hay tới đó, có chuẩn bị trước cũng chẳng thể chuyển biến tốt đẹp hơn, có lo lắng cũng vô dụng, dứt khoát vui đầu vào công việc, bất tri bất giác đã đến ngày hẹn tới nhà Mục Ngạn.

Mục Ngạn ăn mặc so với Giản Ninh còn muốn nghiêm chỉnh hơn, bôi keo vuốt ngược tóc lên xịt nước hoa, mang xe đi rửa đến không còn hạt bụi nào, còn hơn cả việc cùng công ty khác nói chuyện làm ăn kí hợp đồng, thời điểm đứng dưới lầu đợi Giản Ninh người ta đều tưởng chú rể đến đón cô dâu.

Ninh Tiệp có chút đau đầu, liên tục xoa tay kêu Giản Ninh xuống lầu: “Xuống nhanh đi, đừng để y lên đây, người khác còn tưởng nhà chúng ta có con gái.”

Giản Ninh mang theo bao lớn bao nhỏ quà tặng chạy vội xuống lầu, hai người vừa nhìn thấy đối phương đều muốn cười một chút, lại có điểm ngượng ngùng.

“Mua nhiều như vậy làm gì, đến nhà của tôi không cần phải khách khí.” Mục Ngạn tiếp nhận quà cáp trên tay của Giản Ninh, nhìn thấy cậu bị áo khoác ôm trụ thắt lưng, liền có chút ngứa.

“Cũng không phải mua cho anh, đây là hiếu kính chú và dì.” Giản Ninh mặt không đổi sắc mà đưa tay vỗ cánh tay sau lưng mình.

“Bọn họ nhìn thấy em nhất định rất vui vẻ.” Mục Ngạn không biết nghĩ tới cái gì, một mạch cười nhẹ ra tiếng, làm hại Giản Ninh tâm tình cũng thất thường theo.

Đứng ở trước cửa nhà Mục Ngạn, Giản Ninh vẫn không nhịn được mà hít sâu hai ngụm khí, biểu tình bởi vì khẩn trương mà trở nên nghiêm túc, môi gắt gao mím lại thành một đường thẳng. Mục Ngạn bên cạnh âm thầm bật cười, đang muốn trộm qua hôn một cái, đã bị cửa đột nhiên mở ra đập thẳng vào mặt.

“Anh họ là anh sao?” Ló đầu ra chính là một cô gái xinh đẹp, Giản Ninh nhận ra cô, là cô gái trước đây mà Mục Ngạn dẫn tới nhà hàng cậu ăn cơm.

“...” Mục Ngạn bưng mũi, cảm thấy nha đầu kia thật giống Ny Ny, hai người đều thích phá hư chuyện tốt của y, “Sao em lại tới đây!”

Lâm Hân cười hai tiếng, thỉnh thoảng còn liếc mắt trộm ngắm Giản Ninh một cái, cô hiển nhiên đã quên chuyện trước kia Giản Ninh còn từng dạy mình học bài, tự cho là đã che dấu rất tốt mà đánh giá, mang vẻ mặt vô hại lại có chút tò mò nói: “Em nghe mẹ em nói... Tới đây xem một chút, ăn bữa cơm mà thôi ~”

Mạch suy nghĩ của Giản Ninh liền lập tức trở lại vào kỳ nghỉ hè năm lớp 11 kia, cảm thấy được như là đang nhìn thấy đứa em gái của mình lớn lên, cậu mỉm cười, hướng Lâm Hân ôn hoà chào hỏi: “Chào em, anh là Giản Ninh.”

Lâm Hân có điểm đỏ mặt, ngại ngần đáp trở về một câu, “Chào anh.”

“Có phải là Mục Ngạn cùng Ninh Ninh hay không?” Một âm thanh khác vang vọng từ xa, ngay sau đó Tô Mạn Vân cũng xuất hiện bên cạnh cửa, trên tay còn cầm một cái môi (vá), cho dù là đang ở nhà, bà cũng ăn mặc rất tinh xảo, mặc một thân váy dài, “Làm sao lại đứng ở trước cửa, mau vào nhà đi!”

Giản Ninh vừa nhìn thấy bà, đã nghĩ tới lần chạm mặt xấu hổ lúc Mục Ngạn bị bệnh kia, rất là quẫn bách, đỏ mặt chào hỏi: “Chào dì...”

Tô Mạn Vân cười tủm tỉm, không đợi cho Mục Ngạn mở miệng liền khẩn cấp đem Giản Ninh kéo nhào nhà, từ trên kệ lấy xuống một đôi dép lê mang trong nhà: “Ninh Ninh nha, không cần phải khách khí, cứ tự nhiên như ở nhà, đến đến đến... Lần trước dì tới không đúng lúc, cháu lại đi gấp như vậy, còn chưa có hảo hảo tán gẫu một lát nha!”

Mục Ngạn: “...”

Mẹ, mẹ không biết nhìn sắc mặt người khác sao? Ninh Ninh mặt đều đỏ thành như vậy mẹ cũng nên ngậm miệng lại đi!

Cha Mục ngồi trên ghế sofa phòng khách, tầm mắt từ mặt báo dời về phía Giản Ninh đánh cái tiếp đón, thời điểm không nói lời nói rất giống với Mục Ngạn, rất nghiêm túc.

Giản Ninh không dám đi qua đáp lời, câu nệ ngồi xuống bàn cơm, còn chưa có kịp đặt mông xuống, chợt nghe một trận hỗn độn tiếng vang từ trong phòng bếp truyền ra.

“Mục Bách Lâm! Anh vào đây cho tôi!” Tô Mạn Vân ở bên trong kêu to.

Cha Mục trước một giây còn ngồi ngay ngắn trên ghế lòng bàn chân liền trượt một cái, thiếu chút nữa gập cả thất lưng, vội vàng ném báo xuống chạy vào phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Em không cần phải kêu to như vậy! Chừa cho anh chút mặt mũi chứ...”

“Vậy anh còn để tôi nấu! Chính anh tự nấu, tôi muốn ra ngoài tiếp đón Ninh Ninh!”

Cha Mục thay vào tạp dề của Tô Mạn Vân ném tới, than thở mà tiếp nhận cái môi, thuần thục trên mặt chảo chiên chiên xào xào.

Mục Ngạn cùng Lâm Hân nhỏ giọng cười rộ lên, nhìn thấy biểu tình mê man của Giản Ninh, Mục Ngạn đi qua nhẹ giọng nói: “Em đừng thấy ba tôi thời điểm không nói gì rất nghiêm túc như vậy, kỳ thật mẹ tôi chỉ cần nói một tiếng, ông ấy sẽ không có biện pháp nào, bình thường đều là ba tôi nấu cơm, nhưng mà, ông ấy lại đặc biệt sĩ diện, cho nên mỗi lần khách tới sẽ cầu xin mẹ tôi giả bộ vào bếp, khách vừa đi liền...”

Giản Ninh nghe xong cũng cười, nhìn thấy thân ảnh của cha Mục trong bếp, trong mắt sinh ra một chút ngóng trông: “Mục Ngạn, anh không biết, em trước kia vẫn luôn đặc biệt hâm mộ anh...”

Có lẽ là liên quan đến trưởng thành sớm, Giản Ninh từ lâu đã nhận ra sự thật sẽ không bao giờ thay đổi, hiểu được rằng muốn có được thứ gì thì phải cố gắng hết sức mà đối lấy, dù cho có giả bộ làm như không để ý đến, cậu cũng biết trong lòng bản thân là có bao nhiêu hâm mộ với người khác, hâm mộ gia đình họ viên mãn, có cha có mẹ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo phố còn cùng nhau ra ngoài đi du lịch.

Người nói vô tâm, Mục Ngạn lại nghe thấy đau lòng, gắt gao nắm chặt lấy tay cậu: “Ninh Ninh, em không cần phải hâm mộ, về sau tất cả hạnh phúc này đều là của em, em muốn bao nhiêu tôi đều có thể cho em.”

22. Chương 22

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Khi nói chuyện xong, Tô Mạn Vân cũng đã rửa sạch trái cây đặt trên bàn, kiên quyết nhét vào trong tay Giản Ninh mấy trái nho: “Ninh Ninh, đừng khách khí, ăn nha.”

Mục Ngạn bắt mẫn mà xen mồm vào: “Mẹ, đừng cứ há mồm ngậm miệng đều là Ninh Ninh, làm như hai người thân nhau lắm vậy đó, dè dặt một chút có được không?”

“Con nói cái gì?!” Tô Mạn Vân mở trừng hai mắt, Mục Ngạn lập tức xoay đầu đi, làm bộ như không nghe thấy.

Giản Ninh cười tủm tỉm, chờ Tô Mạn Vân đi rồi mới nhỏ giọng chế nhạo Mục Ngạn: “Xem ra anh cùng ba anh rất giống nhau.”

Mục Ngạn cười đến ý vị thâm trường mà nhìn cậu: “Đúng vậy đấy, đàn ông của Mục gia đều rất nghe lời bà xã.”

Giản Ninh sững sốt, lúc phản ứng kịp liền hung hăng nện y một cái: “Miệng lưỡi trơn tru!”

“Em nói tôi hay nói ba tôi a?”

“...” Giản Ninh nói không lại y, quay đầu lại ăn nho của mình, nhưng trên mặt ý cười vẫn không có giảm đi.

“Mục Ngạn, xuống lầu mua cho mẹ chai xì dầu, lại mua một chút đồ uống cho Ninh Ninh, nhanh lên!”

“Không đi, để Lâm Hân đi đi.”

Lâm Hân đang ở một bên chơi điện thoại chỉ cảm thấy một cái nồi giáng từ trên trời xuống, vốn tinh thần còn đang bị tổn thương, hiện tại còn muốn tra tấn thêm thân thể của cô?!

“Con là anh, nào có thằng anh nào để em gái đi chạy vặt! Mau mau mau, trước khi đồ ăn chuẩn bị khét! Ninh Ninh, con trước xem TV một chút a, lập tức liền có cơm ăn.” Tô Mạn Vân đối với Mục Ngạn hung thần ác sát, lại đối với Giản Ninh mặt mũi hiền lành, thân thiết đến không có chương ngại nào.

Mục Ngạn lúc này mới không tình nguyện đứng dậy mang giày vào, trước khi xuống lầu còn không quên cảnh cáo Lâm Hân cùng Tô Mạn Vân: “Không cho hai người thừa dịp không có tôi ở đây ăn hiếp Ninh Ninh a!”

Mục Ngạn vừa đi, Lâm Hân liền ngồi trên sofa, cách Giản Ninh rất xa, nghĩ muốn nói chuyện lại ngượng ngùng, về mặt rồi ngắm nhìn TV. Lại không nghĩ tới Giản Ninh là người mở miệng trước: “Em là em họ của Mục Ngạn sao? Lần trước nhìn thấy Mục Ngạn mang em đi ăn cơm.”

Lâm Hân gật đầu, chớp mắt, kinh hãi hô lên: “A! Em nhớ ra rồi! Khó trách luôn cảm thấy đã gặp qua anh ở đâu!”

Giản Ninh cười đem trái cây kéo qua một chút, đối phương lập tức cọ lại đây, tựa như một cái máy hát vừa mới khởi động: “Em có thể gọi anh là Giản Ninh ca không? Giản Ninh ca, anh cùng anh họ của em có phải là quen nhau từ hồi trung học không?”

Giản Ninh gật đầu thừa nhận, còn tưởng là cô ấy nhớ lại lần gặp mặt năm lớp 11 kia, Lâm Hân lại vỗ đùi: “Thì ra chính là anh a! Ha ha, thừa lúc không có anh họ ở đây em lên nói cho anh chuyện này, anh ấy trước kia tính tình rất kém nha, lại còn hay làm cho cậu mợ luôn tức giận, sau đó có một đoạn thời gian a, đột nhiên thay đổi ba trăm sáu mươi lăm, ừ, phải nói thế nào nhỉ... Chính là tính tình bỗng nhiên chuyển biến rất tốt, còn rất hiểu chuyện! Đây là mợ nói, tóm lại người đàn ông đều có thể nhìn ra được anh họ đang yêu, ai đó, mỗi ngày đều nhìn điện thoại cười ngu, một bộ rầm thối khắp thiên hạ ta là người hạnh phúc nhất!”

Giản Ninh nghe đến say sưa, cậu không biết lúc ấy tâm tình của Mục Ngạn là như vậy, hiện tại nghe từ miệng của người khác lại có chút ngại ngùng, giống như lần đầu tiên được Mục Ngạn ôm vào lồng ngực tổ tình vậy, “Vậy sau đó thì thế nào?”

Lâm Hân dừng lại một chút, thật cẩn thận mà nhìn cậu, biểu tình lại không sáng sủa giống như lúc nãy nữa: “Sau đó... Anh họ thi vào trường đại học điểm rất tốt, vốn tất cả mọi người đều thật sự vui vẻ, thế nhưng không biết anh họ là bị cái gì đã kích, cả người đều không đúng, tựa như người điên mà chạy ra bên ngoài, cả ngày đều không gặp qua ai, qua gần một tháng, liền đem chính mình nhốt ở trong phòng cái gì cũng không có làm, động một chút liền tức giận đập đồ, nghe mẹ em nói, cậu và vợ đều mang anh ấy đi gặp bác sĩ tâm lý... Ài, em khi đó còn nhỏ chưa hiểu chuyện, còn muốn kể chuyện cười cho anh ấy nghe, nhưng mà vừa nhìn thấy anh họ... Dáng dấp kia thật làm cho người khác khó chịu...”

Lâm Hân nói xong, hốc mắt đều đỏ, cô khịt khịt mũi một cái, trầm mặc trong chốc lát, lại đột nhiên nở nụ cười: “Ai nha, không nói chuyện đó nữa! Giản Ninh ca, may là các anh đã quay lại với nhau, anh quả thật y chang đáng cứu thế, mọi người đã lâu lắm rồi không thấy anh ấy vui vẻ như vậy!”

Tầm mắt Giản Ninh đại ra mà nhìn chăm chăm về phía trước, qua một hồi lâu mới miễn cưỡng cười cười, run giọng nói: “Àn... Nhà vệ sinh ở đâu? Anh muốn đi vệ sinh một chút...”

Mục Ngạn không quá mười phút liền gấp gấp trở về, vừa vào phòng liền thả đồ xuống ngồi bên cạnh Giản Ninh, một phen ôm lấy cậu hỏi: “Ninh Ninh, không bị mấy người kia ăn hiếp chứ?”

“Hừ, em đang cùng Giản Ninh ca phơi bày chuyện xấu trước kia của anh đó!” Lâm Hân cho y một cái liếc mắt xem thường, tiến đến bên cạnh Giản Ninh nhỏ giọng nói: “Đấy anh nhìn xem, anh ấy trước kia chính là bộ dáng rầm thối như thế này!”

Giản Ninh cười gật đầu, gắt gao nắm chặt tay Mục Ngạn.

Đợi cho Lâm Hân chạy đi ăn vụng này nọ, nụ cười trên mặt Mục Ngạn mới dần dần nhạt đi, cau mày bưng mặt của Giản Ninh qua: “Sao lại thế này, em khóc hả?”

“Cái này cũng bị anh nhìn ra?” Giản Ninh chớp chớp đôi mắt còn có chút hồng hồng, nhìn lông mày càng nhăn lại của Mục Ngạn, bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Em vui còn không kịp, làm sao có thể khóc, vừa rồi em đi nhà vệ sinh hắt xì hai cái mà thôi.”

“Thật?” Mục Ngạn vẫn thật cẩn thận quan sát cậu.

Giản Ninh có chút bưng bít, tiến tới cơ hồ dán lên hai má của Mục Ngạn nhỏ giọng nói: “Anh không phải thích nhất là nhìn thấy em khóc sao?”

Mục Ngạn mạnh mẽ lui về sau một cái, xoa xoa lỗ tai đỏ bừng của mình, quanh co nửa ngày, cuối cùng liền hung hăng trừng mắt Giản Ninh một cái: “Buổi tối liền chơi em đến khóc!”

Giản Ninh ở Mục gia ăn cơm trưa, lại bị Tô Mạn Vân cứng rắn lưu lại ăn cơm tối, thẳng cho đến tám giờ hơn, mới bị Mục Ngạn mạnh mẽ lôi đi.

Trước khi rời đi Tô Mạn Vân còn lén ở sau lưng Mục Ngạn đưa cho cậu một bao lì xì, Giản Ninh lắc đầu liên tục cự tuyệt.

“Ninh Ninh a, tuy rằng cháu là con trai, cũng không cần phải để ý mấy quy củ làm gì, tiền lì xì này chính là dì đưa cho cháu. Chú với dì đối với cháu cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần hai đứa có thể sống thật tốt, khi nào rảnh lại đến thăm chúng ta là được, mẹ của cháu... Nếu có thời gian rảnh, chúng ta có thể hẹn nhau ăn một bữa cơm, có được không?” Tô Mạn Vân thật sự rất thích Giản Ninh, trong lòng cảm thấy đứa nhỏ này rất hiểu chuyện lại khiến người khác đau lòng, so với tiểu tử thú vị Mục Ngạn kia còn đỡ lo hơn nhiều.

Giản Ninh tiếp nhận phần tâm ý nặng nề kia, trên mũi có chút chua xót, cậu trịnh trọng mà nói với Tô Mạn Vân: “Cảm ơn dì, cháu nhất định sẽ luôn ở bên cạnh Mục Ngạn.”

Buổi tối Giản Ninh đặc biệt kích động, gần như là vừa vào cửa liền nhào vào Mục Ngạn.

Mục Ngạn ôm lấy cậu nghiêng ngả hướng tới phòng ngủ, thuận theo cậu ở trên mặt của chính mình liếm cắn, tuy rằng trong lòng cao hứng, lại có chút lo lắng: “Ninh Ninh, buổi tối có phải em uống rượu không?”

“Không uống rượu sẽ không thể hôn anh?” Giản Ninh cả người đều đè trên người Mục Ngạn, không cho y đứng dậy, hai tay sờ soạng cởi bỏ quần, không đợi cho đối phương ngăn cản đã trượt xuống phía dưới.

“Ninh Ninh?!” Mục Ngạn cả kinh, nháy mắt liên tỉnh táo lại, muốn đem Giản Ninh kéo lên, lại bị Giản Ninh giành trước một bước mà hàm trụ hạ thân, nhất thời phía dưới tê rần, khó khăn hít một hơi.

“Ninh Ninh, em đừng... A...”

Giản Ninh không ngừng dùng đầu lưỡi kích thích phía dưới của Mục Ngạn, không lâu sau cơn thịnh ở trong miệng liền hoàn toàn cứng rắn, thẳng tắp đứng lên ở trong yếu hầu cậu. Cậu phun ra nuốt vào nước miếng, môi mím chặt lại bao lấy vật kia, thật cẩn thận mà hướng vào trong cổ họng mình di chuyển.

“Ninh Ninh, em không cần miễn cưỡng!” Mục Ngạn cảm nhận được yết hầu của Giản Ninh nôn khan, lại nghĩ tới cái của mình, bị Giản Ninh mạnh mẽ hút chặt lấy, bấp dề thích thú co rút từng hồi, cuối cùng đành phải nửa đau lòng, nửa bất đắc dĩ chạm tới mái đầu xù kia, nhẹ nhàng vuốt ve.

Giản Ninh dùng miệng quần lấy Mục Ngạn làm thật lâu, chờ Mục Ngạn sắp không chịu được nữa, mới ngồi chồm hổm trên người y, lấy bôi trơn tự khuếch trương cho bản thân. Mục Ngạn ánh mắt đều đỏ lừ, hung hăng mà quan sát cậu, bàn tay phía dưới lại cẩn thận ôn nhu cùng cậu khuếch trương.

“Mục Ngạn...” Giản Ninh không kịp làm xong khuếch trương, liền khẩn cấp cầm lấy dương vật của Mục Ngạn đưa vào trong cơ thể của chính mình, cap thấp lên xuống đến khi bắt nó nuốt xuống toàn bộ.

“... Chậm một chút!” Mục Ngạn bị cậu xằng bậy như vậy bất ngờ không kịp đề phòng, liên tục cắn răng khắc chế, “Ninh Ninh, em đêm nay... Sao lại thế này? A!”

Giản Ninh rút cuộc ngồi xuống hoàn toàn, vặn vẹo eo lưng ma sát trước sau, ôm lấy cổ của Mục Ngạn hôn y: “Mục Ngạn, em yêu anh...”

Mục Ngạn ngẩn ra, cả người đều run lên một chút, khoái cảm từng đợt vọt vào toàn thân, y chưa từng chát vật qua như vậy, thậm chí có chút hỗn hển, cắn môi Giản Ninh gầm nhẹ: “Em... Đừng nói!”

“Tại sao lại không cho em nói...” Giản Ninh vươn đầu lưỡi ra câu lỏng, dẫn tới Mục Ngạn không khống chế được hôn đáp lại, ấn mũi của cậu xuống khiến cho phía dưới của hai người càng thêm chặt chẽ dính lấy cùng một chỗ. Giản Ninh lại ngại chưa đủ, thừa dịp tách ra lại ở bên tai của Mục Ngạn từng chữ từng chữ lặp lại “Em yêu anh”, thậm chí co rút lại hậu huyệt lại nâng hông chuyển động.

Mục Ngạn liền kêu rên một tiếng, sau khi bắn xong biểu tình còn có chút dữ tợn, để lại thất lưng của Giản Ninh không cậu động nữa, thở hỗn hển một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Giản Ninh, ánh mắt ướt át, bên trong tràn đầy tình yêu. Y đột nhiên xoay người đặt Giản Ninh dưới thân, một nửa tính khí còn đang chôn trong thịt huyệt ẩm áp lẫn nữa liều mạng cần quấy, khàn khàn giọng làm nũng: “Học xấu, phạm quy.”

Giản Ninh nhắm mắt lại, nghiêng đầu cắn lên cổ y, trên mặt lưu đầy nước mắt: “Mục Ngạn, em sẽ không bao giờ... Rồi bỏ anh lần nữa.”

23. Chương 23

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Thời điểm cuối năm, Giản Ninh mang theo Ninh Tiệp tới tái khám lần cuối, bác sĩ nói bà đã khôi phục lại rất nhiều, có thể ngưng dùng thuốc, đồng thời dùng chút đồ bổ, dù sao uống nhiều thuốc tây rất tổn hại cho sức khỏe.

Ra khỏi bệnh viện, Ninh Tiệp đứng ở nơi ánh mặt trời vào đầu mùa đông chiếu rọi xuống, nặng nề phun ra một hơi, vẻ mặt có chút không rõ mà lẩm bẩm nói: “Nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng thoát ra được...”

Giản Ninh ôm lấy bà vai bà, nắm chặt cánh tay, cũng nhẹ nhàng mà ‘ân’ một tiếng: “Mẹ, chuyện đều đã qua cứ để cho nó qua đi, chúng ta nên nhìn về phía trước.”

Ninh Tiệp gật đầu, lại không nhìn được, che miệng nghẹn ngào ra tiếng, mấy năm nay, bà ở trong một đoạn tình cảm thất bại, cứ giữ lấy một người đàn ông nên sớm buông tay, giả ngây giả dại mà chọn cách trốn tránh, kết quả tiêu phí thời gian của chính mình, tra tấn người bà yêu nhất, thật ngu dốt... May mắn là tất cả đều đã qua. Bà không biết nên khổ sở hay là cao hứng nữa, cuối cùng dứt khoát khóc ra tiếng.

“Ninh Ninh, thật xin lỗi, tha thứ cho mẹ...”

Giản Ninh không để ý đến ánh mắt của người xung quanh, ôm lấy bà trấn an: “Mẹ, khóc đi, khóc ra sẽ dễ chịu hơn.”

Ninh Tiệp khóc trong chốc lát, lại có chút ngượng ngùng mà ngẩng đầu lau đi nước mắt, kéo Giản Ninh đi về phía trước: “Thật sự dễ chịu hơn rồi, đi, đi mua vài món, con hỏi Mục Ngạn tối nay có rảnh không, rảnh thì tối đây cùng nhau ăn cơm, khoảng thời gian này y giúp chúng ta không ít chuyện.”

Vừa nghe thấy tên Mục Ngạn, Giản Ninh liền cười đến cong cả mắt: “Mẹ gọi y tới ăn cơm, cho dù y có ở nước ngoài cũng sẽ gấp gáp trở về.”

Ninh Tiệp liếc cậu một cái: “Không đứng đắn! Tối nay mẹ có một số chuyện muốn nói với hai đứa.”

“Chuyện gì? Mẹ nói trước với con đi.”

Thế nhưng cho dù Giản Ninh có truy vấn thế nào, Ninh Tiệp vẫn không chịu nói ra khỏi miệng, phải đợi đến khi Mục Ngạn tới mới chịu nói, Giản Ninh giận đến mức cảm thấy địa vị con ruột của mình có chút lung lay giữ không được.

Quả nhiên, Mục Ngạn vừa nghe tới Ninh Tiệp mời ăn cơm, hưng phấn đến mức không đợi tới tan làm liền cúp đuôi chạy tới trước, tuy rằng hai tháng này thái độ của Ninh Tiệp đối với y tốt hơn rất nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn mời y lên lầu ăn cơm, nhưng vì khiến Giản Ninh bỏ đi gánh nặng tâm lý, y đương nhiên vẫn không ngừng cố gắng mà từng chút lấy lòng mẹ vợ.

Mục Ngạn vừa vào cửa, liền tự giác tiếp nhận khăn ướt từ trên tay Giản Ninh, một bên lau một bên hỏi: “Di à, ngày hôm nay đi đi khám bác sĩ nói như thế nào a? Hử là không có vấn đề gì lớn đi?”

Ninh Tiệp đang ở trong bếp đang hầm canh xương, nghe vậy cười nói: “Bác sĩ nói trước mắt có thể ngưng dùng thuốc, về sau không cần thường xuyên đến bệnh viện nữa.”

“Vậy tốt quá rồi, mẹ cháu vừa rồi có gọi cho cháu hỏi thăm chuyện này, còn nói hôm nào rảnh hẹn đi dạo phố.”

“Mẹ cháu thật có tâm, đi lát nữa sẽ gọi cho bà ấy.” Nói đến Tô Mạn Vân, Ninh Tiệp trên mặt ý cười càng sâu, tháng trước bà rút cuộc cũng đồng ý cùng ba mẹ của Mục Ngạn ăn một bữa cơm, vốn là vì Giản Ninh mới nhẫn nhịn gặp mặt, ai ngờ Tô Mạn Vân tính cách so với bà nghĩ thật khác xa, nhất là thái độ đối với Giản Ninh, ngay cả bà thân là mẹ ruột còn cảm thấy có chút xấu hổ. Tô Mạn Vân sáng sủa khí lớn, về sau còn thỉnh thoảng hẹn bà cùng nhau leo núi uống trà, vài lần hai người liền quen thuộc, trở thành một đôi bạn tốt.

Mục Ngạn ở trong lòng cho mẹ mình một ngón tay cái, rút cuộc cũng có ích một chút, còn nhanh hơn cả y mà đánh vào nội bộ của địch.

Lúc ăn cơm, Giản Ninh còn nhớ tới gút mắc trước đó của Ninh Tiệp, nhìn không được hỏi: “Mẹ, buổi chiều mẹ nói có việc cần nói không phải sao?”

“Ài, con xem trí nhớ của mẹ này...” Ninh Tiệp bất đắc dĩ lắc đầu, buông đũa xuống nhìn về phía Giản Ninh cùng Mục Ngạn, “Ninh Ninh, con đã quyết định cùng với Mục Ngạn cả đời rồi, nên có cuộc sống của chính mình, dọn tới cùng Mục Ngạn một chỗ đi, mẹ cũng không phải là không tự gánh vác được cuộc sống của mình, con không cần phải lo cho mẹ nữa.”

Giản Ninh vừa nghe xong liền nóng nảy: “Mẹ, mẹ chỉ vừa mới tốt lên làm sao lại có thể đuổi con đi a!”

“Con cái đứa nhỏ này, nào có hai người sống chung còn kẹp thêm mẹ ở giữa.”

Mục Ngạn vội vàng đem miếng thịt trong miệng nuốt xuống nhanh chóng hoà giải: “Dì, cháu cùng Ninh Ninh về sau còn rất nhiều thời gian, hiện tại sống như vậy cũng không phải rất tốt sao? Dì đừng để ý, về sau cho cháu tới ngủ ké vài đêm là được, hắc hắc.”

Ninh Tiệp oán giận cho y một cái liếc mắt: “Lúc này quả thật không cần vội, tốt lắm đừng nói nữa, chuyện này trước cứ vậy đi, đồ đạc của Ninh Ninh ở đây không cần chuyển đi, khi nào muốn về ngủ đều được.”

Giản Ninh còn có chút lo lắng, chột chột bát cơm, buồn bực nói: “Mẹ, lão Đường kia có phải coi trọng mẹ không...”

Ninh Tiệp đang uống canh, nghe vậy tay cũng run lên, canh đều rơi vãi ra, mặt mày ửng đỏ mà trừng Giản Ninh, sau đó mới thở dài một hơi nói: “Ài, lão Đường cũng không dễ dàng gì, ông ấy... Đúng là có ý với mẹ, bất quá đã bị mẹ cự tuyệt rồi, mẹ nói như bây giờ rất tốt, không muốn gây thêm sức ép, đều đã ở cái độ tuổi này rồi...”

“Mẹ, mẹ vẫn còn trẻ a!” Giản Ninh hiện tại ít nhiều gì cũng có thể cảm nhận được tâm tình khi làm cha mẹ, cậu vừa muốn Ninh Tiệp có thể tìm được hạnh phúc của bà, lại sợ đối phương không đáng tin có thể xúc phạm tới bà, tình thế thật khó xử.

“Được rồi, các con cứ tự lo cho cuộc sống của mình đi, đừng cả ngày đều quan tâm chuyện của mẹ.”

Giản Ninh còn muốn nói, lại bị Mục Ngạn huých nhẹ cánh tay, đành phải nuốt trở lại bụng, tiếp tục ăn cơm.

Buổi tối hai người nằm trong ổ chăn, Giản Ninh mặt mày nhăn nhó mà oán giận, Mục Ngạn cảm thấy thật đáng yêu, vừa ôm vừa hôn một hồi, Giản Ninh ngay từ đầu còn giãy dụa, sau đó cơ thể lập tức mềm nhũn cọ ở trong lòng đối phương.

Chăn bị kéo lên che kín hai người, bên trong truyền đến từng trận rên rỉ thở dốc nhẹ nhẹ, một hồi lâu Giản Ninh liền hung hăng ngóc đầu ra, mặt mày đỏ bừng hô hấp kịch liệt: “Nghẹn... Nghẹn chết mất, cả người đều ra mồ hôi hết rồi.”

Mục Ngạn cũng ló đầu theo sau, ấn vai cậu xuống tiếp tục hôn hôn: “Em yên tâm đi, có tôi cùng mẹ tôi giám sát, sẽ không để cho dì bị thương lần nữa đâu.”

“Em biết... Nhưng mà em sợ bà ấy không nghĩ thông, lại bỏ lỡ hạnh phúc của mình, mẹ em chịu khổ nhiều lắm rồi, nếu thật sự có người nguyện ý chăm sóc bà ấy, vài năm sau còn có thể an hưởng một chút... Ài, thật phiền!”

Giản Ninh nghĩ không ra, cọ ở trên hõm vai của Mục Ngạn cắn mấy cái.

Mục Ngạn “tê” một tiếng, ở miệng cậu tét một cái: “Em làm sao lại giống như đang gả con gái vậy, Ninh Ninh, bình thường những người đã chịu qua tổn thương càng hiểu rõ làm thế nào để yêu bản thân và yêu người khác, trong lòng dì so với em còn rõ hơn, đây là đang thử thách lão Đường đó, người đàn ông tốt sẽ chịu được thử thách của thời gian.”

Giản Ninh nghe được ý bên trong, cười hỏi: “Anh đây là đang khen ai hử.”

“Khen em.” Mục Ngạn cũng cười, ôm lấy cậu thoải mái hít một hơi, thanh âm dần dần buồn ngủ: “Dì sẽ có nơi để trở về, cho dù không có người đàn ông tốt nào, cũng còn tôi và em kia mà. Đúng rồi, mẹ tôi nói qua hết năm nay chúng ta đi du lịch đi, em mang theo dì nữa, chúng ta cùng nhau đi, em muốn đi đâu?”

“Hết năm nay? Em đi đâu cũng được, anh quyết định đi, đừng chọn những nơi lạnh quá là được.”

“Vậy hôm nào em cùng dì đi làm hộ chiếu, chúng ta không đi theo đoàn, là tự mình đi.”

“Phải xuất ngoại?!” Giản Ninh chưa đi nước ngoài bao giờ, lại hỏi Mục Ngạn muốn đi đâu, nhưng mãi cũng không thấy đối phương trả lời, nhìn không được liếc mắt y một cái, thì ra Mục Ngạn nói nói này giờ không biết từ khi nào đã ngủ mất rồi.

Cậu mỉm cười vươn tay chỉnh lại chăn cho Mục Ngạn thật tốt, sau đó mới chui trở về vào trong lòng ngực Mục Ngạn, tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, ngáp một cái rồi cũng nhắm mắt lại.

Giản Ninh nằm mơ một giấc mơ, mơ thấy lần du lịch vào mùa thu hồi năm cậu học cấp ba.

Bọn họ đi ngang qua một cảnh khu bên trong có một cái chùa nhỏ, đại khái cũng rất nổi tiếng, bên trong có rất nhiều đệ tử đang hướng trên cây treo lên những túi thơm cầu nguyện màu đỏ. Vì thế Mục Ngạn cũng tóm lấy cánh tay Giản Ninh kéo vào đó.

Hai người ở trước mặt tượng phật bên trong đại đường thành kính bái lạy, sau đó ra ngoài tiền đường tới cây cổ thụ đó.

Giản Ninh nhìn thấy Mục Ngạn đi mua một cái túi thơm, liền chế nhạo y: “Anh là nữ sinh sao, còn bày đặt viết ba cái này.”

“Em đừng có nhìn lên, nhìn là mất linh!” Mục Ngạn không thèm để ý đến cậu, dẩu dẩu diêm diêm mà viết từng chữ rất nhỏ, sau đó lại tức tốc chạy tới dưới cây cổ thụ treo lên, còn ý vào chiều cao mà treo tới một nhánh cây cao nhất.

Nhưng Mục Ngạn không biết, Giản Ninh thừa dịp lúc y đi vệ sinh, đã trộm chạy tới dưới tàng cây đó, thậm chí bởi vì với không tới, còn bị quản lý viên ở đó đen mặt treo lên lấy giùm.

Túi thơm màu đỏ kia được đưa tới trước mặt, là chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của Mục Ngạn, viết:

“Tôi muốn cùng Giản Ninh vĩnh viễn chung một chỗ.”

END.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 1: Sau Khi Tỏ Tình

“Cho nên, ân... Cậu?”

“...À.”

À... À là có ý gì a! Mục Ngạn ở trong lòng gấp đến phát điên, ngoài mặt còn phải giả bộ như trấn định.

“Nhưng tôi không thích con trai.”

“Không cho cậu thích thằng khác! Chỉ được thích tôi!”

“Cậu không phải là con trai sao?”

“...” Không hiểu phong tình! Mục Ngạn tâm trầm xuống, cánh tay đem người trong lòng ôm chặt hơn.

Giản Ninh không phát ra tiếng, một trận trầm mặc tràn ngập giữa hai bọn họ.

Cuối cùng vẫn là Mục Ngạn thiếu kiên nhẫn trước, rầu rĩ mở miệng: “Khụ, cậu đối với tôi... Là cảm giác gì?”

“...Cũng được được.”

Mục Ngạn đợi nửa ngày, lại chờ tới ba chữ này, bình tĩnh không nổi nữa, đang muốn tiến tới ép cung, mới cúi đầu xuống đã thấy hai cái lỗ tai sau tóc của Giản Ninh đỏ bừng, tim của y như bị ai chọt một cái, đột nhiên cơn giận dữ trước đó cũng xẹp lẹp, chỉ còn lại một cổ ngọt ngào như mật, ở bên trong lắc lắc lư lư. Y ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi xuống hôn lên cái tai đó, nháy mắt tim như nhảy dựng lên tựa như muốn rớt ra khỏi lồng ngực.

“Buông ra!”

“Không buông.” Mục Ngạn hai tay gắt gao bám lấy, đem Giản Ninh ấn vào trong lòng ngực, nhìn thấy Giản Ninh đang trừng mắt mình, còn cười ngu ngơ, “Em không nói gì anh coi như em ngầm thừa nhận.”

Giản Ninh không biết tên này lại quẩn người như thế, ảo não thở dài: “Cậu tại sao lại thích tôi?”

Rõ là Mục Ngạn trắng trợn nói trước, nghe thấy Giản Ninh hỏi vậy lại không biết tại sao có chút xấu hổ mà đỏ mặt, gác cằm lên vai của đối phương nhỏ giọng nói: “Àn, thích em...”

Cái tên này hỏi một đằng lại đáp một nẻo! Giản Ninh cảm giận đẩy y ra, lại đẩy không được, nhiệt độ trên người của Mục Ngạn rất nóng, cách một lớp quần áo cậu đều có thể cảm nhận được, làm hại cậu cũng bắt đầu đổ mồ hôi ra.

“Mục Ngạn, tôi không biết tại sao cậu lại thích tôi, nhưng mà chúng ta... Tóm lại cậu suy nghĩ kỹ lại đi, trước buông ra đã, trở về lớp học.”

Mục Ngạn không cam lòng mà buông tay, nhất thời cảm thấy trên người một trận trống rỗng, hận không thể kéo Giản Ninh lại ôm thêm một chập nữa, tại sao kết quả lại thành ra như thế này?!

Giản Ninh tựa như trước, ngoài trừ học thì vẫn là học, nhưng Mục Ngạn lại không như thế được, y mỗi ngày ở trong đầu đều là Giản Ninh. Y có thể cảm giác được Giản Ninh là đang tránh né y, bọn họ nói chuyện càng lúc càng ít đến đáng thương, tầm mắt cũng không chạm vào nhau nữa, giống như từ bạn bè biến trở lại thành người xa lạ, không khí ảo diệu đến quỷ dị.

Nhưng bắt buộc phải biến trở lại sao? Y làm không được.

Mục Ngạn nhìn thấy Giản Ninh đứng ở sân thể dục bên cạnh là lớp trưởng, hai người đang nói chuyện với nhau, y không yên lòng mà kiễng chân ném bóng, bóng rổ nện vào khuông rổ, bắn ngược trở về, đội hữu phát ra một trận than thở, cười nhạo y có phải là thất tình hay không. Mục Ngạn “chặc” một tiếng, dư quang đột nhiên nhìn thấy Giản Ninh hình như cũng đang nhìn y, y vội vàng quay đầu đi, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng đối phương cúi đầu vội vã rời đi.

Lại nữa! Y ném mạnh bóng xuống đất: “Mịa, đêch chơi nữa!”

Lúc Mục Ngạn trở về phòng học, buổi học đêm đã bắt đầu rồi, y tiến vào phòng học, tầm mắt vô ý dừng trên người Giản Ninh một chút, không biết có phải ảo giác hay không, lúc đi ngang qua người Giản Ninh, y cảm giác đối phương hình như nhẹ run lên một cái, nhìn kỹ lại, lại chẳng phát hiện ra được gì.

Y ngồi xuống cố tình phát ra tiếng động rất lớn, dẫn tới người phía trước giật mình một cái.

“Mục Ngạn, nhẹ nhẹ chút đi ba!” Lớp trưởng lên tiếng.

Mục Ngạn bĩu môi, từ trong túi đồng phục lấy ra một phần cơm nắm vẫn còn nóng, nhắm tới ngăn kéo của Giản Ninh, đây chỉ là hành động thường ngày của y, nhưng hiện tại lại sợ đối phương tỏ thái độ, rồi rầm một hồi vẫn là bỏ lại vào trong túi, siết chặt tay lại tựa như đang trút giận.

Cả một buổi học Mục Ngạn ngồi ở phía sau Giản Ninh đến gần người, trước kia đến giờ nghỉ có đôi khi Giản Ninh sẽ quay lại giảng đề cho y, nhưng hiện tại ngay cả nói cũng chẳng thèm nói với y hướng chỉ là giảng bài.

Giờ học buổi tối chấm dứt, tất cả mọi người bắt đầu sửa soạn lại cặp sách, chuông vừa vang một tiếng, liền cười đùa lao ra khỏi phòng, Giản Ninh từ chỗ ngồi đứng lên, tựa như dừng lại vậy giây, nhưng cuối cùng vẫn là không quay đầu lại đi thẳng về phía trước.

Mục Ngạn ngồi ở phía sau tê liệt trong chốc lát, mãi cho đến khi lớp trưởng nhắc nhở phải khoá cửa, mới hung hăng đứng lên, túm lấy cặp sách xông ra ngoài.

Dựa vào cái gì y phải bị Giản Ninh dắt mũi? Dựa vào cái gì Giản Ninh nói không được liền không được? Dựa vào cái gì... Dựa vào cái gì bọn họ sẽ không có kết quả!

Mục Ngạn vọt xuống lầu, liền nhìn thấy Giản Ninh đang đi chậm rì rì ở dưới, y hai ba bước liền tới giữ chặt lại tay của đối phương, sau đó kéo lấy cậu đi tới toà nhà phía sau.

“Cậu... Cậu muốn làm gì! Qua một lát nữa là cổng trường sẽ đóng lại đó a!” Giản Ninh hoảng sợ, xoay người muốn chạy, lại bị Mục Ngạn gắt gao ôm chặt lấy.

“... Em cứ vậy mà muốn trốn tránh anh sao!” Mục Ngạn ở trong lòng nén giận, đè thấp tiếng rống xuống, đáng tiếc mưa thì to nhưng sấm lại nhỏ, nói đến nửa câu sau lại yếu dần dần đi, trong giọng nói còn mang theo chút hương vị cầu xin, “Em đừng không để ý tới anh mà.”

Giản Ninh thở dài, vỗ vỗ lưng Mục Ngạn, nhẹ nhàng nói: “Tôi không phải đã cho cậu thời gian để suy nghĩ lại rồi sao?”

“Nghĩ rồi, vẫn là thích em, em có biết mấy ngày nay trong đầu anh nghĩ cái gì không? Anh nghĩ anh muốn ôm em, muốn hôn em, muốn chạm vào em, còn muốn ——” Câu kể tiếp đã bị Giản Ninh bịt mồm lại.

“Cậu... Mỗi ngày đều suy nghĩ ba cái bậy bạ gì vậy a.”

Mục Ngạn ngửi thấy mùi mực trên tay Giản Ninh, đột nhiên há mồm ra ở lòng bàn tay cậu liếm một cái, Giản Ninh lập tức như bị phỏng mà rút tay lại, hai người cứ như vậy đứng yên lặng trên hành lang tối đen.

Học sinh tan học cơ bản đều đã về hết, cả trường học lâm vào giữa một mảng yên tĩnh, trên hành lang tối đen không một bóng người, nếu là bình thường nhất định sẽ dọa chết người, nhưng Giản Ninh hiện tại lại cảm thấy được một trận hưng phấn đến khó nói nên lời, tim đập không ngừng.

“Tôi...” Giản Ninh run rẩy môi, không có nói tiếp, cậu có thể cảm thấy vẻ mặt khấn trương của Mục Ngạn trong bóng tối đang gắt gao nhìn chăm chăm cậu, cậu chậm rãi tiến tới, nghe thấy rõ cả tiếng hít thở ồ ồ của Mục Ngạn, chuẩn xác ở trên miệng đối phương hôn lên.

Mục Ngạn đầu tiên là sững sốt, sai đó mạnh mẽ lui lại: “Em em em... Đây là ý gì?!”

Giản Ninh liếm liếm đôi môi khô khốc, thấp giọng cười: “Đây là... Thỗ lộ nha, ai cho anh dám trêu em trước.” Sau đó ôm lấy Mục Ngạn, một lần nữa hôn lên.

Thời điểm khi hai người trở ra, cổng trường đã đóng lại, bọn họ giải thích một hồi lâu với bảo vệ, mới được thả ra.

Giản Ninh sờ sờ đôi môi sưng đỏ của mình, trừng mắt nhìn Mục Ngạn một cái.

Mục Ngạn vẻ mặt thoải mái, cười đến không ngừng lại được, y nâng tay lên chạm vào môi của Giản Ninh, lại bị một phen đập rụng: “Anh chỉ xem một chút thôi mà, bị tét ra rồi sao?”

“Anh chắc chắn là cảm tình con chó a!” Đầu chỉ bị tét, môi của Giản Ninh đều tê liệt hết rồi.

Mục Ngạn ngượng ngùng gỡ gỡ đầu, từ trong túi lấy ra một phần cơm nắm đưa qua: “Mua cho em, em ăn đi.”

“...” Giản Ninh nhìn thấy phần cơm đã bị siết đến không còn hình thù, thật sự không có cảm giác muốn ăn uống, nhưng cuối cùng vẫn là nhận lấy, xé giấy bên ngoài ra cắn một ngụm.

Mục Ngạn xoa xoa đầu cậu, nửa thân trên đều dán trên người đối phương, nhỏ giọng thì thầm: “Ninh Ninh, về sau anh chính là bạn trai em.”

Giản Ninh mặt đỏ lên, nhắc chân đạp qua, lại bị Mục Ngạn cười to né được, cậu oán giận mà cắn một phần cơm nắm, lầm bầm trong miệng: “Tôi đây mới là bạn trai của anh.”

25. Chương 25: Phiên Ngoại 2: Lần Đầu

..oOo..

“Ninh Ninh, có phải làm như vậy không...”

“Em làm sao biết! Á... Lạnh...” Giản Ninh sợ run cả người, móng hướng về phía sau né tránh.

Mục Ngạn vội vàng lấy dầu bôi trơn, nghĩ nghĩ lại đổ ra lòng bàn tay, chà xát cho nóng lên mới một lần nữa cọ lên huyết khẩu của Giản Ninh, thật cẩn thận mà vân vê đè nặng một ngón tay cắm vào, trước đó chỗ kia của Giản Ninh đã rửa sạch rất lâu, bên trong còn thật ướt át mềm mại, thậm chí có chút thích ứng, ngón tay đi vào nó liền bao trụ lấy không buông.

Mục Ngạn nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng trườn sát hai cái, sau đó lại đổ thêm một chút bôi trơn, đem chúng nó đưa hết vào bên trong thịt huyết. Y hiện tại vừa nóng vừa khấn trương muốn chết, trong đầu

loạn thành một mớ bòng bong, hai ngón tay ở trong thịt huyết cọ sát đến khi làm thành một mảnh đầm ướt, y mới nhớ tới phải tìm ‘điểm G’ của Giản Ninh.

“Ninh Ninh, em, em có sao không?”

“Ừm... Vẫn tốt...”

“Vậy, vậy em thả lỏng chút a, kẹp chặt như vậy, ngón tay của anh cử động không được...”

Giản Ninh run lên, mặt sau càng thất lại, cậu nghiêm mặt ở trên đùi của Mục Ngạn đánh một quyền: “Anh làm sao cứ thích nói mấy lời vô nghĩa vậy, không làm thì em về nhà!”

“Đừng đừng, Ninh Ninh, anh không nói nữa...” Mục Ngạn cực kì uỷ khuất, đành phải tiếp tục ở bên trong vách động vừa sờ vừa soạng, kìm nén, “Có cảm giác sao?”

Giản Ninh nằm quỳ sấp, đầu chôn ở trong cánh tay, cậu cũng không biết cảm giác mà trên mạng nói là cảm giác gì, chỉ có thể cảm thấy mặt sau ê ẩm ướt ra rất khó chịu, ẩm ướt vô cùng, cũng không phải quá thoải mái, cậu nghiêng đầu giữ chặt cánh tay của Mục Ngạn, nhẹ giọng nói: “Đừng động nữa, anh vào đi...”

Mục Ngạn nhìn người trần trụi dưới thân mình, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nóng đến muốn nổ tung lên, y đập một tiếng, đem Giản Ninh lật ngược lại, sau đó cởi bỏ quần bò của mình, đem vứt xuống dưới sàn, lúc cởi quần lót tựa hồ có chút khấn trương, dừng lại hai giây mới một phen tuột xuống, dương vật cương cứng hoàn toàn lập tức liền từ bên trong bắn ra, màu đỏ bầm dử tợn mà chói chói về hướng Giản Ninh.

Giản Ninh nhìn thấy của y, yếu hầu có chút khô khan, một trận sáng khoái lại có chút khó chịu từ dưới thân truyền lên, dung hợp với mặt sau của huyết động vừa mới bị ngón tay mở rộng ra làm nó co rút lại một chút. Cậu một phen kéo lấy Mục Ngạn, ngẩng đầu lên cùng y hôn môi, hai thân thể trần trụi chổng chéo lên cùng một chỗ, hai người đều run lên, bọn họ còn chưa bao giờ tiếp xúc trần trụi qua như thế này, đều không phân biệt rõ nhiệt độ trên người là của anh hay em nữa rồi.

Bọn họ rất nhanh liền quên mất lý do ban đầu là ‘giáo dục’, cảm lòng không được mà quấn lấy nhau cùng một chỗ. Mục Ngạn đem Giản Ninh ôm lấy, hai tay dùng sức vuốt ve hai cánh hông kia, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay cắm vào huyết động ướt át cần quấy một trận, một lát sau lại ngại không đủ, dùng thêm một chút lực đặt cậu dưới thân, khổ hạ hai người chặt chẽ dính ở một chỗ không ngừng ma sát.

“Mục Ngạn... A ưm...” Giản Ninh nhỏ giọng rên rỉ, có chút nhẹn không nổi mà cong thắt lưng, cậu đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, thì ra là do Mục Ngạn nắm lấy hai đầu vú sưng lên của cậu xoa nắn một phen. Cơ thể Giản Ninh cực kì mẫn cảm, có khi chỉ cần gãi vài cái đã cứng, càng không cần nói đến lúc động tình bị đụng vào, cậu gấp lại hai chân, lại bị đối phương dùng móng tay nhéo đầu vú, nhẹn không được thấp giọng kêu lên: “Á! Ừn... Không cần, không cần lộn nơi đó...”

Mục Ngạn mê muội nhìn biểu tình thất thần của cậu, tựa như không nghe thấy, cúi đầu mút lấy một đầu vú, môi cùng lưỡi ra sức mà liếm láp, không ngừng dùng lưỡi đảo qua miếng thịt nhỏ ở trong miệng.

Giản Ninh run lên, phát ra một tiếng kêu hồng mắt, toàn thân chỗ nào cũng bị đùa giỡn đến phiếm hồng một mảnh, khoe mắt thậm chí còn tràn ra nước mắt. Cậu đẩy mạnh Mục Ngạn ra, run rẩy kẹp chặt lấy hai chân.

Mục Ngạn miệng dính đầy nước miếng, thở phì phò hồng hộc, y cúi đầu nhìn thoáng qua, mở hai chân Giản Ninh, vật nhỏ thanh tú đỏ bừng kia ở trên đỉnh còn đang chảy ra bạch trọc, trên bụng cùng lông mu đều bị dính lấy một chút tinh dịch. Y lấy qua một cái khăn ướt, nhẹ nhàng lau đi dịch thể trên đó.

“Ân! Mục Ngạn... Đừng động! A...” Giản Ninh còn đang ở trong dư vị cao trào, tính khí bị đụng tới căn bản chịu không được, cả người đều phát run.

Mục Ngạn cố gắng kìm nén cơn đã thú ở trong lòng, ném khăn ướt xuống, cúi đầu ở giữa hai chân Giản Ninh hôn nhẹ mấy cái, nhẹ nhàng trấn an, chờ cho Giản Ninh bình ổn lại, mới đem mông của cậu nâng lên một chút, xoa xoa mở rộng huyết khẩu. Làn da của Giản Ninh rất trắng, lông cũng không đậm màu, da ở bên trong đùi non còn lộ ra một chút hồng hồng, thịt huyết bị ngón tay cạy mở mơ hồ còn có thể thấy được thâm mĩ bên trong...

Mục Ngạn phát ra một trận dồn dập thở dốc, nhẹ nhàng gặm rĩa bắp đùi nộn thịt của Giản Ninh, hàm hồ nói: “Ninh Ninh... Anh muốn liếm...”

Giản Ninh sửng sốt một chút, trong đầu vẫn còn đang choáng váng, mãi cho đến khi đầu của Mục Ngạn gục giữa hai chân cậu, mới phản ứng lại được, hướng tới bả vai của Mục Ngạn cho một cước, đổ mặt mắng: “Không cho! Biến thái...”

Thời điểm khi Mục Ngạn tiến vào, Giản Ninh rốt cuộc vẫn là nhịn không được than nhẹ một tiếng, thật trưởng, cảm giác như muốn nứt ra, Mục Ngạn hướng tới bên trong đỉnh một cái, thần kinh xung quanh huyết mạch liền thành thạch đầu xốt.

“Ninh Ninh, nếu không thì đừng làm nữa, có được không?” Mục Ngạn cũng không nhịn nổi, nửa vờ cảm ở trong, bị kẹp đến phát đau, nhưng mấu chốt vẫn là khuôn mặt của Giản Ninh đã trắng bệch, tính khí cũng mềm đi rũ ở trên bụng, hiển nhiên là chống đỡ không được, y nhìn thấy cực kì đau lòng.

“Cho anh vào anh còn ngại đông ngại tây.” Giản Ninh nắm lấy thắt lưng y, lồng mày nhíu lại cố gắng thả lỏng cơ thể, “Anh chậm một chút là được.”

Bôi trơn trong tay của Mục Ngạn rất nhanh đã không còn lại bao nhiêu, y lại đổ ra một chút xoa ở hạ thân hai người, nhẹ nhàng lên xuống, một bên cầm lấy đầu vú của Giản Ninh vuốt ve.

Giản Ninh khó chịu mà uốn cao thân thể, bởi vì khoái cảm hạ thân phía dưới lại một lần nữa đứng thẳng lên, vận vẹo mấp máy mà đem cái vật cương cứng ở trong cơ thể nuốt sâu thêm một chút, cũng không biết là chạm tới chỗ nào, đột nhiên run rẩy một cái.

“A... Ninh Ninh, thả lỏng!” Mục Ngạn đột nhiên bị vách thịt bên trong kẹp chặt lại đến nỗi suýt chút là bắn ra, cắn chặt răng đến mức gân xanh cũng nổi lên.

“Chỗ vừa rồi... Lần nữa... A...” Lại bị chọc tới chỗ thịt mềm kia, Giản Ninh chỉ cảm thấy đầu óc tê rần, một trận chua xót trướng đến bức bách, gần như là không chế không được mà tràn ra một chút tinh dịch, cậu che miệng lại nhìn về phía dưới, vẻ mặt không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mục Ngạn cho là cậu thoải mái, vì thể liền dốc hết sức tại chỗ đó mà đỉnh tới, vài cái liền đem Giản Ninh kêu ra tiếng.

“A a... Mục Ngạn! Á! Không, không cần nơi đó... A!” Khoái cảm không ngừng nảy lên khiến Giản Ninh có điểm sợ hãi, giãy dụa lại khiến cho Mục Ngạn đi vào toàn bộ, hai người đều hô lên một tiếng, mạnh mẽ run lên.

Mục Ngạn ôm lấy Giản Ninh, cả người căng cứng, giọng nói đều có chút run run: “Ninh Ninh... Ninh Ninh... A! Em đừng cắn anh chặt như thế!”

“... Em không có, không cắn!”

Thật chặt... Mục Ngạn thật sự chịu hết nổi, sức lực kiềm nén từng chút một bị hút đi, chậm rãi trều sấp vài cái, lại không nghĩ giữa những lần ma sát này lại như muốn đòi mạng, mỗi lần rút ra nơi đó đều cắn chặt không cho y rời đi, vừa đi vào liền gắt gao mút chặt lấy y, Mục Ngạn bị tầng khoái cảm khiến cho toàn thân đều run rẩy một trận, biểu tình có chút dữ tợn, sắp được vài phút, đột nhiên dừng lại, cứng người tại chỗ.

“Mục Ngạn?” Giản Ninh thấy y không phản ứng, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“...” Mục Ngạn không còn lời nào để nói, vẫn là cúi đầu xuống thở dốc.

Giản Ninh rất nhanh liền hiểu được vấn đề, vươn tay sờ sờ một mặt mồ hôi của y, cười cười tiến tới bên tai y hỏi: “Có phải thoải mái lắm không?”

Ngay cả lời thoại của mình cũng bị cướp mất... Mục Ngạn không biết là tức giận hay xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng, y rút bao cao su ra, dùng sức mà lộn lên xuống dương vật đang mềm của mình.

Giản Ninh nhìn thấy đều đau giùm y, bất đắc dĩ mà đánh rớt tay y ra, nắm lấy y nhẹ nhàng nhu lộn: “Anh làm gì a, gấp cái gì.”

Trước kia hai người không nhìn được, cũng thường lén lút dùng tay an ủi qua, cho nên bị Giản Ninh sờ trong chốc lát, Mục Ngạn lại lần nữa cứng lên, nhưng y vẫn cảm thấy lòng tự trọng của bản thân bị đá kích, cả người đều nao nao.

Giản Ninh ngược lại cảm thấy rất đáng yêu, tiến tới hôn y một cái, nhẹ nhàng nói: “Muốn hay không... Thử lại lần nữa?”

Mục Ngạn một giây trước còn rối rắm giây sau liền nhào tới, không cam lòng mà hừ nhẹ: “Lần này... Nhất định phải chơi chết em đến cầu xin tha thứ.”

Như để chứng minh cái gì, Mục Ngạn lần này như là cố ý thả chậm động tác, không ngừng mà kích thích chỗ mẫn cảm của Giản Ninh, y vừa mới làm một lần, cũng coi như đã có kinh nghiệm, không đến mức xúc động giống lần trước.

“Ngô a... Mục Ngạn... Không cần nơi đó...” Giản Ninh bị kích thích đến hai chân đều căng ra, nghiêng thân cắn một góc chăn mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ, lại bị đối phương đình động càng nhanh hơn, cậu phát ra một tiếng nức nở, nhìn không được mà vươn tay ra cầm lấy tính khí của mình mà sát.

“Ninh Ninh...” Mục Ngạn cúi xuống hôn lên đôi mắt ướt át của cậu.

Giản Ninh thuận thế ôm lấy cổ y, hai chân hàm trụ lại thất lưỡng y, khàn khàn giọng nói: “Em không thích như vậy... Anh nhanh lên...”

Mục Ngạn lại vui vẻ lại có chút hối hận, hoàn toàn không có biện pháp, cúi đầu hung hăng hôn cậu, hạ thân sắp tới rất cuộc cũng nhanh hơn: “Tiểu bại hoại...”

Hai người lần đầu tiên làm, đều bị thân thể cùng tinh thần hai thứ dục vọng chi phối, hoàn toàn không biết tiết chế là gì, làm đến sau cùng cũng không biết trên người là mồ hôi hay là tinh dịch của đối phương, ngay cả nệm giường đều bị dính ướt một mảnh hỗn độn, sàn nhà chỗ nào cũng là khăn ướt, bao cao su, còn có cả lọ bôi trơn đã dùng hết.

“Ninh Ninh... Ninh Ninh...” Mục Ngạn trên mặt tràn đầy mê loạn, không biết chán mà thao lộng thịt huyết mềm nhuyễn của đối phương, túi tinh hoàn đánh vào mông của Giản Ninh, vang lên từng đợt tiếng ‘ba ba’ rung động.

Trên mặt Giản Ninh toàn là nước mắt còn kịp chưa khô, nước mắt mới lại chảy xuống, mặc dù đã bắn không còn ra cái gì, nhưng cậu vẫn cảm thấy rất sướng khoái, dù cho là một cái hôn từ Mục Ngạn, đều có thể khiến toàn thân cậu đều rung động. Lần đầu tiên cậu cảm thấy, nguyên lai tính sinh hoạt giữa tình nhân so với cậu tưởng tượng còn tốt đẹp hơn rất nhiều, thậm chí có thể xưng tụng là hạnh phúc.

“Mục Ngạn...” Cậu nhỏ giọng kêu lên, “Có chút mệt, bắn không ra...”

“Ân? Vậy không làm nữa, chúng ta ngủ.” Mục Ngạn nói không làm thì sẽ không làm, rút tính khí của mình ra, lại lấy khăn ướt sát nhẹ Giản Ninh mấy cái, bôi thuốc cho cậu, mới nằm xuống hôn nhẹ lên trán Giản Ninh, thỏa mãn mà thở một hơi, “Ninh Ninh, rất thích em...”

Giản Ninh đã muốn ngủ, nghe được y nói lại nữa mở mắt ra, mơ mơ màng màng ‘ân’ một tiếng.

“Em cũng vậy...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tuc>